

Charles H. Spurgeon

Ígélet szerint

Isten ígéretei minden keresztyén számára

A könyv eredeti címe és kiadója:
According to Promise;
Kiadó és copyright:
Christian Focus Publications Ltd.
Geanies House, Fearn, Tain Ross-shire, IV20 1TW, Scotland
Magyar kiadás © 2004 by Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió

ISBN 963 9434 75 2

A magyarországi jogok tulajdonosa és a kiadásért felel az
Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió
1066 Budapest, Ó utca 16. Felelős szerkesztő: Vohmann Péter

A könyv internetes és letölthető változata az Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió engedélyével készült.

Megvásárolható a Kiadónál: 1066 Budapest, Ó u. 16.

E-mail: rendeles@evangeliumikiado.hu

Weboldal: www.evangeliumikiado.hu

Tartalomjegyzék

1. Szükség van egy szitára.....	4
2. A két utód.....	4
3. A két élet.....	6
4. Eltérő remények.....	8
5. Üldöztetés az ígélet miatt.....	9
6. Az elválás.....	11
7. Kiknek szólnak az ígéretetek?.....	12
8. Az ígélet ingyenes ajándék.....	14
9. Isten ígéréte valóság.....	15
10. A hívők különleges kincse.....	16
11. Az ígéretetek értékelése.....	20
12. Az Úr ígéréte és ajándékozási szabálya.....	23
13. A kivétel nélküli szabály.....	25
14. Az ígélet birtokba vétele.....	28
15. Az ígélet láttamozása.....	29
16. Az evilági életben használható ígéretetek.....	30
17. A megfelelő ígélet kiválasztása.....	32
18. Az ígélet ideje.....	34
19. Ígéretetek, amelyeket a Szent Szellem által birtokolunk.....	36
20. JÉZUS KRISZTUS és az ígéretetek.....	37

1. Szükség van egy szitára

Nagyon fontos, hogy meg tudjuk különböztetni az eltérő dolgokat, mert a külső megjelenés megtévesztő. Dolgok, amelyek hasonlóknak látszanak, akár egymás ellentétei is lehetnek. Egy skorpió olyan lehet, mint egy tojás, és egy kő olyan, mint egy darab kenyér, de messze nem azonosak. Hasonló dolgok nagyon különbözőek lehetnek. Különösképpen igaz ez a lelki-szellemi dolgokra, ezért kötelességünk résen lenni.

Lehetséges, hogy valaki messzire jut a vallásban, mégis bűnben hal meg; lehet, hogy a menny örökösének látszik, mégis a harag gyermeke. Sok meg nem tért embernek van valamilyen meggyőződése, ami hasonló a hithez, de mégsem valódi hit. Bizonyos emberek jámborságot mutatnak, amiben megvan a szeretet melegsége, de nélkülözik a kegyes élet jegyeit. Minden kegyelem utánozható, ahogy az ékszerek is hamisíthatók. Ahogy a gyémántutáncok bámulatosan hasonlítanak a valódi kövekre, ugyanúgy a hamis kegyelem is bámulatosan hasonlít az evangélium művére. Lelki dolgokban az embernek minden eszességére szüksége van, különben hamar becsapja saját szívét. Attól tartok, hogy már sokan tévesztették meg magukat, és sohasem jönnek rá önámításukra, amíg ki nem nyitják szemüket a szomorúság világában, ahol szörnyű lesz a csalódásuk.

A természeti halott gyermeket az anyja gondosan megmosdatja, de ez nem teszi a kegyelem élő gyermekévé. A lelken belüli isteni élet határozottan megkülönbözteti azt az embert, akiben megvan, attól, akiben nincs meg; fontos meggyőződnünk róla, hogy bennünk megvan ez az élet.

TE biztos vagy benne, hogy benned megvan?

Szörnyű dolog azt kiáltani: „Béke, béke!”, amikor nincs béke, és jóleső dolgokat jövendőlni saját magadnak, megkönnyíteni szívedet, elaltatni lelkiismeretedet, és nem felébredni álmodból, amíg az ítélet mennydörgése fel nem riaszt elbizakodottságodból, vég nélküli rettegésbe taszítva.

Én segíteni kívánom az olvasót az önvizsgálatban. Azt szeretném, ha túljutva ezen a vizsgálaton, a kegyelem olyan bőségéhez jutna, hogy szent és boldog állapota tanúbizonysággá válna a maga számára.

E könyvecske első részét szitának szántam, hogy szétválasszam a búzát az ocsútól. Ha barátaim ezt önmagukra alkalmazzák, ez lehet a leghasznosabb cselekedet, amelyet valaha véghezvittek. Aki belenéz a könyvelésébe, és úgy találja, hogy üzlete veszteséges, az megmenekülhet a csődtől. Ugyanez történhet az olvasóval is. Ha azonban úgy találja, hogy mennybéli forgolódása jól megy, nagy vigasz lesz számára. Senki sem veszíthet azáltal, hogy őszintén megvizsgálja a szívét:

BARÁTOM, KEZDJ HOZZÁ AZONNAL!

2. A két utód

„Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt: az egyik a rabszolganótól, a másik a szabadtól. De a rabszolganótól való csak test szerint született, a szabadtól való viszont az ígéret által.” (Gal 4,22-23)

Ábrahámnak két fia volt. Izmael és Izsák mindketten kétségtelenül Ábrahám saját fiai voltak. Mégis egyikük örökölte a szövetség áldását, a másik pedig egyszerűen sikeres világi ember volt. Vedd észre, milyen közel volt egymáshoz ez a két ember! Ugyanabban a társadalomban születtek, ugyanazt a nagy patriarkát nevezték apjuknak, és ugyanazon a táborhelyen tartózkodtak vele. Mégis, Izmael idegen volt a szövetségben, míg Izsák örökölte az ígéretet. Milyen keveset jelent a vérrokonság és a származás!

Ennél még figyelemreméltóbb eset történt egy kicsivel később; hiszen Ézsau és Jákób ugyanattól az anyától születtek, egyazon szülés során, mégis meg van írva: „Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem” (mellőztem). Az egyik a kegyelem állapotába jutott, a másik világi maradt. Ilyen közel lehet két ember egymáshoz, mégis ennyire el lehetnek különülve! Bizony nem csak arról van szó, hogy ketten egy ágyban lesznek, és az egyik elvitetik, a másik ottmarad, hanem ketten ugyanabban a pillanatban jönnek világra, és mégis, az egyik öröklí az Istennel való szövetséget, a másik pedig eladja elsőszülöttsége jogát egy tál lencséért. Lehetünk ugyanannak a gyülekezetnek a tagjai, megkeresztelkedhetünk ugyanabban a vízben, ülhethünk ugyanannál az úrasztalánál, énekelhetjük ugyanazt a zsoltárt, mondhatjuk ugyanazt az imát, mégis annyira ellentétesek lehetünk, mint az asszony utóda és a kigyó ivadéka.

Pál apostol Ábrahám két fiát két emberfajta típusainak tekinti, akik rendkívüli módon hasonlítanak, mégis nagymértékben különböznek. Eredetükben különböznek. Mindketten Ábrahám fiai voltak, de Izmael, Hágár fia mindennapi körülmények között lett Ábrahám utóda: ő „test szerint” született. Izsák, Sára fia viszont nem a természet erejéből született, mert apja túl volt a századik évén, és anyja is túl volt a szülési koron. Őt az Úr adta szüleinek, és „ígéret szerint” született, hit által. Ez fontos különbség, és ez különbözteti meg Isten valódi gyermekét attól, aki csak hitvallása szerint az. A megkülönböztetés alapja az ígéret, és a különbséget az az erő hozza létre és tartja fenn, amely beteljesíti az ígéretet. Tehát az ígéret, ami az örökségünk, egyben a próbakövünk is.

Tegyük mindjárt próbára magunkat, és lássuk, vajon munkálkodott-e bennünk az az erő, amely beteljesíti az ígéretet. Hadd tegyek fel néhány kérdést. Hogyan tértél meg? Magadtól, valaki rábeszélésére, testi izgalom hatására vagy a Szent Szellem működése által? Azt vallod, hogy újjászületél. Honnan jött ez az újjászületés? Istentől, örök célja és ígérete folyamánként, vagy önmagadból? Régi természeted akart jobba válni, és legjobb formájába hozni magát? Ha igen, akkor te Izmael vagy. Vagy úgy volt, hogy lelkileg halott voltál, és nem volt erőd kievickélni elkárhozott állapotodból, amikor meglátogatott Isten Szelleme, és mennyei energiát táplált beléd? Akkor Izsák vagy. Minden attól függ, hogyan kezdted el hívó életedet, és mi volt az a forrás, amelyből ez az élet eredt. Ha a testben kezdted, akkor a testben is folytatod, és a testben fogsz meghalni.

Sohasem olvastad: „Ami testtől született, test az”? A test hamarosan elpusztul, és belőle csak rothadást nyersz. Csak „ami Szellemtől született, az szellem”. Akár hívó vagy, akár nem, szépen kérlek, tedd fel magadnak a kérdést: Megtapasztaltam Isten Szellemének erejét?

A benned lévő élet vágyaid eredménye? Vagy egy új dolog, amit felülről töltöttek, ültettek beléd? Hívó életed mennyei eredetű? Jézus Krisztusban újjáteremtettél? Isteni erő által újjászületted?

A halott vallásos természet, vékony aranyréteggel bevonva, amiről sokan úgy gondolják, hogy kegyelem, valójában nem az. A bűnösök kifényesítették magukat, lekefélék a rozsda és piszok legkirívóbb részét, és úgy gondolják, hogy régi természetük olyan jó, mintha új lenne. Rendben van, hogy felújítják és megjavítják régi önmagukat, de ez nem elég. Annyit moshatod Izmael arcát és kezét, amennyit akarod, de ettől nem válik Izsákká. Megjavíthatod a természeted, és ideiglenes célokra ez hasznos is lehet, de nem tudod kegyelemmé változtatni. Az a patak, amely az elbukott emberiség mocsarából ered, már forrásában különbözik attól a folyótól, amely Isten trónusából fakad.

Ne feledd, hogy Urunk maga mondta: „Újjonnan kell születnetek.” Ha nem születél újjá fentről, hiába jársz templomba, gyülekezetbe. Imáid és könnyeid, a Biblia olvasása és minden, ami önmagadból jön, csak önmagadhoz vezethet vissza. A víz szintje nem emelkedhet magasabbra a forrásától: ami az emberi természetből ered, az csak az emberi természet szintjére emelkedhet, de nem érheti el az isteni természetet. Vajon hívó életed természetes vagy természetfeletti volt? Emberi vagy isteni akaratból származott? Sok múlik azon, hogy mit válaszolsz erre a kérdésre.

Isten gyermeke és a pusztán vallásos ember között igen komoly különbség van származásukat illetően. Izsák ígéret szerint született, Izmael pedig a dolgok természetes rendje szerint. Ahol a természet ereje elégséges, ott nincs ígéret, de ha az ember ereje csődöt mond, az Úr ígérete közbeavatkozik. Isten azt mondta, hogy Ábrahámnak fia születik Sárától. Ábrahám elhitte ezt, és örült neki, és Izsák megszületett az isteni ígéret eredményeképpen, Isten ereje által. Ha nem lett volna ígéret, Izsák sem lett volna, és igaz hívó sem létezhet a kegyelem ígérete és az ígéret kegyelme nélkül.

Kedves olvasó, hadd érdeklődjek az üdvözlésed felől. Vajon azért üdvözléted, amit cselekedted? Vallásosságod saját természetes erőd eredménye? Úgy érzed, hogy megfelelsz mindannak, amit a Biblia megkövetel? Úgy ítéled meg, hogy biztonságos és boldog állapotban vagy természetes kiválóságod és erkölcsi tulajdonságaid miatt? Akkor olyan vagy, mint Izmael, és nem nyered el az örökséget, mert ez az örökség nem test, hanem ígéret szerint való.

Viszont ha ezt mondod: „Reménységem csak Isten ígéretében van. Az Ő Fiának, Jézusnak a személyében jelentette ki ezt az ígéretet minden bűnösnek, aki hisz őbenne; és én hiszek benne, ezért bízom benne és hiszem, hogy az Úr teljesíti ígéretét, és megáld engem. Várom a mennyei áldást, de nem mint saját erőfeszítéseim eredményét, hanem mint Isten ingyen ajándékát. Reménységem egyedül Istennek a bűnös emberek iránti nagyvonalú és ingyenes szeretetén alapszik, miáltal elküldte Fiát, Jézus Krisztust, hogy elűzze a bűnt, és örök igazságot szolgáltatson azoknak, akik nem érdemlik meg” – akkor ez másfajta beszéd, mint az izmaelitaké, akik ezt mondják: „A mi atyánk Ábrahám.” Most már megtanultál úgy beszélni, ahogy Izsák

beszél. A felületes szemlélő számára a különbség kicsinek tűnhet, de valójában óriási. Hágár, a rabszolga nagyon különbözik Sárától, a hercegnőtől. Az egyikre nem vonatkozik a szövetség ígérete, a másikon örök áldás van. Reménytelen próbálkozás a cselekedetek általi üdvözülés, de egészen más dolog a kegyelem általi üdvözülés. Az emberi erő általi üdvözülés kísérlete messze van az isteni erő általi üdvözüléstől.

Tedd fel magadnak ezeket a kérdéseket, és dönts el, melyik családhoz tartozol: Izmaeléhez vagy Izsákéhoz.

Ha úgy találsz, hogy olyan vagy, mint Izsák, aki ígéret szerint született, ne feledd, hogy a neved „Nevetés”, mert ez a héber „Izsák” név fordítása. Örvendezz kimondhatatlan és dicsőséggel teli örömmel. Újjászületésed csodálatos dolog. Ha mind Ábrahám, mind Sára nevetett Izsákra gondolva, te is megteheted ezt önmagadat illetően. Néha, amikor egyedül ülök és Isten irántam mutatott kegyelmére gondolok, én, teremtményei közül a legméltatlanabb, egyszerre nevetek és sírok örömben, hogy az Úr szeretettel és pártfogással tekint rám. Igen, és Isten minden gyermekének éreznie kellett már az izsáki természet munkálkodását a lelkében, ami örvendezésre készítette, hiszen az Úr nagy dolgokat cselekedett érte.

Jegyezd meg jól a különbséget a két utód között, születésüktől fogva.

Izmael embertől való és ember által született. Izsák Isten ígérete által. Izmael Ábrahám testének gyermeke. Izsák is Ábrahám gyermeke, de Isten közbeavatkozása által, hiszen szüleinek gyengeségéből nyilvánvaló, hogy ő az Úrtól való - ígéret szerinti ajándék. Igaz, hogy a hit a hívó ember cselekedete; a valódi bűnbánat pedig a bűnbánó ember cselekedete; mégis mind a hit, mind a bűnbánat Isten műve, ahogy Izsák is Ábrahám és Sára gyermeke, mégis Isten ajándéka. Az Úr, a mi Istenünk, aki azt parancsolja nekünk, hogy higgyünk, képessé is tesz rá, hogy higgyünk. Minden elfogadható cselekedetünk az Úr munkálkodása bennünk; igen, már a tett szándéka is az Ő műve. Az igazság keresése egy vasat sem ér, ha nem az ember szívéből árad, mégis kétségtelen, hogy az emberben munkálkodó Szent Szellem munkálkodásának tekinthetjük.

Ó barátom, ha a benned levő dolgok kizárólag természetes eredetűek, nem fogsz üdvözülni! A belső munkálkodásnak természetfelettinek kell lennie; Istentől kell származnia, különben nélkülözi a szövetség áldását. Vallásos életed a sajátod, ahogy Izsák is Ábrahám saját gyermeke volt, de még inkább Istené, hiszen „az üdvözülés az Úrtól való”. Fentről kell megszületnünk. Vallásos érzéseinket és cselekedeteinket illetően képesnek kell lennünk kimondani: Uram, mindent te tettél, ami velünk történt.”

3. A két élet

„Nem mindnyájan Ábrahám gyermekei, akik az ő utódai, hanem amint meg van írva: „Aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni.” Vagyis nem a testi származás szerinti utódok az Isten gyermekei, hanem az ígéret gyermekei számítanak az ő utódainak. Mert az ígéret szava ez: „Abban az időben visszajövök, és fia lesz Sárának.” (Róm 9,7-9)

Izmael és Izsák különböztek eredetüket illetően, ezért különbség volt a természetükben is, ami megmutatkozott az életükben; és főként az ígérethez való viszonyukban nyilvánult meg.

Amilyen a születés, olyan lesz az élet, amely belőle származik. Aki csak annyi, amennyit magából képes kihozni, annak annyija lesz, amennyit a természet ad neki; de akit a Szent Szellem újjáteremt, azt jelek követik. „Az ő munkája az, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok. Őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá, hogy amint meg van írva: „Aki dicsekszik, az Úrral dicsekedjék”(1Kor 1,31). Az újjászületett emberben az lesz, amit az új élettől kap; a saját természete szerint élő emberben semmi ilyesmi nem lesz.

Izmael mutatta Ábrahám természetének bizonyos jellemzőit, amikhez társultak rabszolga-anyjának vonásai. Fejedelmi ember volt, akárcsak apja, és örökölte az ősatya nemes viselkedését; de Izsákban megvolt apja hite, és utódja szent volt, belső életét illetően. Izsák, mint az ígéret örököse, apjával maradt, míg Izmael saját tábort vert a pusztaságban. Izsák szövetséget keresett a régi mezopotámiai törzsszel, de Izmael anyja Egyiptomból hozott fiának feleséget, ami természetes, hiszen maga is Egyiptomból jött. Hasonló a hasonlóval barátkozik. Izsák elmélkedett a mezőn napszálltakor, mert ő Istennel beszélgetett a szent dolgokról; de Izmael minden jövevénnyel vitába keveredett, mert ő földi dolgokkal foglalkozott. Az elmélkedés nem a vadembernek való, aki mindenkinek ellensége. Izsák Istennek áldozta magát, de Izmaelnél semmi ilyet nem látunk. Az önfeláldozást nem Izmaelnek találták ki; ő inkább gyilkos, nem bárány, aki hagyja, hogy feláldozzák Istennek. Tehát azt fogod tapasztalni, hogy ha vallásosan képzett és tanult vagy, és

– ahogy mondani szokták – „istenfélővé” válsz, de nem újulsz meg a szívedben, és nem látogat meg a Szent Szellem, akkor nem éled Isten gyermekének titkos életét. A keresztyén ember sok külső jegyét magadon viselheted, képes lehetsz éne-11

kelni, imádkozni, az Írásból idézni és képzeletbeli élményeidről mesélni, de újjá kell születned ahhoz, hogy valóságosan megismerd a szentek közösségét, az élő Istennel való titkos és bensőséges kapcsolatot, és felajánld neki önmagad Istennek tetsző szolgálatként. Az ígéret gyermeke Isten embereivel lakik, és kiváltságnak tekinti, hogy közöttük lehet. Az ígéret gyermeke tudja, hogy akkor van a legjobb társaságban, amikor egyetlen ember sem látja és ő sem lát embert, de közelebb kerül a Nagy Láthatatlanhoz, aki elbeszélget vele. Az ígéret gyermeke, egyedül ő képes felmenni a Mórija tetejére, ott az oltárra kötöztetni, és feláldoztatni Istennek. Az utóbbi alatt azt értem, hogy csak az áldozza magát teljesen Istennek, és szereti jobban az Urat, mint az életet, aki a Szent Szellem által született. Természeted és életmódod olyan lesz, mint az indulásod, ezért szeretettel kérlek, vigyázz, hogy helyesen indulj el, hogy igazi örökösnek bizonyulj, amikor azt vallod, hogy a Király gyermeke vagy.

Izmaelnek, a rabszolganó fiának, aki test szerint született, mindig viselnie kell a szolgaság szennyfoltját. Egy rabszolga gyermeke nem született szabadnak. Izmael nem lehet az, ami Izsák – a szabad asszony gyermeke. Nem állítom, hogy Izmael vágyott volna arra, hogy olyan legyen, mint Izsák; nem állítom, hogy vesztesnek érezte volna magát, mert különbözött Izsáktól; pedig valójában az volt. Aki azon fáradozik, hogy a maga erejéből üdvözüljön a cselekedetei, az érzései és önmegtagadása által, az lehet, hogy nincs tudatában rabszolgavoltának; talán még dicsekszik is, hogy szabadnak született, és sohasem volt senki rabszolgája; mégis egész életét szolgaságban tölti. Sohasem tudja meg, mit jelent a szabadság, mit jelent az elégedettség, mit jelent az Istenben való gyönyörködés. Csodálkozik, amikor az emberek „a hit teljes bizonyosságáról” beszélnek. Úgy ítéli meg, hogy talán elbizakodottak. Alig van ideje levegőt venni az ostorcsapások között. Eddig is sokat tett már, de még sokkal többet kell tennie; sokat szenvedett, de még sokkal többet kell szenvednie. Sohasem tapasztalta meg „a nyugalmat, ami Isten népére vár”, mert a rabszolganótól született, és lelke örökre rabságban marad. Aki viszont szabad asszonytól született, és megérti, hogy csak Isten kegyelme által üdvözülhet, és hogy Isten nem vonja vissza kegyelmét, ha már egyszer megadta – mert „Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlanok” –, az ilyen ember elfogadja Krisztus befejezett művét. Tudja, hogy elfogadtatott a szeretett Fiúban, ezért megnyugszik az Úrban, és szerfelett örvendezik. Élete és lelke tele van örömmel és békével, mert szabadnak született, és valóban szabad is.

Kedves olvasó, vajon érted-e, mit jelent Isten gyermekének szabadsága? Vagy még mindig a törvény szolgaságában élsz, félsz a büntetéstől, félsz, hogy visszaküldenek a pusztába? Ha az utóbbi eset áll fenn, akkor nem kaptad meg az ígéretet, különben tudnád, hogy ilyen nem lehetséges. Az örökség Izsáké, az ígéret gyermekéé, és ő örökké abban lakik, nem félve a kiűzetéstől.

Azok, akik úgy születtek mint Izmael, vagyis test szerint, és akiknek vallása saját erejükön alapszik, földi dolgokkal foglalkoznak, ahogy Izmael tette. Csak azok foglalkoznak mennyei dolgokkal, akik felülről születtek az ígéret által, hit szerint, mint Izsák. Figyeld meg, mennyire földi dolgokkal foglalkozik a természete szerint vallásos ember. Rendszeresen jár templomba, de mialatt ott van, az üzletre, a házára vagy a farmjára gondol. Vajon hasznára válik-e az istentisztelet? Dehogy! Az igehirdetést vajon szelídséggel fogadja, az Igét, amely képes üdvözíteni a lelkét? Dehogy! Inkább kritizálja, mintha valami politikai szónoklat lenne. Pénzt áldoz Isten ügyéért, ahogy mások. Persze, hogy megteszi, hiszen úgy érzi, hogy meg kell nyugtatnia lelkiismeretét, és vigyáznia kell jó hírére. De vajon törődik-e Isten dicsőségével? A világeért sem. Ha törődne vele, többet adna a pénznél. Szívének imája előrevinné Isten országának ügyét. Vajon sóhajtozik és sír-e korának bűnei miatt? Látod-e egyedül Istennel, amint kiönti szívét bánatában Őelőtte, mert saját családjában is vannak olyanok, akik még nem tértek meg Istenhez? Láttad-e valaha szent örömmel örvendezni, amikor bűnösök tértek meg – ujjongani, mert közeleg Krisztus országa? Ó, nem, ő soha nem tenne ilyet. Isten minden szolgálata külsőség számára; sohasem hatolt be a hitbeli dolgok belső lényegébe, és nem is képes erre. A világi elme, még ha vallásos is, ellenséges Istennel szemben, és nem békélt meg vele, de nem is képes rá. Az emberben ki kell fejlődnie az isteni gondolkodásnak, új teremtménnyé kell válnia Jézus Krisztusban, hogy képes legyen értékelni, megérteni és élvezni a hitbeli dolgokat.

Visszatérve oda, ahol kezdtük: „Újjonnan kell születnetek.” A Szellem által kell újjászületnünk; természetfeletti életet kell nyernünk azáltal, hogy életre kelünk a bűnben való halálból. Nem teremhetjük meg a Szellem gyümölcsét, amíg nem él bennünk a Szent Szellem. Izmael Izmael marad, Izsák pedig Izsák. Amilyen az ember, olyan az életmódja. Lehet valaki tisztán látó, értelmes, és rendelkezhet nagy emberi erővel, de hiába tesz meg minden tőle telhetőt, mint Izmael, mert csak az ígéret gyermeke kel életre, és jár hitben, mint Izsák.

„Kemény vonalak!” – mondhatja valaki. Néha nagy áldás, ha meg vannak húzva ezek a kemény vonalak, még hozzá nagyon egyenesen. Ez örökre jó útra téríthet minket. Egy ízben ezt mondta valaki egy barátomnak: „Egyszer elmentem, hogy meghallgassam Mr. Spurgeont, és amikor beléptem a templomba, úgy gondoltam, hogy nálam vallásosabb ember még nem élt Newingtonban, és nálam jobb tagja még nem volt a gyülekezetnek. De mindez a visszájára fordult, amikor meghallgattam az aznapi igehirdetést. Úgy jöttem ki a templomból, mint egy olyan madár, amelyiknek kitépték az összes tollát. Úgy éreztem, hogy én vagyok a legnyomorultabb bűnös, akit a föld a hátán hordoz, és azt mondtam, hogy többé nem hallgatom meg azt az embert, mert teljesen tönkretett.” „Igen – mondta –, de ez volt a legjobb dolog, ami megtörténhetett velem. Arra készítetted, hogy tekintetemet magamról Istenre és mindenható kegyelmére fordítsam, és megértsem, hogy újra át kell mennem Teremtőm kezén, különben soha nem láthatom meg az arcát, örvendezve annak.” Remélem, hogy az olvasó tudja ezt az igazságot, mert ez a szintizta valóság. Ahogy Isten először megteremtette Ádámot, úgy kell minket is újratehermentenie, különben soha nem viselhetjük a képét, és nem láthatjuk meg a dicsőségét. Az isteni ígéret hatása alá kell kerülnünk, és az ígéretből kell élnünk, különben életünket nem vezetik helyes elvek, és nem irányítják helyes célok felé.

4. Eltérő remények

„Izmael dolgában is meghallgatlak: megáldom őt, és nagyon megszorítom és megsokasítom utódait. Tizenkét fejedelmet fog nemzeni, és nagy néppé teszem. De szövetségre csak Izsákkal lépek, akit Sára egy esztendő múlva szül neked.” (1Móz 17,20-21)

Egyáltalán nem meglepő, hogy két személy, akik oly különbözőek születésükben és természetükben, mint Izmael és Izsák, különböznek reményeikben is. Izsák számára a szövetség ígérete létének sarkcsillagává vált, de Izmael számára nem világított ilyen fény. Izmaelnek nagy céljai voltak, mert ő az egyik legnagyobb ember természetes fia volt, de Izsáknak még magasabb céljai voltak, mert ő az ígéret gyermeke volt és a kegyelem szövetségének örököse, amit az Úr kötött Ábrahámmal.

Izmael bátor és rettenthetetlen lelkével egy olyan nemzet megalapításán fáradozott, amelyet soha nem lehet leigázni, egy nemzetségről, amely megszelídíthetetlen, mint a sivatag vadszamarai, és vágya teljesült is: a beduin arabok a mai napig nagy ősiük valódi hasonmásai. Izmael életében és halálában megvalósította a szűk látókörű, földi reményeket, amelyeket hajszolt, de neve nincs feljegyezve azok lajstromában, akik előre látták Krisztus eljövételét, és meghaltak a dicsőség reményében. Izsák viszont előre látott sok mindent, még Krisztus eljövételét is. Ő olyan várost keresett, amelynek szilárd alapja van, és amelynek tervezője és építője maga Isten.

Izmael, akárcsak Szenvedély a „Zarándok útjában” (írta: John Bunyan; magyarul megjelent az Evangéliumi Kiadónál), idelent a földön akarta magának a legjobb dolgokat, de Izsák, akárcsak Türellem, a jövőben várta ezeket. Kincsei nem a sátorban vagy a földön voltak, hanem a „még sohasem látott dolgokban”. Megkapta a szövetség nagy ígéretét, és abban nagyobb gazdagságot talált, mint amit Nebájót összes nyája nyújthatott neki. Szemére a hajnalcsillag ragyogott, és az áldás delelőjét várta a kijelölt idő teljességében. Az ígéret úgy hatott rá, hogy irányította gondolatainak és várározásainak áramát. Veled is így van ez, kedves olvasó? Megkaptad-e és magadévá tetted-e az örök élet ígéretét? Reménykedsz-e ezért soha nem látott dolgokban? Olyan-e a szemed, hogy senki sem nézhet bele, csak azok, akik hisznek Isten hűségében? Letértél-e a látható útról, és rátértél-e a soha nem látott és örök dolgokban való hit útjára?

Semmi kétség, hogy az ígéret elfogadása és az általa ébresztett remények ígérete befolyásolta Izsák gondolkodását és vérmérsékletét, úgyhogy ő nyugodt lélek volt. Számára nem voltak háborúk és harcok. Ő belenyugodott a jelenbe, és várta a jövőt. Izsák érezte, hogy mivel ígéret szerint született, Istenen volt a sor, hogy megáldja őt, és teljesítse az ígéretet, amelyet vele kapcsolatban tett; így Ábrahámmal maradt, és távol tartotta magát a külvilágtól. Csendesesen reménykedett, és türelmesen várt Isten áldására. Szemét a jövőn tartotta, az eljövendő nagy népen, az ígéret földjén, és a még dicsőségesebb megígért utódon, akiben a föld minden népe megáldatik. Mindezeket egyedül Istentől várta, bölcsen úgy ítélve, hogy aki az ígéretet tette, teljesíti is azt. E hit miatt nem volt kevésbé tevékeny, de nem mutatta azt a büszke önbizalmat, ami olyan szembetűnő volt Izmaelben. A maga módján energikus volt, nyugodt bizalommal Isten iránt, és csendes alázattal mindenek fölött való akarata iránt. Az évek során kitartott a magányos életben, és fegyvertelenül dacolt a veszéllyel, ami pogány szomszédjai felől leselkedett rá, és amivel Izmael kardjával és íjával szállt szembe. Bizott a hangban, amely ezt mondta: „Ne nyúljatok fölkejtjeimhez, prófétáimat se bántsátok!”

Békés ember volt, és mégis olyan biztonságban élt, mint harcias testvére. Az ígéletben való hite megadta neki a biztonság reményét, sőt magát a biztonságot is, bár a kánaániak még mindig az országban tartózkodtak. Így munkálkodik az ígélet jelenbeli életünkben, meghozva a lélek felemelkedését, egy olyan életet, amely fölötté áll a látható környezetnek, és a gondolkodás nyugodt, mennyei légkörét. Izsák Istenben találja meg úját és lándzsáját. Egy lányomnyi föld sem volt a tulajdonában, jövevényként és idegenként élt azon a földön, amelyet Isten adott neki ígérete szerint, Izsák mégis elégedetten élt az ígéleten, és gazdagnak tekintette magát az eljövendő örömeiben. Figyelemreméltóan csendes és kiegyensúlyozott természete az örökké változatlan Isten ígéletébe vetett egyszerű hitéből fakadt. Az isteni ígélet keltette remény az ember egész életére hatással van: jelen van legbelsőbb gondolataiban, viselkedésében és érzéseiben. Úgy tűnhet, hogy ez kevésbé fontos, mint az erkölcsös viselkedés, de valójában létfontosságú, nem csupán önmagában, hanem az elmére, a szívre és az életre gyakorolt hatásában. Az ember titkos reménye lelki állapotának hitelesebb próbája Isten előtt, mint mindennapi cselekedetei, vagy akár nyilvános vallásossága. Izsák így járja a maga csendes, szent útját, míg végül megöregszik és megvakul, és szelíden az Úrhoz költözik. Bízott Istenében, aki kijelentette magát neki, és elhívta, hogy legyen a barátja, ezt mondva neki: „Maradj jövevényként ebben az országban, én pedig veled leszek, és megáldalak, és a te utódod által nyernek áldást a föld összes népei.”

Amilyenek az ember reményei, olyan az ember maga is. Ha reménysége Isten ígéletében van, akkor minden rendben van vele.

Kedves olvasó, mik a te reményeid? „Nos – mondja erre valaki –, várom, hogy meghaljon egy rokonom, és akkor gazdag leszek. Jó kilátásaim vannak.” Valaki más vállalkozásának állandó növekedésében bíz; egy harmadik sokat vár egy ígéletes üzlettől. Azok a remények, amelyek beteljesülhetnek egy haldokló világban, merő szemfényvesztések. Azok a remények, amelyek nem tekintenek a síron túlra, homályos ablakok, amelyen aligha lát át a lélek. Boldog az, aki hisz az ígéletben, és biztos benne, hogy az beteljesedik, amikor elérkezett az ideje, és minden mást a végtelen bölcsességre és szeretetre bíz. Az ilyen remény kiállja a próbát, legyőzi a kísértést, és már idelent örül a mennynek.

Reményeink akkor kezdődtek, amikor Krisztus meghalt a kereszten, akkor nyertek megerősítést, amikor feltámadt, akkor kezdtek beteljesülni, amikor felment a mennybe, és akkor teljesülnek be véglegesen, amikor másodszer is eljön. Ebben a világban a zarándokok kenyerét esszük egy olyan asztalnál, amely ellenségeink jelenlétében van megterítve, de az eljövendő világban miénk lesz a tejjel és mézzel folyó ország, a béke és öröm országa, ahol a nap és a hold sohasem nyugszik le. Addig reménykedünk, és reménységünk az ígéleten alapszik.

5. Üldöztetés az ígélet miatt

„Ti pedig, testvéreim, Izsák módjára az ígélet gyermekei vagytok. De amint akkor a test szerint született üldözte a Szellem szerintit, úgy van ez most is.” (Gal 4,28-29)

Ha a testvérek annyira különböznek, mint Izmael és Izsák, nem meglepő, ha összevesznek, és barátságtalan érzéseket táplálnak egymás iránt. Izmael idősebb volt, mint Izsák, és amikor eljött az idő, hogy Izsákot elválasszák, anyja, Sára látta, hogy a rabszolganő fia kigúnyolja az ő gyermekét. Ilyen korán megmutatkozott a születés- és a rangbeli különbség. Ez jól mutatja számunkra, hogy mit várhatunk, ha birtokoljuk az Istentől kapott életet, és örökösök vagyunk az ígélet szerint. Azok, akik a törvény rabságában élnek, nem tudják szeretni azokat, akik szabadnak születtek az evangélium által, és így vagy úgy, de előbb-utóbb kimutatják ellenségességüket.

Most nem a gonosz világ és a hívők Gyülekezete közötti ellenségességre gondolok, hanem arra, ami a pusztán természeti vallású és az Istentől született emberek között van. Nem a filiszteusokról beszélek, akik Izsák ellenségei voltak, hanem bátyjáról, Izmaelről, aki kigúnyolta őt. A legélesebb ellentét éppen a külsőségekben vallásos emberek és azok között van, akik felülről születtek, és szívéből és valóságosan imádják Istent. Isten sok hűséges gyermeke szenvedett méltatlanul azok kegyetlen gyűlöletétől, akik azt vallották, hogy a hittestvéreik.

Izmael indítéka valószínűleg az irigység volt; nem tudta elviselni, hogy a kisebb fiú felsőbb rendű, mint ő. Ezt mondhatta: „Ez az örökös, ezért gyűlölöm őt.” Talán mint örökösöt gúnyolta Izsákot, és azzal dicsekedett, hogy neki is éppen annyi joga van a birtokra, mint az ígélet gyermekének. Ugyanígy irigyelik a pusztán

vallásosak az igazi hívők állapotát, és úgy gondolják, hogy ők is vannak olyan jók, mint azok, akik Isten kegyelmétől várják az üdvözülést. Ők nem vágnak Isten kegyelmére, mégis, mint irigy kutyák, nem tudják elviselni, hogy mások részesülnek belőle. Irigylük a szentektől reménységüket, lelkük békéjét és azt, hogy élvezik Isten pártfogását. Ha bárki közületek ezt tapasztalja, ne legyen meglepődve.

Izmael irigysége legjobban azon a nagy ünnepségen mutatkozott meg, amelyet öccse elválasztásakor tartottak. A külsőleg vallásosokat is – akárcsak az idősebb fiút az evangéliumban – az ingerli a legjobban, ha valamilyen alkalom nyílik az Atya szeretett gyermekének ünneplésére. Az igazi család zenéje és tánca epe és üröm a büszke, külső vallásosok számára. Amikor a teljes bizonyosságot elválasztják a kétségtől, és a szent örömet a világtól, akkor a test szerinti, vakbuzgó ember megvetően nevezi az istenfélő embert örültnek vagy fanatikusnak, vagy mogorva keserűséggel dünnyögi: „Szegény bolondok! Ne törődjétek velük; szájalmasan rászedett népség.” Azok, akik vallásosak, de nem újultak meg igazából, akik üdvözülésüket saját érdemeiktől várják, általában keserű gyűlöletet éreznek azok iránt, akik az ígéret szerint születtek.

Néha a hívők erélytelenségét gúnyolják. Lehet, hogy Izmael csecsemőnek nevezte Izsákot, akit éppen hogy elválasztottak. A hívők is sokszor gyöngék, és fölöttébb valószínű, hogy kiváltják azok gúnyolódását, akik erélyesnek képzelik magukat. Izsák nem tagadta gyengeségét, és a hívők sem tagadhatják, hogy tökéletlenek, és ki vannak téve olyan gyengeségeknek, amelyek miatt joggal marasztalhatók el. De a világ igazságtalanul felnagyítja ezeket, és gúnyolódik a szenteken olyan gyengeségek miatt, amelyek fölött mások esetében szemet huny. Ne lepődjünk meg, ha jelentéktelenségünk és tökéletlenségünk arra bátorítja a büszke és képmutató farizeusokat, hogy gúnyolódjanak rajtunk és az evangéliumon.

Gyakran a hívő törekvéseiből üznek tréfát. Izsákot „örökösnek” nevezték, és Izmael hallani sem szerette ezt. „Nézd csak - mondja a törvényeskedő –, ez az ember nemrég még ismert bűnöző volt; most pedig azt mondja, hogy hisz Jézus Krisztusban, ezért tudja, hogy üdvözült és elfogadtatott, és biztos a mennyben. Hallottál már ilyen elbizakodottságot?” Ő, aki örül a rabláncnak, gyűlöli egy szabad ember jelenlétét; ő, aki elutasítja Isten irgalmát, mert büszkén a saját érdemeiben bíz, haragszik arra, aki örvendezik, mert kegyelem által üdvözült.

Talán a kis Izsák, koros szüleinek gyermeke furcsának és különösnek tűnt a fiatal félvér egyiptomi számára. Senki sem olyan idegen embertársai számára, mint a fentről született ember. Azt hinnénk, hogy ha valaki az Isten ígéretében való hitben él, azt a világ leghelyénvalóbb és legtermészetesebb dolgának tartják, de nem így van. Ellenkezőleg, azokat, akik hisznek Istenben és e hit alapján cselekszenek, különös lényeknek tartják. Az utcán a rossz fiúk még mindig kigúnyolják a külföldieket, és a világias emberek még mindig kigúnyolják az igaz hívőket nem evilági lelkületük és életvitelük miatt. Számunkra ez örök tanúbizonyosság, mert Urunk ezt mondta: „Ha e világból valók volnátok, a világ szeretné a magáét, de mivel nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak ki titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ” (Jn 15,19).

A hívőt ezerféle módon - sok közülük olyan kicsinyes, hogy említésre sem érdemes - lehet kitenni a „kegyetlen gúnyolódás megpróbáltatásainak”, és neki fel kell erre készülnie. Végül is nem olyan nagy dolog az üldöztetés manapság, hiszen a máglyák már nem égnek, és hüvelyk-szorítókat sem használnak. Bátorság, jó testvérem! Ha ki is nevetnek, nem török a csontod, és ha elég bátor vagy, hogy megvesd a lekicsinylést, álmodat sem zavarja semmi.

Az, hogy Izmael kigúnyolta Izsákot, csak egy annak az ellenségességnek a számtalan bizonyítéka közül, amely az asszony utóda és a kígyó ivadéka között van. E kettőnek a keveredése Ábrahám házában azáltal vált lehetségessé, hogy Ábrahám lement Egyiptomba, és hitetlen módon cselekedett a fáraóval szemben. Ekkor Sára kapott egy egyiptomi rabszolganőt, és a gonoszság bekerült a táborba. Sára egy rossz órában odaadta férjének a rabszolganőt; innen a tengernyi bánat. A meg nem újult ember hiába csatlakozik Isten népéhez, az nem fogja megváltoztatni a természetét. Egy Izmael hiába él Ábrahám táborhelyén, attól még Izmael marad. Manapság Isten igazságának legádázabb ellenségei a közösségünkben lévő idegenek, azok, akik az egészséges evangéliumi tanítás hívőit úgy tüntetik fel, mint idegeneket azokban a gyülekezetekben, amelyeket az Írás tanaira alapoztak. Idegenekké tesznek minket saját országunkban. Elnézőek mindenféle eretnkséggel, de a kegyelem tanaiban hívőt kigúnyolják mint régimódi és bigott embert – mint elkésett halandót, akinek gyorsan keresnie kellene egy sírt, ahol eltemetheti magát. De aki bíz Istenében és hisz szövetségében, képes lesz túlélni a gúnyolódást, mert a Krisztus miatti szégyen nagyobb gazdagság, mint Egyiptom összes kincse. Semmiképpen sem szégyen Istenben bízni. Ellenkezőleg, a jó emberek számára becsületbeli kérdés bízni abban, aki hű és igaz, és ha szenvedniük kell ezért, örömmel teszik. Övezzétek fel hát magatokat szent bátorsággal, ti, akik kegyelem és hit által tanultatok meg Isten ígéretén élni. Nem a nagy Családfő volt-e, akit megvetettek és elutasítottak az emberek? Vajon a többi testvérnek nem kell-e az

Elsősülőtthöz igazodnia? Ha részt vállalunk Krisztus szenvedéseiből, részesei leszünk dicsőségének is; annak okáért vegyünk ki részünket a Megfeszítettnek, minden dolog örökösének szenvedéséből és sorsából.

6. Az elválás

„De mit mond az Írás? „Úzd el a rabszolga-nőt és a fiát, mert nem örökölhet együtt a rabszolganő fia a szabad asszony fiával.” (Gal 4,30)

Izsák és Izmael egy ideig együtt éltek. Az önmaga üdvözítésében és az ígéletben hívő ember évekig ugyanannak a gyülekezetnek a tagjai lehetnek, de nem értenek egyet, és nem lehetnek boldogok együtt, mert elveik homlokegyenest ellentétesek. Ahogy az igazi hívő növekszik a kegyelemben, és belép a lelki felnőttkorba, egyre kellemetlenebbé válik a külsőségekben vallásos ember számára, és a végén kiderül, hogy semmilyen közösségük nincs egymással. El kell válniuk egymástól, és ez az az Ige, amely beteljesül az izmaeliták számára: „Kergesd el ezt a szolgálót a fiával együtt, mert nem örökölhet ennek a szolgálónak a fia az én fiammal, Izsákkal!” Akármilyen fájdalmas is az elválás, Isten akarata szerint történik, és szükségszerű. Az olaj nem keveredik a vízzel, és a természet szerint született ember vallásossága sem egyeztethető össze azzal, ami ígélet szerint születik, és ígélet által tartatik meg. Szétválásuk csupán külső megnyilvánulása egy olyan különbségnek, amely mindig is létezett.

Izmaelt elküldték, de ő nem bánta, mert nagyobb szabadságot talált az ország vad törzseinél, akik között hamarosan nagy ember vált belőle. Jól ment a sora, és hercegek apja lett. Megtalálta a neki való helyet a tágas világban; ott tiszteletet vívott ki, és hírnevet szerzett annak nagyjai között. Gyakran előfordul, hogy a test szerint vallásos embernek kitűnő tulajdonságai vannak, és mivel arra vágyik, hogy tündököljön, igyekszik társaságban forogni, ahol megbecsülik és tekintélyt szerezhet. A világ bizonytalán szereti a maga embereit. A becsvágyó vallásos többnyire elhagyja a barátait, és nyíltan kijelenti: „Felhagytam az ódivatú vallásossággal. A hívők jók voltak, amíg szegény voltam, de most jómódú lettem, és „menő” emberek között kell mozognom.” Így is tesz, és elnyeri jutalmát. Izmael kivette a részét az életből, és sohasem vágyott arra, hogy részesüljön a mennyei szövetségben és annak titokzatos áldásaiban. Ha az olvasó szabadabban és otthonosabban érzi magát egy társaságban, mint Isten gyülekezetében, akkor tudnia kell, hogy a világhoz tartozik, és nem szabad becsapnia magát. Amilyen a szíve, olyan ő maga is. Semmilyen erőszak nem változtathatja Izmaelt Izsákká, sem a világi embert a menny örökösévé. Külsőségekben és a jelenvaló életben az ígélet örököse úgy tűnik, nem a jobb részt választotta. Ez nem is várható, hiszen akik a jövőbeli örökséget választják, készek elfogadni a jelen megpróbáltatásait.

Izsáknak olyan szenvedéseket kellett megtapasztalnia, amilyenekkel Izmael sohasem találkozott: kigúnyolták, és végül az oltárra kötözték, de Izmaellel semmi ilyesmi nem történt. Noked, aki Izsákhhoz hasonlóan az ígélet gyermeke vagy, nem szabad irigyelned azokat, akik a jelenvaló élet örökösei, bár sorsuk könnyebbnek tűnik, mint a tiéd. Erre nagy a kísértés, amint azt a zsoltáros példája mutatja, aki szomorkodott a gonoszok jóléte miatt. Ezzel a bosszankodással bizonyos mértékig saját hitbeli döntésünket vonjuk vissza: nem egyeztünk-e bele, hogy inkább a jövőben kapjuk meg részünket, mint a jelenben? Vagy megbántuk az alkut? Sőt, abszurd dolog irigyelni azokat, akik maguk is sajnálatra méltóak! Az ígélet elvesztése gyakorlatilag mindennek az elvesztése, és az öngaz emberek elveszítették az ígéletet. E világi vallásosoknak nincs mennyi világosságuk és életük, és nem is vágnak rá. Micsoda veszteség sötétben élni és nem tudni róla! Elég vallásosak ahhoz, hogy tiszteljék őket az emberek, és nyugodt legyen a lelkiismeretük, de ez siralmas nyereség, ha Isten szemében gyűlöletesek.

Nem éreznek semmilyen belső harcot és vívódást, az új ember nem küzd bennük a régivel; és így élnek le az életüket gondtalanul, semmit sem tudva, amíg el nem érkezik a vég. Micsoda nyomorúság ennyire félrevezettetni! Ismét csak azt mondom, ne irigyeld őket. Sokkal jobb Izsák élete a maga áldozataival, mint Izmaelé a maga függetlenségével és vad szabadságával; mert a világi ember minden nagysága rövidesen véget ér, és semmit sem hagy maga után, csak olyasmit, ami még nyomorúságosabbá teszi az örök életet.

Ne gondold, hogy a hívők boldogtalanok. Ha csak ebben az életben reménykednénk, valóban nyomorultak lennénk, de az ígélet bevilágítja egész életpályánkat, és áldottá tesz bennünket. Isten mosolya, amit hit által megláthatunk, az öröm teljességét nyújtja nekünk. Hozzák a hívőt a lehető leghátrányosabb helyzetbe, fessék le a legsötétebb színekkel, vegyék el tőle nemcsak kényelmét, de legalapvetőbb szükségleteit is – még így is jobb a keresztyén legrosszabb helyzete, mint a világi ember legjobb helyzete. Hadd legyen Izmaelé az egész világ, adjanak neki annyi világot, amennyi csillag van az éjszakai égen, én akkor sem fogom irigyelni. A mi

osztályrészünk az, hogy felvegyük a keresztünket, és Istennel együtt idegenek legyünk ebben az országban, ahogy minden őünk is az volt; mert az ígéretet, bár távolinak tűnik mások számára, elfogadjuk és hit által magunkévá tesszük, és benne már idelent megtaláljuk a mennyet. Istennel és népével maradván sorsunkat sokkal jobbnak tartjuk, mint e világ legnagyobb és legtiszteletreméltóbb gyermekeinek sorsát. Urunk második eljövételének és saját örök dicsőségünknek a reménysége elégséges ahhoz, hogy elégedetten éljünk, amíg az Ő megjelenésére várunk.

Ez a különbség a földön szomorú szétválasztáshoz vezet a halálban. A rabszolganő gyermeke elvették az örökkévalóságban és jelenleg is. Senki sem léphet be a mennybe, aki saját cselekedetei alapján tart rá igényt, vagy azzal dicsekszik, hogy saját erejéből nyerte el. A dicsőség azoknak van fenntartva, akik kegyelem által üdvözülnek, és senki sem léphet be oda, aki önmagában bíz. Milyen szörnyű lesz, amikor kiüzetnek azok, akik azon fáradoztak, hogy megerősítsék saját igazságukat, és nem akarták magukat alávetni Krisztus igazságának! Hogy fogják majd ezek irigyelni azokat az alázatosakat, akik boldogan fogadták a Jézus vére általi bűnbocsánatot! Akkor majd rájönnek saját ostobaságukra és gonoszságukra, amiért megvetették Isten ajándékát, előnyben részesítve saját igazságukat Isten Fiának igazságával szemben! Amiként az Izmael illetve Izsák által képviselt emberek útjai végül szétválnak, ugyanúgy nem szabad összekeverni azokat az alapelveket, amelyen nyugszanak, mert azok semmiképpen sem összeegyeztethetők. Nem üdvözülhetünk részben a magunk erejéből, részben Isten ígérete által. Számúznunk kell fejünkben az üdvözülés kiérdemlésének gondolatát, és el kell vetnünk annak minden formáját. Ha olyan oktalanok vagyunk, hogy részben a kegyelemben, részben pedig saját érdemeinkben bízunk, akkor egyik lábunkkal a sziklán, a másikkal pedig a tengeren állunk, és bizonyosan elesünk. A cselekedetek és az üdvözülés dicsősége nem keverhetők össze. Vagy tisztán kegyelem, vagy tisztán cselekedetek, vagy tisztán isteni, vagy tisztán emberi, de nem lehet félig ilyen, félig olyan. Hagyjunk fel azzal a hiábavaló próbálkozással, hogy egyesítsünk két olyan elvet, amelyek olyan összeférhetetlenek, mint a tűz és a víz. Az ígéret, és egyedül az ígéret lehet reménységünk alapja, és fel kell hagynunk a törvényeskedéssel, mert az összeférhetetlen a kegyelem általi üdvözüléssel. Nem lehet a testben kezdeni, és azt remélni, hogy lélekben-szellemben válunk tökéletessé. Az Úr népének az ókorban tilos volt kevert magot vetnie, vagy részben lenből, részben gyapjából készült ruhát viselnie; számunkra pedig tilos keverni az irgalmat és az érdemet, a kegyelmet és tartozást. Valahányszor felmerül az érdemek, érzések vagy szertartások általi üdvözülés gondolata, késelem nélkül el kell vetnünk, legyen mégoly kedves is számunkra, mint Izmael volt Ábrahám számára. A hit nem látás, a szellem nem test, a kegyelem nem érdem, és sohase feledjük ezt a megkülönböztetést, nehogy súlyos tévedésbe essünk, és elveszítsük az örökséget, amely csak az ígéret szerinti örökösöké.

Íme a mi hitvallásunk:

„Tudjuk, hogy az ember nem a törvény cselekedetei alapján igazul meg, hanem a Krisztus Jézusba vetett hit által. Ezért mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hit, és nem a törvény cselekvése által, mert a törvény cselekvése által nem igazul meg egy ember sem” (Gal 2,16).

És íme a megkülönböztetés világos vonala, ami üdvözülésünk módszerét illeti, és mi azt kívánjuk, hogy világos és nyilvánvaló legyen:

„Így tehát most is van maradék a kegyelmi kiválasztás szerint; ha pedig kegyelemből van, akkor már nem cselekedetekért, mivel a kegyelem akkor már nem volna kegyelem” (Róm 11,5-6).

Kedves olvasó, érted ezt?

7. Kiknek szólnak az ígéretetek?

Az Úr mindig jó teremtményeihez és igazságos velük: ez természetéből adódik. Viszont sem igazságosságából, sem jóságából nem következik, hogy a kegyelem ígéretét megadja azoknak is, akik fellázadtak ellene. Az ember elveszítette minden jogát, hogy igényt állítson Teremtőjével szemben, mert megszegte a tiszta és szent törvényt, amit kötelessége lett volna betartani. Az embernek nem jár más, mint büntetés. Ha Isten a szigorú törvényesség alapján kezelné az embert, el kellene ítélnie és meg kellene büntetnie. Ha kegyelmébe fogad egy bűnös teremtményt, az irgalmából és szuverén jóságából ered, számunkra érthetetlen módon fakad a Mindenható jóakaratából és nagylelkűségéből. A kegyelem ígéretei Isten határtalan szeretetéből erednek, és egyedül onnan. Nem eredhettek volna más forrásból. Az emberiség egyetlen tagjának sincs semmilyen természetes joga az áldás ígéretére, és az egész emberiség sem érdemli

meg. Isten önként és jóindulatból tett ígéreteket az embereknek, aminek egyetlen indítéka a benne lakozó szeretet.

Isten azért döntött úgy, hogy ígéreteket tesz, mert ki akart választani olyan személyeket, akik a belé vetett hitből nyernek üdvösséget. Akiket Isten kiválasztott, azokat a Szent Szellem arra készíti, hogy Istent és a Jézus Krisztusban való hit által éljenek. A választottakat elvezeti a Jézusban való hithez, és mindazok, akik hisznek benne, kétségkívül arra a következtetésre jutnak, hogy az ígérek nekik szólnak. Azok számára, akik hitetlenségben élnek és halnak meg, Istennek nincsenek abszolút és személyes ígéretei: ők nem a kegyelem, hanem a törvény hatálya alá tartoznak, és nekik nem ígérek, hanem ítéletek jutnak. Ezek az emberek egy másik módszert részesítenek előnyben az ígérettel szemben, és végül elpusztulnak ostoba döntésük következtében. Az Úr választottjai letérnek az önmaguk erejéből és érdemeik által való üdvözülés útjáról, és rátérnek a hit útjára, nyugalmat lelve szívük számára. Hinni Isten Igéjében és bízni abban, akit Ő küldött, hogy Üdvözítőnk legyen – nem tűnik nagy dolognak, de valójában az: ez a kiválasztottság jele, a megújulás bizonyossága, az eljövendő dicsőség záloga. Tehát, ha valaki hiszi, hogy Isten igazat mond, és örök érdekeit az ő ígéreteire alapozza, az olyan szívre vall, amely megbékélt Istennel, olyan szellemre, amelyben jelen van a tökéletes szentség csírája.

Ha hiszünk Istenben, ahogy magát Jézus Krisztusban kijelentette, akkor minden ígéretében hiszünk. A belé vetett bizalom maga után vonja a bizalmat mindabban, amit mond: ennél fogva elfogadjuk Isten minden ígéretét, mint bizonyos és kétségbevonhatatlan kijelentéseket. Ha bízunk az egyik ígéretben, akkor nem kételkedhetünk egy másikban, tehát mindegyikben bízunk mint igaz ígéretben, és hisszük, hogy igaz számunkra is, hogy tekintettel van állapotunkra és körülményeinkre. Az általános állításokból konkrét alkalmazásokra következtethetünk. Ő, aki azt mondta, hogy üdvözíti azokat, akik hisznek benne, engem is üdvözít, hiszen hiszek benne, és minden áldásban, amelyben a hívőket részesíti, engem is részesít, mint hívőt. Ez logikus következtetés, és ezzel igazolhatjuk a hitet, amely szerint élünk, és amelyben megvigasztalódunk. Nem mintha megérdemelnék bármit, de ha Isten szabad akaratából megígért nekem valamit Jézus Krisztusban, akkor azt meg is adja nekem: ez reménységünk oka és alapja.

Első látásra az ember csodálkozik, hogy miért nem hisz minden ember Istenben. A kiválasztottság jelét mindenkinek magán kellene viselnie, hiszen Isten nem hazudik, és nincs okunk azzal gyanúsítani, hogy megváltozott volna, vagy nem tartja be a szavát. Mégis, az ember szíve oly álnok, hogy kételkedik a Teremtőjében. Gyűlöli Istenét, ezért nem hisz benne. Az ember Istennel szembeni ellenségességének legmeggyőzőbb bizonyítéka, hogy hamisságot merészel tulajdonítani annak, aki maga az igazság. „Aki hisz Isten Fiában, abban megvan ez a bizonyágtétel. Aki nem hisz Istennek, az hazuggá teszi őt, mert nem hisz abban a bizonyágtételben, amellyel Isten bizonyágot tesz Fiáról” (1Jn 5,10).

Igazi, gyakorlati bizalom az élő Istenben – bármily egyszerűnek tűnik is – olyan erény, amit csak megújult szív gyakorolhat. Isten Fiának dicsőséges engesztelése érdemes az egész emberiség bizalmára. Az ember azt gondolná, hogy minden bűnös igyekszik megmosakodni e megtisztító forrásban, és bizalmát habozás nélkül az isteni Megváltóba helyezi, de ez távolról sincs így. Az emberek nem mennek Krisztushoz, hogy élhessenek. Hajlandók bármiben hinni, csak Jézus áldozatában nem. Amíg a Szent Szellem nem művel csodát valakiben, addig nem bízunk a nagy áldozatban, amelyet Isten hozott és fogadott el, cserébe a bűn elfelejtéséért. Ezért van, hogy ez az egyszerű, mindennapi hit az Úr választottjainak megkülönböztető jegye. Ez a legcsalhatatlanabb jel: „Aki hisz őbenne, annak örök élete van.” Az érzések és cselekedetek is szolgálhatnak bizonyítékul, de az Isten ígérete iránti érdeklődés legfontosabb bizonyítéka a benne való hit. „Hitt Ábrahám az Istennek, és Isten ezt számította be neki igazságul”: az ősatya jellemében sok más jó vonás is volt, de ez volt a döntő – hitt Istenben; valójában ez volt a gyökere minden másnak, ami dicséretes volt benne.

A világi gondolkodású emberek megvetik a hitet, és ellentétbe állítják az erényes cselekvéssel, de ez nem tisztességes: ilyen alapon ellentétbe állíthatnánk a forrást a belőle eredő patakka, vagy a napot a saját melegével. Ha az igaz hit a szentség anyja, akkor az anyát dicsőíteni kell a sarjáért, és nem szabad szembe állítani vele. Az ilyen igazságtalan érvelés rosszindulatból származik: ha az emberek úgy szeretnék a jó cselekedeteket, mint ahogy színlelik, akkor szeretnék a hitet is, amiből azok fakadnak.

Isten azért szereti a hitet, mert tiszteli Őt, és engedelmességhez vezet iránta, ami embertársaink szeretetét is magában foglalja. A hitben több van, mint ami szemmel látható. Bizonyos szempontból a legnagyobb jócselekedet, ahogy az Úr Jézus tanítja nekünk. Honfitársai ezt mondták neki (Jn 6,28-29): „Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgokat cselekedjünk?” Örömet cselekedtek volna Istennek tetsző dolgokat. Jézus ezt válaszolta nekik: „Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.” Vagyis az Istennek

leginkább tetsző cselekedet hinni a Messiásban. Az Úr Jézusba vetett bizalom a legnagyobb erény. Büszke emberek gúnyolódhatnak, de ez az állítás akkor is igaz. „Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt” (Zsid 11,6); de „aki hisz Őbenne, az nem jut ítéletre” (Jn 3,18). Az ígélet annak szól, aki hisz az ígéletben, és számára be is teljesül. Aki magához öleli ez ígéletet, azt magához öleli az ígélet. Aki elfogadja Krisztust, az elfogadtatik Krisztusban. Aki igazán hisz, az bizonyosan üdvözülni fog.

Kedves Olvasó, te hiszel Istenedben?

8. Az ígélet ingyenes ajándék

„Amelyek által igen nagy és becses ígéletekkel ajándékozott meg bennünket” (Isten)

(2Pt 1,4)

Figyeljük meg a „megajándékozott” szót. Péter ezt mondja: „Amelyek által igen nagy és becses ígéletekkel ajándékozott meg bennünket.” Isten minden ajándékáért hálásak vagyunk. Isten jótékonyságából élünk. Mindent, amink van, ajándéku kaptunk, és minden, amit ezután kapunk majd, ugyanígy fog érkezni. „A bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet” (Róm 6,23). Mi nem vagyunk képesek kiérdemelni semmit, de Isten képes megadni mindent. Az üdvözülés is ajándék, ingyenes ajándék, az isteni szeretet spontán ajándéka. Az üdvözülés ígérete ugyanilyen természetű.

„Nagyobb boldogság adni, mint kapni” (Csel 20,35); és Ő, aki mindenki közül a legáldottabb, az örökké áldott Isten, örömmel ad. Annyira természete az ajándékozás, ahogy a napé a ragyogás, vagy egy folyóé a folyás. Mennyire áldottak vagyunk, hogy mi lehetünk az elfogadók! Hangsúlyozni kell, mennyire fontos, hogy kapjunk, mert a dolgok, amikre szükségünk van, olyanok, hogy ha nem kapjuk meg őket, el vagyunk veszve most és mindörökre. Élet nélkül, fény nélkül, reménység nélkül és béke nélkül maradunk, ha nélkülözzük Istent. Ha Isten nem ad nekünk kegyelme gazdagsága szerint, akkor rosszabb nekünk, mint a meztelen, a szegény, a nyomorult embernek; teljesen és végképp tönkremegyünk. E gazdag ajándékokat nem lehetséges kiérdemelni. Még ha ki tudnánk is érdemelni bármit, ezeknek az ajándékoknak nincs ára, és nem vásárolhatók meg pénzen. Isten ígéretei kegyelemből fakadnak: nem követelhetjük, hogy Isten ígérje meg nekünk kegyelmét és a megfizethetetlen áldásokat, amelyek bele vannak csomagolva.

Ez megtanítja nekünk, milyen magatartást tanúsítsunk. A büszkeség rosszul áll az elfogadókna k. Aki ajándékokon él, az legyen alázatos és hálás. Koldusok vagyunk a templom Ékeskapujában. Minden nap leülünk, hogy alamizsnáért könyörögjünk, nem az istentiszteleten résztvevő hívőktől, hanem attól, akit az angyalok imádnak. Valahányszor Urunk arra jár, mi kérünk, és Ő ad; nem lepődünk meg, ha kapunk a szeretetéből, mert ő megígérte, hogy nagy irgalommal ajándékoz meg. Azt tanította nekünk, hogy ezt mondjuk: „Add meg nekünk a mindennapi kenyerünket”, és ezért nem szégyellünk és nem félünk mindent tőle kérni. Életünk tőle függ, és mi örülünk, hogy így van. Édes dolog mindent megfeszített Urunk kezéből venni. Boldogító a szegénység, amely gazdaggá tesz minket Krisztusban. Semmire sem szolgálunk rá, mégis mindent megkapunk; háromszorosan áldottak vagyunk, hogy óránként részesülhetünk Isten ajándékában. „Amelyek által igen nagy és becses ígéte kkel ajándékozott meg bennünket.”

Szeretett testvéreim, e tanításnak, miszerint az ígélet valódi ajándék, bátorítania kell mindenkit, aki elveszítettnek érzi magát, és beismeri, hogy bensejében csődben van. Ezek számára jó hír, hogy Isten mindent ingyen ad nekünk: miért ne adna nekik, és más ínségben szenvedőknek is? Azok közülünk, akik örvendeznek Istenedben, mindent ingyenes ajándéku kaptak; miért ne kapnának mások is hasonlóképpen? Ők ezt mondják: „Semmi sem ingyenesebb, mint az ajándék”; miért ne kapna az olvasó is, ahogy én kaptam? Annak, aki hajlandó adni, a rászoruló ember szegénysége ajánlás és nem akadály. Jöjj hát, te, aki szűkölködsz az érdemekben, majd Krisztus lesz az érdemed! Jöjj, te, akinek nincs igazsága, majd ő lesz az igazságod! Jöjj, te, aki úgy tele vagy bűnnel, mint egy tele edény a tartalmával, mert a megbocsátó Úr elveszi bűneidet! Jöjj, te, aki teljesen elhagyatottnak érzed magad, mert Jézusban gazdaggá válsz! A koldulás kielégít majd, és boldogulni fogsz; mert látom, hogy mardos az éhség, és üres a pénztárcád. Aki nem tud ásni, az ne szégyelljen koldulni. Egy koldusnak nincs szüksége raktári készletre. „Elnyűtt és foltozott saruk”, kopott és szennyes rongyok – ezek alkotják a koldus ruhatárát, ami jól áll neki. Vajon szellemileg nem e divat szerint öltözködsz-e? Minél szegényebb egy nyomorult, annál szívesebben látják az isteni jótékonyság ajtajában. Minél kevesebb vagyond van, annál szívesebben lát az, aki ingyen ad, és nem hányja a szemedre.

Jöjj, szűkölködő, jöjj és légy üdvözölve, dicsőítsd Isten nagylelkűségét: Igaz bűnbánat és igaz hit, kegyelem, mely közelebb visz. Eljöhetsz Krisztushoz pénz nélkül, és vásárolhatsz a készletből.

Igen, mindez ajándék. Azért küldött Isten, hogy ezt az evangéliumot hirdessük nektek: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16). „Ez a bizonyágtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van” (1Jn 5,11). Isten része, hogy mindent ad, a mi részünk mindent elfogadni. Isten már megadta az ígéretet, és ingyen adta; teljesíteni is fogja, és ingyen fogja teljesíteni. Isten nem úgy ad valamit, hogy aztán felszámítsa az árát. Nem kell jutalékot fizetnünk, amikor kegyelmét megkapjuk. Ő nem kér és nem fogad el egy fillért sem; szeretete teljes mértékben ajándék. Ajándékul elfogadhatod az ígéretét: Ő nem alacsonyítja le magát azzal, hogy feltételekre hallgasson.

A szövegben olvasható ígéret a legszegényebbeknek szóló félreérthetetlen meghívás. Ó, bárcsak bátorodnának élni vele! A nagy harang zúg – azért zúg, hogy aki el akar jönni a végtelen bőkezűség nagy asztalához, az hallja meg és jöjjön el. Isten – ingyen, kegyelme gazdagsága szerint – üdvözülést és örök életet ígér mindazoknak, akik hisznek Fiában, Jézus Krisztusban. Ígérete határozott és bizonyos – akkor miért van, hogy az emberek nem hiszik el?

Kedves Olvasó, te mit szölsz ehhez az ígérethez, amelyet Isten ingyen adott minden hívőnek? Hiszed-e, és akarsz-e általa élni?

9. Isten ígérete valóság

Csodálatos dolog, hogy az örökkévaló Isten ígéreteket tesz saját teremtményeinek. Mielőtt szavát adta, szabadon azt csinált, amit akart; de miután ígéretet tett, szavahihetősége és becsülete kötelezte, hogy azt tegye, amit mondott. Számára ez valójában nem szabadságának korlátozása, mert az ígéret mindig uralkodói akaratának és tetszésének kinyilvánítása, és neki mindig örömet szerez, ha ígérete szerint cselekszik. Isten részéről nagy dolog, ha vállalja egy szövetség kötelekeit, mégis ezt tette. Az Úr az emberekkel megkötötte a kegyelem szövetségét, amelyben megerősítette az ígéreteit, nem csak azzal, hogy szavát adta, de meg is esküdött. „Így e két változhatatlan tény által, amelyekben lehetetlen, hogy Isten hazudjon, erős bátorításunk van nekünk, akik odamenekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet” (Zsid 6,18).

Ebben a szövetségben sok becses ígéret van, amelyek mind megerősítést nyertek Jézus Krisztusban, és örök időkre megalapozták Isten szavahihetőségét. Ez a mi reménységünk. Ahogy Pál írta Titusznak: „Az örök élet reménységére, amelyet az Isten, aki nem hazudik, örök idők előtt megígért.” Isten ígéretet tett, és mi eme ígéret szavahihetőségére építjük bizalmunkat örök időkre. Nem gondoljuk, hogy meggondolatlanság lelkünk üdvözülését hűséges Teremtőnk ígéretére alapozni. Hogy megkönnyítse nekünk a bizakodást, Isten az ígéreteket nemcsak szóban mondta el, hanem írásban is rögzítette. Az emberek szeretik, ha a szerződéseket írásba foglalják, és ez esetben ez megtörtént: „A könyvtékercsben írva van.” Az ihletett lapokon ott a feljegyzés, és amiként hiszünk a Bibliánknak, ugyanúgy bízunk kell a benne levő ígérekben.

Sokak gyengeségének oka, hogy Isten ígéreteit nem tekintik valóságosnak. Ha egy barátjuk ígéretet tesz nekik, azt fontos dolognak tartják, és várják a hatást; de Isten kijelentéseit gyakran úgy tekintik, mint sok szót, amelyeknek kevés a jelentésük. Ez sérti az Urat, és ártalmas számunkra. Biztosak lehetünk afelől, hogy az Úr soha nem tréfál a szavakkal: „Mond-e olyat, amit meg ne tenne?” Mindig megtartja az ígéreteit. Dávid mondta az Úr ígéreteiről: „Örök szövetséget szerzett velem, benne elrendezett és biztosított mindent.” Isten meggondoltan beszél, kellő rendben és határozottsággal, és mi bízhatunk benne, hogy szavai csalhatatlanok, és beteljesülnek olyan bizonyosan, mint ahogy kiejtette őket. Csalódott-e már valaki, aki bízott az Úrban? Volt-e rá példa, hogy Istenünk megszegte adott szavát? A történelem egyetlen bizonyítékot sem tud felmutatni arra, hogy az ígérettevő Jahve visszavonta volna, amit mondott.

Csodáljuk a hűséget az emberek iránt, és nem tudjuk elképzelni, hogy hiányozna Isten jelleméből, ezért bizalommal számíthatunk rá, hogy Ő pont olyan megbízható, mint a szava. Vajon a Mindenható Úristen megszegheti-e az ígéretét? Nem, inkább megmozgatja a mennyet és a földet, megrázza a világegyetemet, mintsem hogy késlekedjen ígérete teljesítésében. Ő ezt mondta: „Meg kell tennem. Megígértem – megígértem, halljátok?” Hogy teljesítse ígéretét, még a saját Fiát sem kímélte. Inkább haljon meg Jézus, mint hogy az Úr megszegje a szavát. Ismétlem: bizz benne, mert az Úr komolyan gondolja, amit mond, és ígéretének minden betűjét megtartja. De csak a választottak hisznek neki. Kedves olvasó, te hiszel neki?

Akárki más hazudhat, de Isten igazat mond. Ha az egész világ összes igazságát összegyűjtenénk, csak egy csepp lenne a tengerben Isten igazságához képest. A legbecsületesebb ember szavahihetősége is csak merő hiúság Isten megbízhatóságához képest. Még a legtisztességesebb ember megbízhatósága is csak olyan, mint a pára, de Istené olyan, mint a szikla. Ha bízunk a jó emberekben, sokkal inkább bízunk kell a kegyelmes Istenben. Miért tűnik olyan rendkívüli dolognak megbízni Isten ígéréteiben? Sokak számára valami ködös, szentimentális, misztikus dolognak tűnik; de ha higgadtan szemléljük, ez a leggyakorlatiasabb dolog a világon. Isten valóságos, minden más bizonytalan. Ő bizonyos, minden más vitatható. Neki meg kell tartania a szavát, ez abszolút szükségszerűség; különben hogyan lehetne Isten? Istennek hinni a józan ész cselekedete, és nem kell hozzá nagy erőfeszítés. Még ha fel is merülnek nehézségek, az egyszerű és tiszta szívű ember ezt mondja:

„Igaz az Isten, az emberek pedig valamennyien hazugok.” Ha nem hiszünk fenntartás nélkül Istenben, akkor megfosztjuk attól a tisztelettől, ami megilleti makulátlan szentségét.

Istennel szembeni kötelességünk megköveteli, hogy elfogadjuk ígéréteit, és aszerint cselekedjünk. Minden becsületes embernek joga van a bizalomra, és az igazság Istene még sokkal inkább megérdemli. Az ígéretet úgy kell tekintenünk, mint magát a megígért dolgot, amiként egy ember csekkjére is úgy tekintünk, mintha ténylegesen fizetett volna. Isten ígéreteit is készpénznek vehetjük. Higgjuk el, hogy megadja nekünk, amit imáinkban kértünk tőle. Ő kezeskedik ezért, és azt ígéri, hogy megjutalmazza az ilyen hitet.

Tekintsük úgy az ígéretet, mint egészen biztos dolgot, cselekedjünk aszerint, és tegyük a legfontosabb tényezővé számításainkban. Az Úr örök életet ígér azoknak, akik hisznek Jézus Krisztusban; ezért ha valóban hiszünk benne, arra a következtetésre jutunk, hogy örök életünk van, örülünk hát a nagy kiváltságnak. Isten ígérete a legjobb biztosíték; sokkal biztosabb, mint az álmok és látomások vagy a képzelt kinyilatkoztatások; és sokkal megbízhatóbbak, mint az érzések – akár öröm, akár bánat. Írva van: „Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre.” Hiszek Jézusban, ezért nem jutok ítéletre. Ez logikus érvelés, és a következtetés kétségszoros. Ha Isten ezt mondta, akkor úgy is van, kétséget kizáróan. Semmi sem lehet bizonyosabb, mint az, amit maga Isten jelent ki; semmi sem történik meg biztosabban, mint az, amiért Ő kezeskedett saját aláírásával és pecsétjével.

Amikor valaki ítélet előtt áll, az Úr fenyegetéseit a hit rendkívüli figyelemmel érzékeli, ami nagyon figyelemre méltó, hiszen megfélemlített hite a szívét elárasztó rettegésben és döbbenetben vesztegel. Miért ne fogadnánk el az ígéreteket hasonló felismeréssel? Ha eljut a tudatig, hogy aki nem hisz, az elkárhozik, akkor hasonló bizonyossággal kell elfogadni, hogy aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözülni fog, hiszen az utóbbi ugyanúgy Isten szava, mint az előbbi. A tudatra ébredt elme hajlamos arra, hogy Isten szavának csak a sötét oldalát lássa, és annak érezze teljes erejét; ugyanakkor figyelmen kívül hagyja az Írás világosabb oldalát, és kétségbe vonja azt, mintha túl szép lenne ahhoz, hogy igaz legyen. Ez dőreség. Minden áldás túl jó ahhoz, hogy megkapjuk, ha méltatlanságunkkal mérjük; de Isten számára egy áldás sem túl jó ahhoz, hogy megadja, ha az Ő mindent felülmúló tökéletességével mérjük. A szeretet Istenének természetéhez tartozik, hogy mérhetetlen áldásokat adjon. Ha Nagy Sándor úgy adott, mint egy király, akkor Jahve nem úgy ad-e, mint egy Isten?

Gyakran halljuk ezt a szót: „biztos, mint a halál”; azt javaslom, hogy helyette mondjuk ezt: „biztos, mint Isten ígéretei”. Az isteni dolgok éppen olyan biztosak, mint a „félelmetes dolgok az igazságban”. „Aki hisz Jézusban, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Ennek így kell lennie, mert Isten mondta, és Ő nem tévedhet.

Igen, az Úr komolyan gondolja, amit mond. Ő sohasem csúfolja meg az embereket üres és meddő szavakkal. Miért csapná be teremtményeit, és kérne tőlük hiábavaló bizalmat? Az Úr gyakran túlteljesíti az ígéréteit, többet ad, mint amennyit ígért, de sohasem ad kevesebbet. Ígéreteit a legnagyobbskalán értelmezhetjük. Ő sohasem ad kevesebbet, mint ami az ígélet értelmezése alapján várható. A hit még sohasem múlta felül az Úr nagylelkűségét. Fogadjuk el az ígéretet, és örvendezzünk, hogy anyag és nem árnyék. Már most örülünk neki, mint reménységünk valóságának!

10. A hívők különleges kincse

Isten ígéretei a hívők különleges kincsei: bennük van a hit öröksége. A szövetség Istenének összes ígérete a miénk, a személyes tulajdonunk. Hit által kapjuk és fogadjuk el őket, és azok alkotják valódi gazdagságunkat.

A jelenben is birtoklunk és élvezhetünk bizonyos dolgokat, de vagyonunk tőkéje, birtokunk nagy része Istenünk ígéréteiben van. Amit a kezünkben tartunk, csak előlege annak a kegyelemből való mérhetetlen jutalomnak, amit kellő időben kifizet nekünk.

Az Úr kegyelmesen már most megad nekünk minden dolgot, amire szükségünk van ehhez az élethez és a kegyességhez, de legcsodálatosabb áldásait az eljövendő időkre tartogatja. A naponta tőle kapott kegyelem csupán költőpénz - az utazási költségekre úton hazafelé -, de nem vagyon. A gondviseléseszerű ellátmányok menet közben kiosztott fejadagok, de ez nem a szeretet végső lakomája. Lehet, hogy hiányoljuk az útszéli étkezéseket, de mi a Barány Vacsorájára megyünk. A tolvajok elrabolhatják tőlünk készpénzünket, de különleges kincsünk el van rejtve Krisztusnál, Istenben, tehát nem kell attól tartanunk, hogy elveszítjük. A kéz, amely azért vértett, hogy a miénk lehessen ez a kincs, meg is tartja nekünk.

Nagy öröm az ígéretekben való részesedésünk teljes bizonyossága, de ezt az örömteli érzést elveszíthetjük, és lehet, hogy nehéz lesz újra megtalálnunk, ám az örök örökség bizonyosan a miénk lesz. Bár jó, ha az ember kezében ott van birtoklevelének másolata, és sok örömet lelhet az olvasásában, de valami véletlen folytán elvesztheti vagy ellophatják. Iratainak elvesztése azonban nem jelenti jogainak elvesztését. Birtoklevelének kellemes olvasgatását félbe kell ugyan szakítania, de a birtokhoz való joga nem sérül. A szövetség ígérteit minden örökösárs kegyelemből kapja, és ez a kegyelem nem vész el. Sok esemény megrendítheti a hívő biztonságérzetét, de „az ígért bizonyos minden hívő számára.” A mi legértékesebb vagyonunk nem az ígértben való jelenbeli vigaszunkban és bizalmunkban van, hanem magában az ígértben, és abban a dicsőséges örökségben, amit biztosít számunkra. Örökrészünk nem a Jordán innenső oldalán van. Lakóhelyünk nem a jelen határain belül található: messziről látjuk, és várunk rá, hogy gyönyörködhesünk benne azon a nevezetes napon, amikor szövetségszövetség Főnk megjelenik dicsőségben, és egész népe vele lesz. Isten gondviselése földi járandóságunk, Isten ígérte viszont mennyei örökségünk.

Elgondolkodtál-e valaha azon, hogy Isten miért az ígérteit által gondoskodik választottjairól? Azonnal kioszthatta volna az áldásait anélkül, hogy szándékait előre bejelentette volna. Ily módon elkerülhette volna, hogy szövetséget kössön velük. A dolgok természete szerint nem volt szükségszerű az ígérteknél ez a terv. Az Úr megadhatta volna nekünk mindazt a kegyelmet, amire szükségünk van, anélkül, hogy elkötelezte volna magát. Isten – nagy hatalmával és céltudatosságával – titokban elhatározhatta volna, hogy mindent, amit a hívőkért tesz, anélkül teszi, hogy beavatta volna őket isteni terveibe. Sok rendeletét titokban tartotta a világ teremtése óta, akkor miért nyilatkoztatta ki áldásainak célját? Miért van az, hogy nyilvánosan kijelentett ígérteit szerint bánik a hívőkkel – az Éden kapujától a mai napig egészen életük földi végéig.

A kérdésben benne van a válasz. Először is, nem lehetnénk hívők, ha nem lenne egy ígért, amiben hihetünk. Ha az üdvösség a hiten alapszik, Istennek kell tennie egy ígértet, amin a hit gyakorolhatja magát. A hit általi üdvözülés tervét azért választotta Isten, mert ez illik legjobban a kegyelem elvéhez; és ez a terv szükségszerűvé teszi az ígérteket, hogy a hitnek meglegyen mind a tápláléka, mind az alapja. Az ígért nélküli hit olyan lenne, mint egy láb talaj nélkül, amin állhatna; és az ilyen hit – ha egyáltalán hitnek nevezhető – méltatlan lenne a kegyelem tervéhez. Miután Isten a hitet tette meg az evangélium nagy parancsává, a hit az evangélium törvényének lényeges részévé vált.

Elragadó gondolat, hogy a mi hűséges Istenünk szándékosan ígért meg nekünk jó dolgokat, hogy kétszer élvezhessük őket: először hit által, másodszer pedig amikor valóra válnak. Mivel ígért által ad, kétszer ad; és mi is kétszer kapunk, hit által elfogadva az ígértet. Sok ígért beteljesülésének ideje nem a távoli jövőben van, mert hit által megvalósítjuk az ígértet, és a várt áldás előjelei örömmel töltik el szívünket jóval az áldás elérése előtt. Jó példa erre az ószövetségi szentek hite. Isten megígérte az Utódot, akiben a népek áldást nyernek, és ez az ígért volt a hit indítéka, a reménység alapja és az üdvözülés indítéka sok ezer hívő számára, mielőtt Isten Fia ténylegesen megjelent az emberek között. Nem ezt mondta-e Urunk: „Ábrahám... megláthatja az én napomat: meg is látta, és örült is” (Jn 8,56)? A hívők nagy ősatya látta eljönni Krisztus napját Isten ígértének látszóján keresztül, a hit szemével, és bár Ábrahám nem érthette meg eme ígért beteljesülését, mert meghalt az Úr eljövele előtt, akárcsak Izsák, Jákób és sok más szent, de bízott Krisztusban, örvendezett Krisztusban, szerette és szolgálta Krisztust. Mielőtt Jézus megszületett Betlehemben, és feláldoztatott a Golgotán, az ószövetségi hívek már látták őt, és boldogok voltak. Az ígért Üdvözítőt adott nekik, mielőtt az Üdvözítő ténylegesen megjelent. Így van ez velünk is most: az ígért segítségével még sohasem látott dolgok birtokába jutunk. Előrelátás által az eljövendő áldást jelenvalóvá tesszük a magunk számára. A hit elfeledteti az időt, megszünteti a távolságot, és azonnal birtokba veszi a jövőbeli dolgokat. Az Úr még nem adta meg nekünk, hogy csatlakozhassunk a mennybeli hallelujához: még nem léptünk át a gyöngykapun, és nem jártunk az átlátszó aranyból készült utcákon, de eme boldogság ígérte átvilágít nyomorúságunk homályán, és ízelítőt ad a dicsőségéből. Hit által diadalmaskodunk, mielőtt

kezünk ténylegesen megragadná a pálmaágot. Hit által együtt uralkodunk Krisztussal, mielőtt fejünkre tennék a soha el nem halványuló koszorút. Sokszor láttuk a menny hajnalát, miközben megpillantottuk az ígéretből áradó fényt. Amikor hitünk erős volt, felmásztunk oda, ahol Mózes állt, és láttuk a tejjel és mézzel folyó országot. Amikor az ateisták kijelentették, hogy Égi Város nem létezik, mi ezt válaszoltuk: „Vajon nem láttuk-e a Gyönyörűsége Hegyekről?” Eleget láttunk az ígélet által, hogy bizonyosak lehessünk a dicsőségben, amelyet az Úr készített azoknak, akik szeretik Őt; így hát megízleltük az első kortyot az ígért üdvösségből, és megtaláltuk benne teljes és végső örömünk biztosítékát.

Nem lehetséges, hogy Istennek az ígélettel az volt a szándéka, hogy elterelje a figyelmünket a látható dolgokról, és rátelje a láthatatlan és hitbeli dolgokra? Aki Isten ígéletén él, az egy más atmoszférába emelkedett, mint amelyik a mindennapi élet mélyen fekvő völgyeiben nyomaszt minket. „Jobb az Úrban bízni, mint az emberekben reménykedni. Jobb az Úrban bízni, mint főemberekben reménykedni” (Zsolt 118,9). És valóban így van, mert ez jobb, nemesebb, fel-emelőbb. Szükségünk van arra, hogy az isteni erő felemeljen minket eme magasztos bizalom magasságába, mert lelkünk hajlamos a sárba ragadni. Sajnos, akadályoz minket bálványimádásig menő vágyunk, hogy megnézzük, megérintsük és megfogjuk a dolgokat: bízunk érzékeinkben, de túl érzéketlenek vagyunk ahhoz, hogy bízunk Istenben. Ugyanaz a szellem, amely arra készítette Izráelt, hogy így kiáltson a pusztában: „Készíts nekünk isteneket, hogy előttünk járjanak!”, minket arra készítet, hogy olyasmi után sóhajtozzunk, ami megérintható, amit bizalmunk megragadhat. Áhítózunk a bizonyítékokra és a jelekre, és nem fogadjuk el, hogy az isteni ígélet biztosabb és megbízhatóbb, mint a látható dolgok. Így hát látható jelek és bizonyítékok után epekedünk, amíg rá nem kényszerülünk, hogy kipróbáljuk a biztosabb és megbízhatóbb dolgokat, amelyek láthatatlanok. Áldott dolog Isten gyermeke számára, ha el kell hagynia az átmeneti dolgok homokját az örök dolgok sziklájáért, elhívva arra, hogy az ígélet szabálya szerint járjon.

Ezenkívül az ígéretetek segítségünkre vannak abban, hogy az Úrra várjunk. Amikor a hívó elhiszi az ígéletet, Isten gyermeke tudja, hogy Isten létezik, és megjutalmazza azokat, akik szorgalmasan keresik Őt. Hajlamosak vagyunk eltávolodni a valóságos Istentől. Az anyag világában élünk és mozgunk, és lenyűgöznek minket a hatásai. Testünket valóságosnak érezzük, amikor fájdalmat érzünk, és a világot is valóságosnak érezzük, amikor cipelnünk kell a kereszttjé; de a test szegényes sátor, a világ pedig csupán buborék. E látható dolgok lényegtelenek, de gyakran tartósnak tűnnek számunkra. Tudnunk kell, hogy a láthatatlan dolgok éppoly valóságosak, mint a láthatóak, sőt még valóságosabbak. Szükségünk van egy élő Istenre ebben a haldokló világban, és közel kell kerülnünk hozzá, különben kudarcot vallunk. Az Úr arra oktatja embereit, hogy miként vegyék észre Őt. Az ígélet része ennek az oktatási folyamatnak.

Amikor az Úr hitet ad nekünk, és mi bízunk az ígéletében, akkor kerülünk szemtől szembe vele. Ezt kérdezzük: „Ki tette ezt az ígéletet? Ki fogja teljesíteni?”, és így gondolataink a dicsőséges Jahve közelébe jutnak. Érezzük, mennyire szükségünk van rá hívó életünk egész rendszerében, és hogy Ő mennyire valóságosan belép abba, úgymint benne élünk, mozgunk, létezzük. Ha az ígélet felvidít minket, az csak azért van, mert Isten áll mögötte, hiszen az ígélet pusztá szavai semmit sem jelentenek számunkra, kivéve, ha Isten szájából erednek, aki nem hazudhat, és olyan kéz dolgozta ki, amely nem hibázhat. Az ígélet az isteni cél megjövendölése, az eljövendő áldás előjele; valójában annak a jele, hogy Isten közel van hozzánk. Csak Istenre hagyatkozhatunk, hogy teljesítse ígéreteit, és ez az egyik oka annak, hogy Ő az ígélet módszere szerint bánik velünk. Talán, ha az Úr az ajtónk elé dobta volna a kegyelmét anélkül, hogy előzőleg utalt volna az érkezésére, akkor nem érdekelt volna minket, hogy ki hozta. Ha rendszeresen küldte volna, ahogy a nap is felkel minden reggel, akkor talán semmibe vettük volna, mint a természeti törvények következményét, és elfelejtettük volna Istent gondoskodásának rendszeressége miatt. Bizonyára nélkülöztük volna Isten létezésének és szeretetének azt a nagy próbatételét, aminek alá vagyunk vetve, amikor olvassuk az ígéletet, elfogadjuk hit által, hivatkozunk rá imáinkban, és látjuk, hogy kellő időben beteljesül.

Az isteni bőkezűség rendszeressége, amelynek célja a hit fenntartása és gyarapítása lenne, csak gyengítené azt. Aki állami segélyből vásárolja mindennapi kenyerét, az hajlamos elfelejteni, hogy Isten keze van a dologban. Nem kellene így lennie, de mi keményszívűek vagyunk, és az emberi gondoskodás állandósága ide vezet.

Nem lepődnek meg, ha azok az izráeliták, akik a pusztában születtek, és minden reggel mannáat gyűjtöttek éveken keresztül, egy idő után már nem csodálkoztak volna rajta, vagy nem látták volna benne Isten kezét. Szégyenletes ostobaság! De milyen gyakori! Sokan máról holnapra éltek, és minden kenyérmorzzában Isten kezét látták, aztán a jóságos Isten jóra fordította a sorukat, és rendszeres jövedelemre tettek szert, amit minden gond nélkül megkaptak, és nemsokára kezdtek úgy tekinteni rá, mint saját iparkodásuk eredményére, és többé nem dicsérték az Úr szerető gondoskodását. Szörnyű állapot lehet az Úr tudatos jelenléte nélkül élni

– külső ellátásban részesülni, de nem Isten által; fennmaradni Isten keze nélkül! Akkor már jobb lenne szegénynek, betegnek vagy szám-üzöttnek lenni, ami rákényszerítene minket, hogy közelebb kerüljünk mennyei Atyánkhoz. Hogy elkerülhessük Isten elfelejtésének átkát, az Úr a legnagyobb áldásait összekapcsolta az ígéreteivel, és rájuk hivatkozva előhívta bennünk a hitet. Nem engedi meg, hogy irgalma fátyol legyen, amely eltakarja arcát szeretetünk szeméi elől, hanem ablakká teszi, amelyen keresztül Őrá tekinthetünk. Az Ígérettevő látható az ígéletben, keze pedig látható az ígélet teljesítésében; így menekülünk meg az ateizmustól, ami ott ólálkodik az ember szívében.

Azt hiszem, nem árt megismételni, hogy Isten az ígélet uralma alá helyez minket, hogy növekedhessünk a hitben. Hogyan létezhetne hit ígélet nélkül? Hogyan növekedhetne a hit, ha nem értenék meg egyre többet az ígéletből? Az ínség órájában eszünkbe kell jutnia, hogy mit mondott Isten: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, és én megszabadítlak” (Zsolt 50,15). A hívő ember elhiszi ezeket a szavakat, segítségül hívja Istent, és megszabadul; így megerősödik, és dicsóítja az Urat.

Néha a hívő azt tapasztalja, hogy az ígélet nem teljesül azonnal, hanem várnia kell rövidebb-hosszabb ideig. Ez kiváló gyakorlat a hit számára, mert próbára teszi őszinteségét és erejét: ez a próba bizonyosságot nyújt a hívő számára, és vigasszal tölti el. Isten a maga idejében válaszol az imára, megadja az ígért jótéteményt, a hit győzelmet arat, Isten pedig megdicsőül; de időközben a késelem türelmessé tette a reménységet, a könyörület pedig kétszer olyan értékessé vált. Az ígéletek edzőpályát biztosítanak a hit számára: oszlopok és ugrólécek fiatal hitünk atlétikai edzéséhez, amelyek használatával a megerősödik, és képes áttörni egy seregen, vagy átugrani egy falon. Ha a bizalmunk Istenben szilárd, nevetünk a lehetetlenségen, és így kiáltunk: „Meglesz!”; de ez csak úgy lehetséges, hogy van egy csalhatatlan ígélet, amellyel a hit felővezheti magát.

Azok az ígéletek, amelyek még nem teljesültek, segítik előrehaladásunkat a hitéletben. Nagy és becses ígéletek bátorítanak minket, hogy a magasabb dolgokra törekedjünk. Az eljövendő jó kilátása megerősít minket, hogy kitartsunk és előrenyomuljunk. Te és én olyanok vagyunk, mint a kisgyerekek, akik járnak tanulnak, és akiket úgy vesznek rá az első lépésekre, hogy egy almát tartanak eljűk. Minket egy ígélet kilátása készítet, hogy kipróbáljuk hitünk remegő lábait. Így egy lépéssel közelebb jutunk Istenünkhöz. A kisgyerek hajlamos belekapaszkodni egy székbe, és nehéz rávenni, hogy engedjen el mindent, és próbáljon meg a lábára állni; végül kellőképpen felbátorodik, és megtesz egy rövid utat, amely anyja térdeinél végződik. Ezt a kis vállalkozást újabb és újabb követi, és végül már egyedül szaladgál. Az almának nagy szerepe van a baba edzésében, akárcsak az ígéletnek a hitre való nevelésben. Egyik ígéletet kaptuk a másik után, és most már, úgy hiszem, nem kell többé a földön csúsznunk-másznunk és a rajta lévő dolgokba kapaszkodnunk, és elkötelezhetjük magunkat a hitben való járásra.

Az ígélet szükséges eszköz, amikor lelkünket mindenfajta isteni tulajdonságra és cselekvésre neveljük. Milyen gyakran mondtam: „Uram, sok dolgot kaptam tőled, áldott legyen a neved érte, de van még egy ígélet, ami nem teljesült, ezért addig megyek előre, amíg el nem érem a teljesülését! A jövő ismeretlen ország, de én a te ígéletteddel lépek be oda, és azt várom, hogy megtalálom benne ugyanazt a jóságot és kegyelmet, amely idáig követett; igen, én a földieknél nagyobb dolgokat keresek.”

Arra is emlékeztetnem kell téged, hogy az ígélet része szellemi állapotunk irányításának, mert imára serkent. Mi az ima, ha nem könyörgés az ígélet beteljesítéséért? Az ígélet úgyszólván az ima nyersanyaga. Az ima olyan vízzel öntözi az élet földjeit, amely az ígélet víztározóiban van. Az ígélet az ima ereje. Odamegyünk Istenhez, és ezt mondjuk neki: „Tégy úgy, ahogy mondtad. Ó, Uram, megígérted; könyörgünk, teljesítsd!” Tehát az ígélet az íj, amivel kilőjük a könyörgés nyilait. Ha bajban vagyok, szívesen keresek egy ígéletet, amely pontosan megfelel a szükségletemnek, és aztán ráteszem az ujjam, és ezt mondom: „Uram, ez a te ígéleted; kérem, bizonyítsd be, hogy igaz, és teljesítsd az én esetemben is. Hiszem, hogy ez a te ígéleted, és esedezem, hogy tedd áldássá a hitem számára.” Hiszek a Biblia teljes sugalmazásban, és alázatosan kérem az Urat, hogy teljesen váltsa valóra minden mondatot, amit leírt. Szeretem szaván fogni az Urat, és hogy azt tegye, amit mondott, hiszen Ő mondta. Nagy dolog, ha a szükség visz rá az imádkozásra, de sokkal jobb, ha azok a várakozások készítetnek rá, amelyeket az ígélet kelt. Vajon imádkoznánk-e egyáltalán, ha Isten nem adna alkalmat számunkra az imádkozásra, és nem bátorítana minket a válasz ígéletével? A gondviselés rendjében próbára tételünk, aztán mi tesszük próbára az ígéleteket; szellemileg éheztetünk, majd azzal a szóval tápláltatunk, amely Isten szájából ered. Ama rendszer által, amely szerint az Úr bánik a választottjaival, állandó kapcsolatban vagyunk Vele, így nem felejtjük el mennyei Atyánkat. Gyakran állunk a kegyelem trónjánál, áldva Istent a teljesített ígéletekért, és esedezve azokért az ígéletekért, amelyekben bízunk. Számtalanszor meglátogatjuk Isten lakóhelyét, mert van egy ígélet, amiért esedeznünk kell, és egy Isten, aki alig várja, hogy kegyelmes lehessen. Vajon nem kell-e hálásnak lennünk a dolgok eme rendjéért?

Nem kell-e magasztalnunk az Urat, amiért nem zúdítja ránk a meg nem ígért áldások záporát, hanem növeli az értéküket azáltal, hogy ígéretei és hitünk tárgyává teszi őket?

11. Az ígérek értékelése

„Amelyek által igen nagy és becses ígérekkel ajándékozott meg bennünket.”

(2Pt 1,4)

Úgy gondoltunk az ígérekre, mint kincseinkre: ideje, hogy felmérjük őket, és kiszámítsuk az értéküket. Minthogy az ígérek alkotják a vagyónkat, pontosan fel kell becsülnünk az értéküket; lehetséges, hogy nem tudjuk pontosan, milyen gazdagok vagyunk. Kár lenne szegénységben sóvárogni úgy, hogy nem tudunk róla, milyen nagy vagyónk van. A Szent Szellem segítsen minket, hogy helyesen értékelhessük a kegyelem és a dicsőség gazdagságát, ami a szövetség ígéréteiben van fenntartva számunkra!

Péter apostol úgy beszél az ígérekről, mint „igen nagy és becses” ajándékokról. Valóban, felülmúlnak minden dolgot, amivel összehasonlíthatók. Soha senki nem ígért még úgy, ahogy Isten. A királyok a fele királyságukat is odaígérték, na és aztán? Isten azt ígérte, hogy odaadja a saját Fiát is az Ő népének, és úgy is tett. A királyok valahol meghúznak egy vonalat, de az Úr nem szab határt az ajándékoknak, amelyeket választottjainak szán.

Isten ígéretei nem csak hogy minden példát felülmúlnak, de minden utánzason is tútesznek. Még ha maga Isten volt is a példakép, senki sem volt képes versengeni vele a bőkezűségben. Jahve ígéretei olyan magasan állnak minden más ígért fölött, mint az ég a föld fölött.

Ezek az ígérek minden várakozást felülmúlnak. „Mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk.” Senki sem képzelte volna, hogy az Úr ilyen ígéretet tesz: túlszárnyalják a legmerészebb álmokat is. A legderülátóbb reményeket is felülmúlják, és a legfennköltebb elképzeléseken is tútesznek. A Bibliának igaznak kell lennie, mert senki sem találhatta ki: a benne lévő ígérek mennyisége nagyobb és minősége jobb, mint amit a legnagyobb várományos elvárhat. Isten meglep minket vigasztaló ígéreteinek páratlan teljességével: elhalmoz kegyelmével, és mi, akárcsak Dávid, csodálkozva leülünk, és ezt kiáltjuk: „Honnét van ez nekem?”

Az ígérek minden mértéket felülmúlnak: jelentésük olyan mély, mint egy szakadék, kiválóságuk olyan magas, mint az ég, tartósságuk pedig olyan széles, mint az óceán. Mindegyik ígértről elmondhatjuk: „Igen magas, nem tudom felérni.” Az ígérek összességükben Isten teljességét és mindenre elegendő voltát mutatják: mint maga Isten, az ígérek is mindent kitöltenek. Terjedelmükben határtalanok, mindenütt ott vannak körülöttünk, akár ébren vagyunk, akár alszunk, akár indulunk, akár érkezünk. Az egész életre elegendők a bölcsőtől a sírig. Egyfajta mindenütt jelenvalóság tulajdonítható nekik, mert körülvesznek minket mindenhol és mindenkor. Ők a párnánk, amikor elalszunk, és amikor felébredünk, még mindig velünk vannak. „Mily drágák nekem szándékaid, Istenem, mily hatalmas azoknak száma!” Minden elképzelést és számítást felülmúlnak, és mi imádjuk az Adományozójukat, csodáljuk, de sohasem tudjuk felmérni őket.

Sőt, az ígérek minden tapasztalatot is felülmúlnak. Istennek azok az emberei, akik ötven vagy hatvan éve ismerik az Urat, soha nem használták ki teljesen az Ő ígértét. Isten még mindig mondhatja: „Előtted vannak a nyilak” (1Sám 20,22). A jövőre marad, hogy még jobb és mélyebb dolgokat olvassanak ki belőle. Azok, akik tapasztalatuk révén a legmélyebbre merültek az isteni ígérekbe, teljesen tisztában vannak azzal, hogy a mérhetetlen kegyelemnek és szeretetnek még nagyobb mélységei vannak, amelyek kikutatásra várnak. Az ígért hosszabb az életnél, szélesebb a bűnnél, mélyebb a sírnál, és magasabb a felhőknél. Akármilyen jól ismeri valaki az ígért aranykönyvét, csak kezdő a tanulmányozásában: Izráel vénei is úgy találták, hogy ez a könyv meghaladja az emberi tudást.

Mondanom sem kell, hogy az ígérek meghaladnak minden kifejezést. Ha beszélném az emberek és angyalok összes nyelvét, akkor sem tudnám elmondani, milyen nagyszerűek Isten ígéretei. Nemcsak egy nyelvet, de minden nyelvet felülmúlnak: túlszárnyalják az összes rajongó dicsőítő beszédét, akik valaha megszólaltak. Még a trón előtt álló angyalok is arra vágnak, hogy bepillantassanak ezekbe a csodákba, mert nem tudják felérni ésszel a titkot – annak hosszúságát, szélességét és magasságát. A Jézus Krisztusban

lévő dolgok leírhatatlanok, és a benne lévő ígéretek minden beszéd erejét meghaladják, legyen az emberi vagy isteni. Hiábavaló számomra megkísérelni a lehetetlent.

Igen „nagyok”, mondja Péter, és ő jól tudta ezt. Egy nagy Istentől származnak, nagy szeretetről biztosítanak minket, nagy bűnösöknek szólnak, nagy eredményeket érnek el számunkra, és nagy dolgokkal foglalkoznak. Olyan nagyok, mint a nagyság maga; elhosszabb nekünk a nagy Istent, hogy Istenünk legyen örökkön örökké. Isten első ígéréteiben kötelezte magát, hogy nekünk adja a Fiát. Ezt szoktuk mondani: „Hála legyen az Istennek kimondhatatlan ajándékáért!” De ne hagyjuk a szavakat túl könnyen átsiklani a nyelv fölött. Az, hogy Isten az Ő egyetlen Fiát adta, a szeretet minden képzeletet felülmúló, nagy cselekedete volt: valójában a „nagy” szó túl erőtlen ahhoz, hogy leírja a szeretetnek ezt a csodáját. Az Úr odaadta a Fiát, önként kiszolgáltatta őt mindnyájunkért – és aztán? Megígérte, hogy elküldi a Szent Szellemet, a Vigasztalót, hogy örökre velünk legyen. Fel tudjuk mérni e nagy ígélet értékét? A Szent Szellem pünkösdkor szállt le, beteljesítve a régi prófécia: vajon ez a csodálatos leereszkedés nem egy nagyon nagy és becses ajándék volt? Ne feledjük, hogy a Szent Szellem véghezviszi bennünk mindazt a munkát, ami előkészít minket a mennyei társaságra. Dicsőség Istennek a határtalan kegyelem e látogatásáért!

Mi volt a következő ígélet? Urunk megígérte, hogy „másodszor majd a bűn hordozása nélkül fog megjelenni azoknak, akik várják őt üdvösségükre”. Vajon az összes szent együttvéve képes-e felmérni a második eljövétel ígéréteinek nagyságát? Ez végtelen boldogságot jelent a szentek számára. És mit ígért még? Nos azt, hogy mivel ő él, mi is élni fogunk. Birtokunkban lesz a mennyei boldogság halhatatlansága; örvendezni fogunk testünk feltámadása fölött; együtt fogunk uralkodni Krisztussal; megdicsőülünk a jobbján. Beteljesült és beteljesületlen ígéretek, ígéretek a jelenre és az örökkévalóságra vonatkozóan – ezek valóban olyan nagy dolgok, hogy lehetetlen elképzelni, hogy ennél nagyobbak még lehetnének.

Mit mondhatna többet, mint amit mondott neked? Neked, aki Jézusnál kerestél menedéket.

Ti, kiknek elméje gyakorlott a fennkölt gondolatokban, mondjátok meg nekem, mennyire becsületek a hűséges ígéretek értékét! Én nagyra értékelem a bűnbocsánat ígéréteit. Ti, akik bűnbocsánatot nyertetek, hirdessétek e jótétemény nagyságát! Aztán van az örökbefogadás ígéréte. Isten gyermekei, talán kezditek felismerni, milyen szeretettel ajándékozott meg benneteket az Atya ebben az ígéletben; mondjátok el mindenkinek az örömtöket! Van ígélet, amely szerint Isten megsegít a szükség idején. Ti, kik megpróbáltattatok, tudjátok, hogy Isten megtartja és megszabadítja a választottjait; hirdessétek hát kegyelmének nagyságát! Van egy másik ígélet, miszerint a szükségednek megfelelő lesz az erőd. Ti, akik szorgalmasan dolgoztok Krisztusért, és nap mint nap hordozzátok a keresztyét, érzitek, milyen nagy a biztos támogatás eme ígéréte. Micsoda szavak ezek: „Nem vonja meg javait az Úr azoktól, akik feddhetetlenül élnek.” És micsoda mondat ez: „Akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.” Ki tudja felmérni egy ilyen csodálatos ígélet szélességét? Nem, ne vedd elő a mérőszalagot a zsebedből, itt nem veszed semmi hasznát. Még ha meg is tudnád mérni egy állócsillag távolságát mint viszonyítási alapot, akkor is lehetetlen lenne minden számítás. Itt hasznavehetetlen minden mérték, amivel a gazdagok vagyonukat mérik. Egy milliomos azzal dicsekszik, hogy birtoka tengertől tengerig terjed, de azt a birtokot, amit a mi hűséges Istenünk ígéréte biztosít nekünk, nem határolják tengerek. A téma olyan nagy, hogy meghaladja kifejezőerőmet, ezért inkább elhallgatok.

Az a vers, amelyről most gondolkodunk, igen nagy és értékes ígéretekről beszél. A nagyság és az érték ritkán járnak együtt, de ebben az esetben teljes mértékben egyesültek. Amikor az Úr kinyitja a száját, hogy ígéletet tegyen, akkor az bizonyosan méltó hozzá: az erő és a gazdagság szavait beszéli. Ahelyett, hogy megpróbálnék tantételszerűen beszélni az ígéretek értékes voltáról, visszatérek azok tapasztalatára, akik kipróbálták és tanúsították őket.

Szeretett testvéreim, mily értékesek az ígéretek a szegények és szűkölködők számára! Azok, akik tudják, hogy lelkileg szegények, felismerik annak az ígéletnek az értékét, amely a legjobban illik az esetükre. És mily értékesek az ígéretek azok számára, akik örülhettek a teljesülésüknek! Emlékezetünkben felidézhetjük azokat az időket, amikor mélyponton voltunk, és az Úr segített nekünk ígéréte szerint. Bár mélyre estünk, nem süllyedtünk el a mocsárban, mert arra az időre vártunk, amikor az Úr megjelenik, hogy megmentsen bennünket. Ígérétei megakadályozták, hogy végképp elkeseredjünk, jóval azelőtt, hogy megérkeztünk a szeretet vacsorájára. Számolva a jövőbeli megpróbáltatásokkal, bizalmunkat az ígéletbe helyezzük. Tehát már most nagyon értékes számunkra, pedig még be sem teljesült. Minél inkább hiszünk az ígéletben, annál több dolgot találunk benne, amiben hihetünk. Olyan értékes számunkra az Úr ígéréte, hogy inkább megválunk mindentől, amink van, mintsem hogy egyetlen mondatát is elveszük. Nem tudjuk megmondani, hogy az Úr melyik ígéréte lesz szükségünk legközelebb: egy ígéretről, amelyet alig vettünk észre, egy adott

pillanatban kiderülhet, hogy nélkülözhetetlen az életünk szempontjából. Hála Istennek, nem kell megválnunk a Szentírás egyetlen kincsétől sem: ezek mind „igen és ámen” Jézus Krisztusban, Isten dicsőségére!

Milyen értékesek az ígéretek, amikor betegen fekszünk, a fájdalom és kimerültség által megpróbáltatva és megkísértve! Minden nyomasztó körülmény elveszti ártó hatalmát, amikor hitünk erősen megragadja Isten ígéreteit. Milyen megnyugtató tudat, hogy fejem és szívem az ígéreten nyugszik: a Mindenható igazságára hagyatkozom! Nem földi hiábavalóságokban, hanem az isteni igazságban bízom. Semmi sem hasonlítható ehhez a tökéletes nyugalomhoz. A béke gyöngye az ígéretek között található. Az a legértékesebb, ami támasza a haldokló embereknek, és segít nekik abban, hogy olyan örömmel lépjenek át az örökkévalóságba, mintha egy menyegzői lakomára mennének. Az a legértékesebb, ami örökké tart, és nem romlik el. Amiben minden dolog megvan - az valóban becses, és ilyen Isten ígérete.

Ha az ígéretek ilyen nagyok és értékesek, fogadjuk el őket örömmel, és higgyünk nekik! Kell-e unszolnom Isten gyermekét, hogy ezt tegye? Nem, nem akarom megszegényíteni; bizonyosan hisz a saját Atyjának! A Mindenható fiai és lányai számára bizonyosan a világ legkönnyebb dolga hinni abban, aki erőt adott nekik, hogy Isten gyermekeivé váljanak! Testvéreim, ne tétovázzunk hitetlenséggel, hanem higgyünk teljes szívükből!

Az ígéretek ismernünk kell. Vajon nem kellene-e a kisujjunkban is lenniük? Nem kellene-e jobban ismernünk őket, mint bármi más? Nem baj, ha nem olvastad a legújabb könyvet, és nem hallottál a kormány legújabb törvényéről, de jól kell tudnod, hogy mit mondott az Úr, és akarjad látni, hogy ígérete beteljesül. Annyira jártasaknak kell lenniük az Írásban, hogy mindig a nyelvünk hegyén legyen az az ígéret, amelyik a legjobban illik az esetünkre. Az Írás másolatainak kellene lenniük, az isteni ígéretnek a szívünkben kell lennie. Szomorú dolog, ha Isten bármelyik gyermekének nincs tudomása a királyi ígéret létezéséről, amely gazdagíthatná őt. Szánalmas dolog, ha bármelyikünk olyan, mint a szegény ember, aki vagyont örökölt, de semmit sem tudott róla, ezért tovább sepegte az utcát, és fillérekért koldult. Mi haszna van, ha van egy horgonyod, amikor a hajód viharban hánykolódik a tengeren? Mi haszna van egy ígéretnek, amire nem emlékszel, és így nem tudsz esedezni érte imáidban? Nem baj, ha bármi más nem ismersz, de feltétlen ismerned kell az Úr ama ígéreteit, amelyekre nagyobb szüksége van a lelkünknek, mint testünknek a kenyérre.

Az ígéretek hasznosítanunk kell. Nemrégén egy barátom bizonyos jótékonyági célokra csekket adott nekem, és ezt mondta: „Feltétlenül vedd ki a bankból még ma.” Biztos lehetsz benne, hogy megtettem. Nem tartok magamnál csekket, hogy nézegessem őket vagy játsszak velük: elviszem őket a bankba, ahol felveszem a pénzt, és elköltöm.

Nagy Istenünk arra szánta értékes ígéreteit, hogy elvigyük őket hozzá, és beváltuk azokra az áldásokra, amelyeket szavatolnak. Az ima elviszi az ígéretet a Hit Bankjába, és ott megkapja az arany áldást. Ügyelj arra, hogyan imádkozol! Ne hagyd, hogy üres formassá váljon! Egyes emberek sokáig imádkoznak, de nem kapják meg, amit kérnek, mert nem hittal esedeznek az ígéretért. Ha bemész egy bankba, és ott egy óra hosszáig beszélgetsz a tisztviselővel, majd készpénz nélkül jössz ki, akkor mi hasznod belőle? Ha én bemegyek egy bankba, akkor átnyújtom a csekkemet a pulton keresztül, felveszem a pénzem, és megyek a dolgomra. Ez a legjobb módja az imádkozásnak is. Kérd, amire szükséged van, mert az Úr megígérte. Hidd el, hogy megkapod az áldást, és menj a dolgodra ennek teljes bizonyosságával. Kelj fel a térdepe-lésből énekelve, mert az ígéret teljesül: Isten így válaszol az imádra. Nem imád hossza, hanem ereje nyeri meg Istent, és az ima ereje az ígéretbe vetett hitedben rejlik, amelyért az Úr előtt esedeztél.

Végül beszélj az ígéretekről! Mondd el a Király udvartartásának, hogy mit mondott a Király! Soha ne rejtse véka alá Isten lámpásait! Az ígéretek kiáltványok; írd fel őket a falra, olvasd fel őket hangosan a piactéren! Ó, beszélgetéseinket bárcsak gyakrabban fűszereznék meg Isten ígéretei! Ebéd után gyakran üldögélünk egy fél órát, ízekre szedjük az ige hirdetőinket, és szapuljuk a szomszédjainkat. Ez a vasárnapi szórakozásunk! Sokkal jobb lenne, ha ezt mondanánk: „Barátom, idézz egy ígéretet!"; és ő így válaszolna: „És te is mondj egy ígéretet!" Utána beszéljen mindenki saját tapasztalatai alapján arról, hogyan teljesítette az Úr ezeket az ígéretek, és minden jelenlévő mondja el a maga történetét Isten hűségéről. Ezekkel a szentséges beszélgetésekkel melengtetnénk szívünket, megörvendeztetnénk egymást, és így hasznosan töltenénk el a vasárnapot.

Az üzletemberek üzleti ügyeikről beszélgetnek, az utazók kalandjaikról, a farmerek pedig a termésről; nem kellene-e megemlékeznünk az Úr jóságáról, és elbeszélgetnünk a hűségéről? Ha ezt tennék, mindnyájan hitelesítenék Péter kijelentését, miszerint az Úr „igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket.”

12. Az Úr ígérete és ajándékozási szabálya

„Az Úr tehát bölcsességet adott Salamonnak, ahogyan megígérte neki.” (1Kir 5,26)

Nem tudom, hogy az Úr hogyan adott bölcsességet Salamonnak, de megígérte és megtartotta a szavát. Minél többet gondolkodsz ezen a tényen, annál figyelemreméltóbbnak tűnik. Salamon nem olyan körülmények között született, amelyek kedveztek volna a bölcsességnek. Egy koros apa kedvenc gyermeke volt, és fölöttébb valószínű, hogy elkényeztették. Fiatalemberként került a trónra, mielőtt alkalmassá vált volna rá a dolgok természetes rendje szerint, és valószínűnek látszott, hogy nagy baklövéseket és hibákat követ el. Szenvedélyes ember volt, ami végül hatalmába kerítette, és úgy tűnt, hogy inkább kicsapongó embernek, mint filozófusnak bizonyul. Mint nagyon gazdag, korlátlan hatalommal bíró és állandó jólétben élő ember, nem rendelkezett a megpróbáltatások tapasztalatával, amelyből az emberek bölcsességet merítenek. Vajon kik voltak a tanítói? Ki tanította bölcsességre? Lehet, hogy bűnbánó anyja példát mutatott neki igazi erkölcsösségből és a hitéletből, de ő soha nem adhatta meg neki azt a kiemelkedő bölcsességet, ami az összes többi ember fölé emelte, és a hírnév csúcsára juttatta. Többet tudott, mint a többi ember, ezért a bölcsességet nem kölcsönözhetette tőlük. Bölcsék ültek a lábainál, és hírneve odavonzotta a zarándokokat a világ másik végéről is; de egyikük sem lehetett a tanítója, hiszen ő felülmúlta mindnyájukat. Vajon hogyan emelkedett ez az ember a bölcsesség e magas szintjére, hogy neve minden korban a bölcs ember szinonimája legyen?

A lángész kialakulása nagyon titokzatos folyamat. Ki adhat egy fiatalembernek bölcsességet? Az emberek adhattak neki tudást, de bölcsességet nem. Egyetlen tanító, mester vagy hittudós sem adhat bölcsességet másnak: az is nagy igyekezetébe kerül, hogy maga szert tegyen valamennyire. Isten azonban megadta Salamonnak a szív nagyságát és a páratlan bölcsességet, olyan bőségben, mint a tenger homokját; mert Isten mindenre képes. Olyan beavatkozások által, amelyeket csak Ő maga ismer, az Úr kialakította a fiatal királyban a megfigyelés, érvelés és megfontolt cselekvés páratlan képességét. Gyakran csodáltuk Salamon bölcsességét; én arra biztatlak, hogy csodáld inkább Jahve bölcsességét, aki megalkotta Salamon bámulatos lángelméjét.

Az Úr azért művelte ezt a csodát Salamonnal, mert megígérte, hogy megteszi, és ő bizonyosan megtartja a szavát. Sok más szöveg is megfelelne a célomnak ugyanúgy, mint ez, mert csupán azt kívánom hangsúlyozni, hogy amit Isten megígért valakinek, azt bizonyosan meg is adja neki. Legyen az bölcsesség Salamon számára vagy kegyelem az olvasó számára – ha az Úr megígérte, akkor nem hagyja, hogy holt betű maradjon. Az az Isten, aki teljesítette ígéretét ebben a figyelemre méltó esetben, ahol a feladat meghaladta az emberi erőt, és olyan kedvezőtlen körülmények között kellett megoldani, más esetekben is teljesíti az ígéretét, akármilyen nehéz és titokzatos is a végrehajtás módszere. Isten mindig szó szerint teljesíti ígéretét; igen, és általában túl is megy annak betű szerinti jelentésén. Ebben az esetben, miután Salamonnak bölcsességet adott, még megtoldotta gazdagsággal és ezer más dologgal, amelyek nem voltak benne az egyességben. „Keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.” Ő, aki mérhetetlen áldásokra tesz ígéreteket, úgy adja ráadásul a mindennapi dolgokat, mintha jelentéktelenek és magától értetődők volnának, mint a kereskedő papírja és zsinórja, amivel becsomagolja a vásárolt árut.

Salamon esetéből és ezer más hasonló esetből megtanulhatjuk, hogy Isten ajándékozási szabálya: ígérete szerint.

A Biblia lapjain hemzsegnek a példák. Az Úr megígérte elbukott összeüleinknek, hogy az asszony utóda a kígyó fejét tapossa majd; és íme, az asszony eme csodálatos utódja megjelent, és megszerezte magának és nekünk megváltásunk dicsőséges győzelmét! Eme ígéret teljesítése biztosít minket arról, hogy Isten a többi is megtartja. Isten azt ígérte Nóénak, hogy ha belép a bárkába, biztonságban lesz, és úgy is lett. Az özönvíz előtti világot elpusztító megszámlálhatatlan hullám közül egy sem tudott betörni a biztonságos helyre. Amikor Isten azt mondta Ábrahámnak, hogy utódot ad neki és országot, amelyet ez az utód fog birtokolni, ígérete lehetetlennek tűnt; de Ábrahám hitt Istennek, és amikor érkezett az ideje, örvendezett, mert meglátta Izsákot és benne a megígért utódot. Amikor az Úr megígérte Jákóbnak, hogy vele lesz és jót cselekszik vele, megtartotta a szavát, és megadta neki a szabadulást, amiért Jákób tusakodott vele a Jabbók patakánál. Az a sokáig szunnyadó ígéret, hogy Izrael utódja fogja birtokolni a tejjel és mézzel folyó országot, úgy tűnt, hogy sohasem teljesül, amikor a törzseket rabszolgaságba döntötték Egyiptomban, és a fáraó vasmarokkal tartotta és nem akarta elengedni őket. De Isten, aki kezeskedett népéért, kihozta őket erővel és kinyújtott karral, azon a napon, amikor megígérte. Kétfelé választotta a Vöröstengert, és átvezette népét a pusztaságon, mert biztosította őket, hogy megteszi. Kettéhasította a Jordánt, és kiüzte a kánaániakat előlük, és örökségül adta népének az országot, ahogy megígérte. Olyan sok történet szól az Úr hűségéről, hogy a

rendelkezésemre álló idő rövid volna ahhoz, hogy mindet felsoroljam. Isten szavait mindig kellő időben igazolták Isten cselekedetei. Isten az ígérete szerint bánt az emberekkel. Valahányszor megragadták az ígéretet és ezt mondták: „Tedd azt, amit mondtál!”, Isten válaszolt a könyörgésre, és bebizonyította, hogy nem hiábavaló bízni benne. Minden időben Isten változatlan szabálya volt, hogy az utolsó betűig és percnyi pontossággal megtartotta a szavát.

„Ez magas röptű beszéd” – mondhatja valaki; nos, akkor megpróbálom egyszerűbben elmondani. Istennek az a szokása, hogy megtartja az ígéreteit. Mi magunk élő tanúi vagyunk annak, hogy Isten nem felejt el a szavát. Sok millióan tanúsíthatjuk, hogy bízunk benne, és sohasem csalatkoztunk. Valaha megtört szívű ember voltam, és a Mindenható haragjának sötét felhője alatt éltem, bűnösen és önmagamat elítélve. Úgy éreztem, hogy ha örökre száműzetnék Jahve jelenlétéből, egy szót sem szólhatnék az ítélet igazságossága ellen. Amikor ezt olvastam az Igéjében: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket”, hozzá fordultam. Remegve elhatároztam, hogy próbára teszem az ígéretét. Megvallottam vétkeimet az Úrnak, és Ő megbocsátott nekem. Ez nem mesebeszéd, mert az a mély, megnyugtató béke, amely a megbocsátás pillanatában eltöltötte a szívemet, olyan csodálatos volt, hogy úgy tűnt, mintha új életet kezdtem volna; mint ahogy így is volt.

Elmondom, hogyan történt. Egy vasárnapon hallottam egy szegény embert a következő ígétről beszélni: „Rám figyeljete a föld legvégéről is, és megszabadultok.” Nem értettem, hogyan tud egy Krisztusra vetett pusztá pillantás megszabadítani. Túl egyszerű cselekedetnek tűnt ahhoz, hogy ilyen nagy hatása legyen; de, mivel kész voltam bármit megpróbálni, Jézusra tekintettem: RÁNÉZTEM.

Ez minden, amit tettem. Ez volt minden, amit tenni tudtam. Rátékintettem arra, akit úgy jelentett ki Isten, mint engesztelő áldozatot az ember bűneiért; és azonnal értettem, hogy megbékéltettem Istennel. Láttam, hogy ha Jézus helyettem szenvedett, nekem már nem kell szenvednem; és ha Ő bűnhődött minden vétkemért, nekem már nem kell bűnhődnöm. Bűnömnek el kell töröltetni, ha Jézus helyettem bűnhődött érte. Ezzel a gondolattal a béke kellemes érzése áradt szét a lelkemben – az Istennel való megbékélés az Úr Jézus Krisztus által. Az ígéret igaz volt, és én ezt megtapasztaltam. Ez már harminchat éve történt, de én sohasem vesztettem el a tökéletes megmenekülésnek azt az érzését, amelyet akkor találtam meg; és nem vesztettem el azt a békét sem, amely oly kellemes érzéssel töltötte el a lelkemet. Azóta sohasem bíztam hiába Isten ígéreteiben. Veszedelemes helyzetekbe kerültem, sok ínséget éltem meg, gyakran éreztem éles fájdalmat, és szüntelen aggodalom nyomasztott; de az Úr hű volt Igéjének minden sorához, és amikor bíztam benne, Ő keresztülvitt mindenem, fennakadás nélkül. Csak elismerően beszélhetek róla, és azt is teszem. EZT ALÁÍRÁSOMMAL ÉS PECSÉTEMMELEL HITELESÍTEM, habozás és fenntartás nélkül.

Az összes hívő tapasztalatai hasonlóak: az öröm és béke új élete azzal kezdődött számunkra, hogy hinni kezdtünk az ígérettevő Istennek, és továbbra is eszerint élünk. Emlékezetünkben a beteljesült ígéretek hosszú listája van jelen, ami hálát ébreszt bennünk, és megerősíti bizalmunkat. Évről évre próbára tettük Istenünk hűségét számtalan módon, de mindig ugyanazzal az eredménnyel. Az élet mindennapos dolgainak ígéreteivel mentünk hozzá, amelyek mindennapi kenyerünkkel, ruhánkkal, gyermekeinkkel és otthonunkkal kapcsolatosak, és az Úr kegyesen bánt velünk. Hozzá folyamodtunk betegségeinkkel, rágalmaztatásainkkal, kétségeinkkel és kísértéseinkkel kapcsolatban, és Ő sohasem hagyott cserben minket. A kis dolgokban is figyelmes volt velünk: még a hajszálainkat is megszámlolta. Volt úgy, hogy az ígéret teljesülése teljesen valószínűtlennek tűnt, mégis hihetetlen pontossággal bekövetkezett. Az emberek csalárdsága elszomorított minket, de örültünk és ma is örülünk Isten őszinteségének. Könnyek szöknek a szemünkbe, ha azokra a döbbenetes módszerekre gondolunk, amelyekkel Jahve, a mi Istenünk véghezvitte kegyes ígéreteit.

Hadd beszéljek nyíltan azokhoz, akik bíznak az Úrban. Isten gyermekei, mennyei Atyátok nem volt-e hűséges hozzátok? Nem azt tapasztaltátok-e lépten-nyomon, hogy ti mindig kudarcot vallotok, de Ő sohasem? Jól mondta az apostol: „Bár mi hűtlenek vagyunk, ő hű marad, mert ő magát meg nem tagadhatja.” Az isteni nyelvet a legszélesebben értelmezhetjük, és azt találjuk, hogy Isten jelentésük legvégső határáig teljesíti ígéreteit. Ajándékozási szabálya nagy-szerű és nagyvonalú: az ígéret egy nagy edény, és az Úr csordultig tölti azt. Amiképpen Salamonnak megadta a bölcsességet, „ahogyan megígérte neki”, ugyanígy fog cselekedni minden esetben, amíg a világ fennáll. Ó, kedves olvasó! Higgy az ígéretnek, és ezáltal bizonyulj az ígéret örökösének. A Szent Szellem vezéreljen, hogy ezt cselekedd, Jézus érdeméért!

13. A kivétel nélküli szabály

„Áldott az ÚR, aki nyugalmat adott népének, Izráelnek egészen úgy, ahogyan megígérte. Egyetlen szó sem veszett el mindabból a jó ígéretből, amit megígért szolgálja, Mózes által.” (1Kir 8,56)

Isten jó dolgokat ad az embereknek, ígérete szerint.

Ez ténykérdés, és nem csupán vélemény. Mi kijelentjük ezt, és az egész világgal dacolunk, ha bármilyen bizonyítékot felhoz, cáfolandó ezt az állítást.

Ebben a kérdésben a szerző személyes tanú. Sokéves tapasztalattal rendelkezem, és széles-körű megfigyeléseket tettem, de még nem találkoztam olyan személlyel, aki bízott Istenben, és úgy találta volna, hogy az Úr ígérete cserbenhagyta őt. Sok embert láttam, akik úgy élték túl a nehéz megpróbáltatásokat, hogy bíztak az Úr szavában, és láttam sok haldokló embert is, akik a halálban diadalmaskodtak ugyanezen hit által. Még sohasem találkoztam olyan hívővel, aki ideiglenes megpróbáltatásai miatt szégyellte volna a reménykedését, sem olyannal, aki halálos ágyán megbánta volna, hogy bízott az Úrban. Minden megfigyelésem ezzel ellentétes, és megerősít abban a meggyőződésben, hogy az Úr hűséges mindazokhoz, akik bíznak benne. Ebben a dologban kész vagyok ünnepélyesen tanúságot tenni a bíróság előtt. Nem állítanék valótlanúságot a kegyes család ürügyén, hanem becsületes tanúként tanúskodnék ebben a fontos kérdésben fenntartás és kertelés nélkül. Sohasem ismertem olyan embert, aki a halál kínjai között amiatt siránkozott volna, hogy bízott az Üdvözítőben. Sőt, sohasem hallottam, hogy ilyen dolog bárhol és bármikor megtörtént volna. Ha lett volna ilyen eset, az evangélium gyűlöli szélében-hosszában hirdették volna; minden utca hangos lett volna a rossz hírtől, minden prédikátor szembesült volna vele. Gúnyiratokat találtunk volna minden templom és imaház ajtaja előtt, amelyek beszámoltak volna arról, hogy valaki, aki szent életet élt, és bízott a Megváltó érdemeiben, utolsó óráiban rájött, hogy rászédtek, és hogy a kereszt tana merő ámitás. Kihívjuk az ellenzőket, hogy mutassanak fel egyetlen ilyen esetet, akár a gazdagok, akár a szegények, akár az öregek, akár a fiatalok között. Tanúskodjon maga az ördög, ha tud, az Örökkévaló Isten ígéréteinek egyetlen kudarca mellett. De még senki sem mondta, hogy Jahve becsapta valamelyik emberét, és nem is fogja soha, mert Isten hű minden szavához, amit valaha kiejtett.

Isten soha nem hazudik. Már a pusztá feltételezés is istenkáromlás. Miért állítana valótlant? Mi lehetne, ami arra készítetné, hogy megszegje a szavát? Ez ellenkezne a természetével. Hogyan lehetne Isten, ha nem lenne igazmondó és becsületes? Ezért hiányos hűséggel nem szegheti meg ígését.

Továbbá a Mindenható Isten sohasem tesz olyan ígéreteket, amelyek meghaladják az erejét. Mivelünk gyakran előfordul, hogy szeretnénk az ígéletünk szerint cselekedni, de a körülmények úrrá lesznek rajtunk, és ígéletünk füstbe megy, mert képtelenek vagyunk teljesíteni. Ez sohasem történhet meg a Mindenható Istennel, mert képességei határtalanok. Számára minden lehetséges.

Lehet, hogy az ígéletünket tévedésből tettük, és utólag rájövünk, hogy nem lenne jó úgy cselekedni, ahogy mondtuk; de Isten tévedhetetlen, ezért ígéletét sohasem vonja vissza tévedés miatt. A végtelen bölcsesség hagyta jóvá minden ígéletét; a csalhatatlan ítélet jegyezte fel minden szavát, és az örök igazság iktatta őket törvénybe.

Az ígélet nem vallhat kudarcot az Isteni Ígélettevő megváltozása miatt. Mi változunk; gyarló, esendő emberek vagyunk! De az Úr nem ismer változékonyságot, a változásnak még az árnyékát sem; ezért szava örökre ugyanaz marad. Mivel nem változik, ígéretei szilárdan állnak, akár a nagy hegyek. „Mond-e olyat, amit meg ne tenne?” Erős vigaszunk Isten változhatatlan dolgain alapszik.

Az Úr ígérete nem mehet füstbe feledékenységé miatt sem. Mi mondhatunk nagyokat; mert bár a szándék megvan bennünk, kudarcot vallunk a végrehajtásban, mert közbejönnek más dolgok, és elterelik a figyelmünket. Elfeledkezünk az ígéletéről, vagy lelkesedésünk alábbhagy; de ez sohasem történhet meg a Hűséges Ígélettevővel. Legrégibb ígérete is frissen él emlékezetében, és ma ugyanaz a szándéka vele, mint amikor először kimondta. Valójában folyamatosan mondja az ígéletet, hiszen számára nincs idő. Az Írás régi ígéretei új ígéletek a hit számára; mert a szavak ma is Isten szájából erednek, hogy lelki táplálékul szolgáljanak az emberek számára.

Mindezek miatt Isten szava megérdemli, hogy elhiggyük, akár kimondjuk, akár nem. Ez a legbizonyosabb dolog, ami valaha létezett vagy valaha létezhet. Szavának hinni annyi, mint elhinni azt, amit senki sem vonhat kétségbe. Isten mondta? Akkor úgy kell lennie. „Az ég és a föld elmúlik, de Isten beszédei nem múlnak el.” Isten felfüggesztheti a természet törvényeit: a tűz megszűnhet égni, és a víz megszűnhet folyni,

mert ez nem jelenti Isten hűtlenségét; de ha a szava megíúsulna, az azt jelentené, hogy az Isten jellemében és természetében dicstelen állhatatlanság van, ez pedig sohasem fordulhat elő. Pecsettünkkel hitelesítsük, hogy Isten szavahihető, és eszünkbe ne jusson arra gyanakodni, hogy nem mond igazat.

Az ígélet változhatatlan szava Isten ajándékozási szabálya, és mindig is az lesz. Tettem egy további megfigyelést is: ennek a szabálynak egyetlen más szabály sem mondhat ellent. Isten ígéletének szabályával egyetlen más törvény – akár vélt, akár valóságos – sem kerülhet összeütközésbe.

Gyakran a kiérdeklés törvényét helyezik szembe vele, de az nem kerekedhet felül. „Ő – mondhatja valaki –, én nem hiszem, hogy Isten üdvözíthet engem, mert semmi jó sincs bennem!” Helyesen beszélsz, és félelmed nem lenne alaptalan, ha Isten a kiérdeklés szabálya szerint bána veled. De ha hiszel az Ő Fiában, Jézusban, ez a szabály nem működik, mert az Úr az ígélet szabálya szerint bánik veled. Az ígélet nem az érdemeiden alapszik; Isten önként tette, és önként tartja meg. Ha azíránt érdeklődsz, hogy mi a válasz méltatlanságodra, hadd emlékeztesselek Jézusra, aki azért jött, hogy megszabadítson a bűneidből. Az Úr Jézus határtalan érdemei a te számládon lesznek jóváírva, ami egyszer s mindenkorra kiegyenlíti érdemteleniségedet. Az érdem törvénye pusztulásra ítélné téged a saját személyedben; de aki hisz, az nem a törvény, hanem a kegyelem hatálya alatt áll; és a kegyelem hatálya alatt a nagy Úr a színtiszta irgalom alapján bánik az emberekkel, ahogyan ígéletében kinyilatkoztatta. Ne légy önelégült, különben az igazságszolgáltatás elítél; fogadd el készséggel a megváltást, mint ingyenes ajándékot, amit Isten az Ő uralkodói előjoga gyakorlásával ad neked, ezt mondva: „Irgalmazok, akinek irgalmazok.” Légy alázatos, és bízz Isten kegyelmében, amelyet kijelentett Jézus Krisztusban, és az ígélet bőségesen teljesül számodra.

Az Úr nem erkölcsösségük mértéke szerint bánik az emberekkel. „Ő – mondja az istenkereső –, úgy gondolom, hogy üdvözülhetnék, ha jobbá tudnám tenni magam, vagy ha vallásosabb lennék, vagy nagyobb lenne a hitem; de én erőtlenség vagyok. Nem tudok hinni; nem tudok bünbánatot érezni; semmit sem tudok jól csinálni!” Ne feledd, hogy a kegyelmes Isten nem aszerint ígerte neked az áldást, hogy mennyire vagy képes szolgálni Őt, hanem kegyelmének gazdagsága szerint, amint azt Igéjében kijelentette. Ha ajándékait lelki erőd mértéke alapján adná neked, semmit sem kapnál; mert semmit sem tehetsz az Úr nélkül. De mivel Isten az ígéletét kegyelmének végtelensége okán tartja meg, nem férhet kétség hozzá. Ne tétovázz hitetlen módjára az ígéletnél, hanem tekintsd úgy, hogy aki az ígéletet tette, az teljesíteni is tudja! Ne korlátozd Izrael Szentjét, azt képzelve, hogy szeretetét behatárolják a te képességeid. Egy folyó vízhozamát nem annak a sivatagnak a szárazsága alapján kell kiszámítani, amelyen keresztül folyik: a kettő között nincs logikai összefüggés. Első pillantásra látható, hogy a végtelen szeretet kiterjedését nem lehet az emberi gyengeség mértéke alapján kiszámítani. A mindenható kegyelem működését nem korlátozza az erkölcsi erő, vagy az erő hiánya. Isten ereje megtartja Isten ígéletét. Gyengeséged nem győzheti le Isten ígéletét, erőd pedig nem teljesítheti azt: aki az ígéletet tette, maga fogja teljesíteni. Nem a te dolgod, és nem is az enyém, hogy megtartsd Isten ígéréseit: ez az Ő feladata, és nem a miénk. Szegény gyámoltalan ember, tehetetlenséged nehéz vagonját kapcsold az ígélet mozdonyához, és az végigvontat téged a kötelesség és az áldás pályáján! Bár inkább vagy halott, mint élő, bár több a gyengeséged, mint az erőd, ez nem befolyásolja az isteni ígélet bizonyosságát. Az ígélet ereje abban rejlik, aki az ígéletet tette. Tekinteted fordítsd hát magadról Istenre! Ha erőtlenség vagy, borulj az isteni ígélet kebelére; ha halottnak tartod magad, légy eltemetve abba a sírba, ahol az ígélet csontjai fekszenek, és mihelyt megérinted őket, életre kelsz. Nem az a kérdés, hogy mi mit tudunk vagy mit nem tudunk megtenni, hanem minden attól függ, hogy az Úr mire képes. Elég, ha saját szerződéseinket teljesítjük, anélkül, hogy megpróbálnánk teljesíteni Isten ígéréseit. Nem szeretném, ha egy embertársam kétségbe vonná fizetőképességemet csak azért, mert egy koldus, aki a szomszéd utcában él, nem tudja kifizetni az adósságát. Akkor én is gyanúsíthatnám az Urat, mert nyomós okom van arra, hogy ne bízzak magamban? Az én képességem és Isten hűsége két különböző dolog, és kár lenne összekeverni a kettőt. Ne szégyenítsük meg Urunkat, azt gondolva, hogy az ő karja megrövidült, mert a mi karunk elgyengült vagy elfáradt. Istent nem szabad a saját érzéseinkkel mérni. Gyakran halljuk a siránkozást: „Nem érzem, hogy üdvözülhetek. Nem érzem, hogy megbocsátható egy olyan nagy bűn, mint az enyém. Nem érzem, hogy meg lehet lágyítani és újítani az én kemény szívemet.” Ez szánalmas, ostoba beszéd. Milyen útmutatást adhatnak érzéseink ilyen dolgokban? Vajon érzed-e, hogy a sírban fekvő halottak feltámadhatnak? Érzed-e, hogy a tél hidegét a nyár meleg követi? Mi módon érezhetnéd ezeket a dolgokat? Nem érzed, hanem hiszed őket. Abszurd dolog érzésről beszélni ebben a kérdésben. Vajon az elájuló ember érzi-e, hogy magához fog térni? Ennek az állapotnak nem természetes következménye-e a halál? Vajon a halott testek érzik-e, hogy egyszer feltámadnak? Érzés itt szóba sem jöhet.

Isten bölcsességet adott Salamonnak, ahogy megígerte neki, és neked is megadja, amit ígért, bármilyenek is az érzéseid. Ha elolvasod Mózes ötödik könyvét, látni fogod, hogy Mózes milyen gyakran használja az

„ahogyan megígérte” kifejezést. Ezt mondja (5Móz 1,11): „Áldjon meg (az Úr), ahogyan megígérte nektek!”; nagyobb áldást nem is mondhatott volna Izraelre. A szent ember szünni nem akaró csodálattal tekintett az Úr bánásmódjára, mert Isten úgy bánt népével, „ahogyan megígérte”. A mi esetünkben az Úr bánásmódjának a szabálya: „ahogyan megígérte”. Az isteni kegyelmet nem úgy tapasztaljuk meg, ahogyan pillanatnyilag érzünk, hanem ahogyan ő megígérte.

Miközben ezt írom mások vigasztalására, úgy érzem, köteles vagyok megvallani, hogy az én érzéseim nagyon változóak, de megtanultam, hogy ne tulajdonítsak nekik nagy jelentőséget: mindenekelőtt felhagytam azzal, hogy az ígélet szavahihetőségét pillanatnyi lelkiállapotom alapján értékeljem. Ma olyan jó kedvem van, hogy táncolni tudnék Mirjám dobjának ütemére; de holnap reggel, amikor felébredek, talán csak arra leszek képes, hogy sóhajtozzak Jeremiás siralmaival összhangban. Vajon üdvösségem ezeknek az érzéseknek megfelelően változott? Akkor bizonyára nagyon ingatag alapja volt. Az érzések szeszélyesebbek, mint a szelek, súlytalanabbak, mint a buborékok: ezek lennének az isteni szavahihetőség mércéi? A lelkiállapot többé-kevésbé a máj vagy a gyomor állapotától függ: ezek alapján kéne megítélnünk az Urat? Természetesen nem. A barométer emelkedhet vagy süllyedhet, és ettől függően jó vagy rossz kedvünk lehet: függhetünk ilyen változékony dolgoktól? Isten örökkévaló szeretetét nem teszi függővé érzelmeinktől; ez olyan lenne, mint hullámokra templomot építeni. Mi a tények alapján üdvözülünk, nem pillanatnyi szeszélyeink szerint. Bizonyos örök igazságok bizonyítják, hogy meg vagyunk váltva vagy sem; és ezeket az igazságokat nem befolyásolja jókedvünk vagy búskomorságunk. Kedves olvasó, ne próbáld az Úr szavahihetőségét az érzéseiddel lemérni! Az ilyen viselkedés az örültség és a gonoszság egyfajta keveréke. Ha az ígéletet az Úr tette, akkor teljesíteni fogja – akár diadalittas vagy, akár csüggedt.

Megismétlem: Isten nem a valószínűségek szabálya szerint ajándékoz meg téged. Nagyon valószínűtlennek tűnhet, hogy téged, barátom, megáld az Úr, aki a mennyet és a földet teremtette; de ha bízol az Úrban, akkor kegyeibe fogad, akár csak az Áldott Szüzet, akiről írva van, hogy minden nemzedék boldognak fogja nevezni: „Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki” (Lk 1,45). „Seregek Ura, boldog az az ember, aki benned bíz!” (Zsolt 84,13) Valószínűtlennek tűnik, hogy egy vén bűnös, aki elmerült a bűnben, a Jézusban való hit által egyszer csak új életet kezdjen; de ez mégis lehetséges. Nagyon valószínűtlennek tűnik, hogy egy asszony, aki bűnben él, meghallván az ígéletet – „Aki hisz benne, annak örök élete van” –, azonnal megragadja, és egyszerre csak elnyerje az örök életet; de ennek ellenére igaz, és én a saját szememmel láttam ilyet. Istenünk csodatévő Isten. A számunkra lehetetlen vagy valószínűtlen dolgok számunkra mindennaposak Ővele közösségben. Ő rá tudja venni a tevét, hogy átmenjen a tű fokán, a púpja ellenére. Ő létrehívja a nem létezőket (Róm 4,17). Vajon nevensz-e üdvözülésed gondolatára? Ha igen, akkor ne úgy neved, mint a bizalmatlan Sára, hanem úgy, mint a bizakodó és jókedvű Ábrahám. Higgy Jézusban, és akkor minden nevetni fogsz, kívül és belül, és nem a hitetlenkedés miatt, hanem egészen más okból. Ha megismertük Istent, nem szününk meg csodálkozni, és kezdünk jártasságot szerezni a csodákban. Hidd el Isten kegyelmének ígéletét, és hívőként egy új világban fogsz élni, amely mindig csodákkal teli lesz számodra. Öröm, ha valaki olyan erősen hisz Istenben, hogy teljes bizonyossággal várja azt, ami emberi ítélet szerint teljesen valószínűtlen. „Istennél minden lehetséges”; ezért lehetséges, hogy üdvözít minden lelket, aki hisz Jézusban. A gravitáció törvénye minden esetben működik, és így van ez az isteni hűséggel is: nincs kivétel a szabály alól, hogy Isten megtartja a szövetségét. A szélsőséges esetek, a nehéz esetek, a lehetetlen esetek mind Isten ígéletének hatókörébe tartoznak, ezért senkinek sem kell kétségbe esnie vagy kételkednie. Isten számára akkor jön el az alkalom, amikor az ember eléri képességei határát. Minél nehezebb az eset, annál biztosabb, hogy az Úr segít. Ó, bárcsak a reménytelen és gyámoltalan olvasók megtisztelnék az Urat azzal, hogy hisznek benne, és mindent reá bíznak!

Mikor fognak az emberek végre hinni Istenükben? „Kicsinyhitű, miért kételkedtél?” Ó, bárcsak jól az eszünkbe vésődne, hogy soha többé nem szabad bizalmatlanoknak lennünk a Hűséges Isten iránt!

„Igaz az Isten, az emberek pedig valamennyien hazugok” (Róm 3,4). Az Úr maga mondta: „Hát olyan kevés az Úr ereje? Majd meglátod, beteljesedik-e az én beszédem, vagy sem” (4Móz 11,23). Ne adjunk rá okot, hogy az Úr haraggal beszéljen hozzánk, hanem higgyünk, és legyünk benne biztosak, hogy az Úr ünnepélyes kijelentései beteljesülnek. Ne kérdezzük többé egymástól: „Mi az igazság?”, hanem legyünk bizonyosak abban, hogy az Úr szava csalhatatlan és örökérvényű.

Íme egy ígélet az olvasó számára, amit próbára tehet, és amiről meggyőződhet, hogy igaz-e: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem” (Zsolt 50,15).

14. Az ígélet birtokba vétele

„Én vagyok az ÚR, atyádnak, Ábrahámnak Istene, és Izsáknak Istene! Ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom.” (1Móz 28,13)

A gyáva lelkek számára nagy nehézséget jelent megragadni Isten nekik tett ígéreteit: attól félnek, hogy elbizakodottság lenne elfogadni ilyen jó és értékes dolgokat. Általános szabálynak tekinthetjük, hogy ha van hitünk megragadni egy ígéletet, az az ígélet a miénk. Aki ideadja nekünk az ajtaját nyitó kulcsot, az azt akarja, hogy nyissuk ki az ajtót, és lépünk be. Sohasem lehet elbizakodott, aki alázatosan hisz Istennek; de nagyon elbizakodott az, aki kételkedni merészel a szavában. Nem valószínű, hogy csalódunk, ha túlságosan bízunk az ígéletben. Kudarcunk oka a hit hiánya, és nem a túlzott hit. Nehéz lenne túl erősen hinni Istenben; viszont ijesztően gyakori, hogy túl kevésbé hisznek benne. „Legyen a ti hitetek szerint!” (Mt 9,29) – ez olyan áldás, amit az Úr soha nem von vissza. „Ha hiheted azt, minden lehetséges a hí-vőnek.” Írva van: „Nem mehettek be hitetlenségük miatt”; de Isten sohasem mondott olyat, hogy valakit, aki hit által ment be, megfeddtek volna arcátlansága miatt, és ismét kiűztek volna.

A fejezet elején olvasható szöveg szerint Jákób úgy vette birtokba a megígért földet, hogy elnyújtózott rajta, és elaludt. Egy ígélet birtokba vételének legbiztosabb módja, ha teljes súlyunkkal ráfekszünk, és megpihenünk rajta. „Ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom.”

Milyen gyakran teljesült be az ígélet számomra, amikor elhittem, és eszerint cselekedtem! Elnyújtóztam rajta, mint egy díványon, az Úrra bíztam magam, és lelkemet édes nyugalom szállta meg. Az Istenbe vetett bizalom megvalósítja saját vágyait. Az ígélet, amit az Úr tett azoknak, akik az imában keresnek oltalmat, így szól: „Higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz nektek.” Ez furcsán hangzik, de igaz; ez megfelel a hit filozófiájának. Mondd a felismerés hitével: „Ez az ígélet az enyém”, és azon nyomban a tiéd lesz. Nem látás és érzékelés, hanem hit által „nyerjük meg az ígéreteket”.

Isten ígérete nem egy bekerített terület, ennek vagy annak a szentnek a magántulajdona, hanem a szentek közösségének nyílt tere. Kétségtől vannak olyanok, akik ha tudnák, kisajátítanák maguknak a csillagokat, és személyes birtokukká tennék a napot és a holdat. Ugyanez a mohóság szívesen körbekerítené az ígéreteket, de ez nem tehető meg. A fősvények legszívesebben kalickába zárnák az énekesmadarakat, és igényt tartanak a pacsirta és a rigó énekére, mint kizárólagos örökségükre, mint ahogy az összes ígéletet is maguknak szeretnék megtartani. De még a legjobb szentek sem tudják lakat alá tenni a kegyelem Istenének ígéletét, még ha szeretnék is. Az ígélet nem csak „a tiétek és gyermekeiteké”, hanem „mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk”. Mily nagy vigasz ez! Élünk használati jogunkkal, és hit által vegyük birtokba, amit az Úr nekünk adott egy „örökké megmaradó szövetség” révén.

A Jákóbnak mondott szavak egyenlőképpen szólnak minden hívőnek. Hóseás mondja róla: „Küzdött az angyallal és győzött; sírva könyörgött neki. Bételben talált rá, és ott beszélt vele” (12,4). Jahve velünk is beszélt, amikor az ósatyával társalgott. A csodákat, amiket a Vörös-tengernél művelt, minden emberéért tette, hiszen ezt olvassuk: „örüljünk neki!” (Lásd Zsolt 66,6). Igaz, hogy nem voltunk ott, de Izrael győzelmének öröme a miénk is. Az apostol úgy idézi az Úr Józsueának tett ígéletét, mintha az Isten minden gyermekének szólna: „Ő mondta: Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged” (Zsid 13,5). Tény, hogy az Úr egyetlen ígérete sem fejeződik be azzal az alkalommal, amely okot adott rá, és nem merül ki annak az egyénnek a megáldásában, akinek először tette. Az összes ígélet mindazoknak szól, akiknek elég erős a hitük, hogy elfogadják őket, és esedezzenek értük a kegyelem trónjánál. Ami Isten egyetlen ember számára, aki bíz benne, ugyanaz minden ilyen ember számára, körülményeiknek és szükségleteiknek megfelelően.

A Biblia mindnyájunkon rajta tartja a szemét, amikor kimondja a kegyelem szavait. Helyesen mondta egy előadó: „Mi magunk vagyunk azok a személyek, akikről az Írás beszél; és akikhez, mint emberekhez, leereszkedő, bár mennyei felhívását intézi a meggyőzés legváltozatosabb eszközeivel. Érdemes megfigyelni, hogy ez a könyv a meggyőzőerő milyen változatos formáit mutatja; hogy – akárcsak egy fókuszba tekintő arckép – állandóan rajtunk tartja a szemét, akármerre fordulunk.”

Isten Igéjének szeme! Bármerre fordulunk, tekinteted mindig rajtunk tartod. Vedd észre bánatunk mélységét, fejtsd meg minden szív rejtélyét. Milyen szó ez? Honnan ismeresz engem? Az alázatos szív elámul ezen. Hogy hallhasson téged, add, hogy megismerje e nagy titkot, a tudást önmagát.

Az ígélet egyik legnagyobb vonzereje – egyben az egyik legmeggyőzőbb bizonyíték arra, hogy Isten sugalmazta – az a tény, hogy a hívők több ezer nemzedéke minden egyes tagjának szól, páratlan

személyességgel. Bibliánkat nem úgy kezeljük, mint egy régi kalendáriumot, hanem mint olyan könyvet, amely a jelennek szól: új, friss és naprakész. Időtálló üdeség rejlik az ősi szavakban, amelyek őseink szellemi táplálékául szolgáltak. Dicsőség Istennek, amiért még mi is e szavakkal táplálkozhatunk, és csak magunkat hibáztathatjuk, ha nem ezt tesszük!

Ábrahám kútjai Izsáknak, később Jákóbnak és sok ezer nemzedéknek is szolgáltak. Jöjj, engedjük le vödreinket, és örvendezve húzzunk vizet az üdvösség régi kútjaiból, amelyeket azokban a régi időkben ástak, amikor őseink még bíztak az Úrban, és Ő megszabadította őket! Nem kell félnünk, hogy babonássá vagy hiszékennyé válunk. Az Úr ígéretei mindenkinek szólnak, aki elhiszi őket: maga a hit a bizalom biztosítója. Ha képes vagy bízni, akkor bízzál! Miután számtalanszor valóra váltak, az ígért szavai még mindig érvényesek, és továbbra is teljesülnek. Sokszor lehajoltunk a réten a forrásnál, és ittunk egy hűsítő kortyot; a forrás ma is csordultig van, a vize ingyenes, és olyan bizalommal ihatunk belőle, mintha most hajolnánk le először. Az emberek újra meg újra megszegik az ígéreteiket: oktalanság lenne mást várni tőlük. Ők víztartályok, de te, ó, Uram, kút vagy! Minden friss forrásom benned van.

Jöjj, kedves olvasó, utánozd Jákóbot! Ahogy ő lefeküdt egy helyen, és az ott talált köveket használta párnaként, tedd te is ugyanezt. Itt van az egész Biblia díványnak, és itt vannak az ígérek, amelyek párnául szolgálhatnak. Tedd le terheidet és magadat is, és pihenj meg! Íme, az Írás és minden ígérete mostantól fogva a tiéd. „A földet, amelyen fekszel, neked adom.”

15. Az ígért láttamozása

„Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta.” (Csel 27,25)

Pál apostol egy különleges ígértet kapott, és nyilvánosan kijelentette, hogy hisz benne. Hitte, hogy Isten teljesíti az ígértet minden részletét. Így aláírásával hitelesítette, hogy Isten igazmondó. Mindnyájunknak ezt kell cselekednünk az Úr azon ígérteivel, amelyek alkalmazhatók a saját esetünkben. Ezt értem a fejezet címe – az ígért láttamozása alatt.

Egy barátom ad nekem egy csekket az árvaház számára, amelyre ez van írva: „C. H. Spurgeon rendeletére fizessenek 10 fontot.” Neki is és a bankjának is jó híre van, de semmire sem megyek a jótéteményével, amíg rá nem írom a saját nevemet csekkjének a hátoldalára. Ez nagyon egyszerű dolog – egyszerűen aláírom a nevemet, és a bank kifizeti nekem az összeget –, de az aláírás nem nélkülözhető.

Sok nemesebb név van az enyémnél, de egyiket sem használhatom a sajátom helyett. Az sem használna sokat, ha a királynő nevét írnám rá. Az is hiábavaló lenne, ha maga a pénzügyminiszter írná alá a csekk hátoldalát. A saját nevemet kell odaírnom. Mindenkinek személyesen el kell fogadnia és láttamoznia kell Isten ígértét a saját hite által, különben semmi haszna sem lesz belőle.

Írhatsz költői sorokat a bank tiszteletére, túlszárnyalhatod egy híres költő verseit az árvák nagylelkű jótévedőjének dicsőítésére – semmit sem segít. Az emberek és az angyalok legfennköltebb nyelve sem használ. Ami feltétlenül szükséges, az annak a félnek a személyes aláírása, aki meg van nevezve mint átvedő. Akármilyen művészi vázlatot rajzolsz is a csekk hátoldalára, semmi hasznát nem veszed: a saját nevedre van szükség, és semmit sem fogadnak el helyette. El kell hinnünk az ígértet, és ki kell jelentenünk, hogy meg vagyunk győződve hitelességéről, különben nem hoz nekünk semmilyen áldást. Sem a jó cselekedetek, sem a szertartások, sem az elragadtató érzések nem helyettesítik az egyszerű bizalmat. „Aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.” Vannak dolgok, amik lehetségesek vagy nem lehetségesek, de ennek így kell lennie.

Az ígértet hangozhat így: „Megígérem, hogy kifizetem az örök élet áldását bármely bűnös megbízásából, aki hisz bennem.” A bűnösnek a váltó hátoldalára kell írnia a nevét; de semmi mást nem kell tennie. Elhiszi az ígértet, elmegy vele a kegyelem trónjához, és átveszi a kegyelmet, amit az ígértet biztosított neki. Meg fogja kapni ezt a kegyelmet – biztos, hogy nem vall kudarcot. Meg van írva: „Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van”; és ez így is van.

Pál elhitte, hogy mindenki megmenekül, aki vele volt a hajón, mert Isten megígérte. Elfogadta az ígértet, mint elégséges biztosítékot, és ennek megfelelően cselekedett. Nyugodt volt a vihar kellős közepén; sorstársainak bölcs és okos tanácsokat adott a böjt megszegését illetően, és általában úgy kezelte a dolgokat, mint aki biztos abban, hogy szerencsésen megmenekül a viharból. Úgy viszonyult Istenhez, ahogy kellett,

vagyis feltétlen bizalommal. Egy becsületes ember szereti, ha bíznak benne; elszomorítaná, ha azt látná, hogy gyanakvóan tekintenek rá. A mi hűséges Istenünk is sokat ad arra, hogy tiszteljük, és nem tűri, hogy az emberek úgy kezeljék, mintha nem lenne szavahihető. A hitetlenkedés minden más bűnnél jobban ingerli az Urat. Távol álljon tőlünk, hogy ilyen alávaló dolgot kövessünk el mennyei Atyánk ellen; higgyünk neki teljes mértékben, és ne korlátozzuk Igéjébe vetett bizalmunkat.

Pál nyilvánosan kijelentette, hogy bízunk az ígéletben. Nekünk is ugyanezt kell tennünk. Manapság nagy szükség van a bátor és őszinte tanúságtételekre Isten szavahihetősége mellett, és ezek nagyon értékeseknek bizonyulhatnak. A levegő tele van kétkedéssel; kevesen hisznek igazán és szilárdan. Ritka az olyan ember, mint a bristoli Müller György*, aki hiszi, hogy Isten gondoskodik kétezer gyermekről. „Amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?” Ezért beszéljünk őszintén. A hitetlenség ellenszegül nekünk; ne hagyjuk, hogy cserbenhagyjon a bátorságunk – szálljunk szembe az óriással a tényleges tapasztalat és a megingathatatlan tanúbizonyosság parittyájával és kövével. Isten megtartja

* Életrajza megjelent magyarul az Evangéliumi Kiadónál.

az ígéletét, és mi tudjuk ezt. Vesszük magunknak a bátorságot, és aláírjuk minden ígéletét. Igen, ha szükséges lenne, a vérünkkel íránk alá! Az Úr szava örökké érvényes, és ennek mi rettenthetetlen tanúi vagyunk – mindnyájan, akik az Ő nevéből neveztetünk el.

16. Az evilági életben használható ígéletek

„A kegyesség pedig mindenre hasznos, mert megvan benne a jelen és a jövő élet ígéréte.” (1Tim 4,8)

A keresztyének egy részét egyfajta teher akadályozza meg abban, hogy a hitet úgy kezeljék, mint a mindennapi élet egyéb dolgait. Számukra a hitélet földöntúli és ábrándokat kergető; inkább jámbor képzelgés terméke, mint ténykérdés. A maguk módján hisznek Istenben a hitbeli dolgokat és az eljövendő életet illetően; de teljesen elfelejtkeznek arról, hogy az igazi istenfélelem bírja mind az evilági, mind az eljövendő élet ígéletét. Számukra szentségtelen dolognak tűnne, ha a mindennapi élet kis dolgaiért imádkoznának. Talán megdöbbeneti őket, ha azt bátorkodom mondani, hogy ez megkérdőjelezi hitük valóságát. Ha hitük nem nyújt nekik segítséget az élet kis problémáiban, vajon támaszt nyújt-e nekik a halál nagy megpróbáltatásaiban? Ha nem válik hasznukra az élelmet és ruházkodást illetően, mit tehetne értük a halhatatlan szellem tekintetében?

Ábrahám életében azt látjuk, hogy hite földi zarándoklatának minden eseményében szerepet játszott: amikor egyik országból a másikba költözött, amikor elvált unokaöccsétől, amikor a betolakodók ellen harcolt, és különösképpen akkor, amikor megszületett régen megígért fia. Az ősatya életének minden része istenhitének hatókörén belül volt. A Biblia ezt mondja életének utolsó szakaszáról: „Az Úr mindennel megáldotta Ábrahámot”, ami magában foglalja mind az evilági, mind a szellemi dolgokat. Jákóbnak az Úr kenyeret ígért, hogy legyen mit ennie, ruhát, hogy legyen mit felvennie, és azt, hogy békességben elviszi atyja házába; mindezek a dolgok átmeneti és földi jellegűek. Ezek az első hívők bizonyára nem szellemiesítették el a szövetség evilági áldásait, és az Istenben való hitet nem tekintették hiábavaló, misztikus dolognak. Megdöbbenő, hogy világi és hitbeli életük között nem húztak semmilyen éles választóvonalat; zarándokokként utaztak, úgy harcoltak, mint a keresztes lovagok, úgy ettek és ittak, mint szentek, úgy éltek, mint papok, és úgy beszéltek, mint próféták. Életük volt a hitük, és hitük volt az életük. Bízta Istenben, és nem csupán nagyjelentőségű ügyeik tekintetében, hanem mindennel kapcsolatban. Amikor valamelyik szolgájukat elküldték, hogy intézzen el valamit, az így imádkozott: „Uram, az én uramnak Istene! Bárcsak szerencsésé tennéd utamat, amelyen járok!” Ez valódi hit volt, nekünk pedig az a dolgunk, hogy utánozzuk, és többé ne hagyjuk, hogy az ígélet lényege és a hit éltető ereje elillanjon érzélgős és látomásos képzelődéssé válva. Ha az Istenben való bizalom bármire jó, akkor jó mindenre az ígélet hatókörén belül, és bizonyos, hogy a jelenvaló élet ebben a tartományban van.

Kedves olvasó, vedd észre és használd a gyakorlatban Istennek az alábbiakhoz hasonló ígéréteit: „Ha Isteneteket, az Urat szolgáljátok, akkor megáld kenyérrel és vízzel. És eltávolítom tőled a bajokat” (2Móz 23,25). „Bízzál az Úrban, és tégy jót, akkor az országban lakhatsz, és biztonságban élhatsz” (Zsolt 37,3). „Mert ő ment meg téged a madarász csapdájától, a pusztító dögvéztől. Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz, pajzs és páncél a hűségre. Nem kell félned a rémségektől éjjel, sem a suhanó nyíltól nappal,

sem a homályban lopózó dögvészről, sem a délben pusztító ragálytól. Ha ezren esnek is el melletted, és tízezen jobbod felől, téged akkor sem ér el” (Zsolt 91,3-7). „Hatszor is megment a nyomorúságból, hetedszer sem ér veszedelem” (Jób 5,19). „Aki igazságosan él, és őszintén beszél, megveti a zsarolt nyereséget, nem fogad el megvesztegetést, hanem elhárítja a kezével, bedugja a fülét, hallani sem akar vérontásról, befogja a szemét, látni sem akar gonosztságot. Az ilyen ember magas helyen lakik, sziklaerőd a fellegvára. Kenyerét megkapja, vize állandóan van” (Ézs 33,15-16). „Mert nap és pajzs az Úr, kegyelmet és dicsőséget ad az Isten. Nem vonja meg javait az Úr azoktól, akik feddhetetlenül élnek” (Zsolt 84,12). „Célt téveszt minden fegyver, amit ellened kovácsoltak, meghazudtolsz minden nyelvet, mely törvénykezni mer veled. Ez az öröksége az Úr szolgálóinak, így szolgáltatok nekik igazságot – így szól az Úr” (Ézs 54,17).

A mi Üdvözítőnk arra szánta a hitet, hogy erőforrásunk legyen a mindennapi gondokban, különben nem mondta volna: „Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, és mit igyatok, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok. Nem több-e az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál? Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem takarnak, és mennyei Atyátok eltartja őket. Nem vagytok-e ti sokkal értékesebbek náluk?” (Mt 6,25-26). Mi másra gondolhatott, mint a hit gyakorlására a földi dolgokban, amikor a következőket mondta: „Ti se kérdezzétek tehát, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, és ne nyugtalanodjatok. Mert mindezeket a világ pogányai kérdezzétek. A ti Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van ezekre” (Lk 12,29-30).

Pál ugyanezt gondolta, amikor ezt írta: „Sem-miért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban” (Fil 4,6-7).

Az Úr Jézus, aki elment, hogy előkészítse számunkra a mennyet, gondoskodik majd rólunk az oda való utazás során. Isten nem úgy adja nekünk a mennyet, mint a pápa adta Angliát a spanyol királynak – szerezze meg, ha tudja –, mert Isten mind az utat, mind a célt bizonyossá teszi.

Földi szükségleteink éppoly valóságosak, mint lelki szükségleteink, és nyugodtak lehetünk, hogy az Úr biztosítja ezeket. Elküldi nekünk e javakat ígéret, ima és hit útján, és nevelésünk eszközévé teszi őket. A pusztaság tapasztalatai által tesz minket alkalmassá a Kánaánra.

Ha azt feltételezzük, hogy a földi dolgok túl aprók a hozzánk leereszkedő Isten számára, akkor elfelejtjük, hogy ő még a madarak repülését is megfigyeli, és népének hajszálait is megszámlálja. Ezenkívül minden oly kicsiny számára, hogy ha a kicsivel nem törődik, akkor semmivel sem törődik. Ki tudja szétválasztani a dolgokat méret és súly szerint? Egy jelentéktelen körülmény a történelem fordulópontja lehet. Áldott az az ember, aki úgy gondolja, hogy Isten számára semmi sem túl kicsi; mert bizonyára semmi sem túl kicsi ahhoz, hogy szomorúságot okozzon nekünk, vagy veszélybe sodorjon. Isten egyik embere egyszer elveszített egy kulcsot, majd imádkozott érte, és megtalálta. A dolgról úgy beszéltek, mint különös esetről. Valójában semmi szokatlan nem volt benne: egyesek közülünk mindenért imádkoznak, és attól félnek, hogy Isten szava és az ima nem szentesíti a csekély jelentőségű dolgokat. Lelkiismeretünknek nem akkor ártunk, ha imánkba foglaljuk a csekélységeket, hanem ha kihagyjuk őket. Biztosak lehetünk abban, hogy amikor Urunk megbízta az angyalait, hogy óvják lábunkat az utunkban le-vő kövektől, akkor életünk minden részletét a mennyei gondviselésre bízta, és mi örülhetünk, hogy mindent a gondjaira bízhatunk.

A jelen üdvtörténeti korszak egyik csodája, hogy Krisztusban állandó békét találunk minden megpróbáltatás közepette, és általa imánk elég erőteljes lesz ahhoz, hogy megkapjunk az Úrtól mindent, ami szükséges az élethez és az Ő követéséhez. A szerzőnek alkalmá volt számtalanszor próbára tenni az Urat a földi szükségletek tekintetében, amire az árvákkal és diákokkal való törődés készítette. Az imádkozás nagyon sokszor meghozta az éppen jókor jövő utánpótlást, és megszüntette a komoly nehézségeket. Tudom, hogy a hit megtöltheti a pénztárcát, biztosíthat étkezést, meglágyíthat egy kemény szívet, kieszközölhet egy házhelyet az építkezéshez, meggyógyíthat egy betegséget, lecsillapíthat egy engedetlen embert, és megállíthat egy járványt. Akárcsak az anyagi gondolkodású ember a kezében levő pénzzel, Isten embere a kezében lé-vő hittel „mindent megszerezhet”. Az ima parancsára minden földi és mennyei dolog válaszol. A hitet nem utánozhatja szélhámós, és nem szimulálhatja képmutató; de ahol a hit valóságos, ahol képes erősen megragadni egy isteni ígéretet, ott csodákat művelhet. Azt kívánom, hogy az olvasó olyan erősen higgyen Istenben, hogy élete minden gondjában-bajában reá támaszkodhasson! Ez elvezeti egy új világba, és olyan meggyőző bizonyítékot szolgáltat szent hitünk igazságára, hogy csak nevetni fog a gúnyolódókon. Az Istenbe vetett gyermeki hit gyakorlati bölcsességgel vérteli fel az őszinte szívet, amit én szent józan észnek nevezek. A naiv hívő, bár kinevetik mint idiótát, olyan bölcsességgel rendelkezik, ami felülről jön, és

összezavarja a gonosz emberek ravaszságát. Semmi sem hozza úgy zavarba a rosszindulatú ellenséget, mint egy izig-vérig hívő ember őszintesége és hite.

Aki hisz Istenének, nem fél a rossz hírektől, mert szíve zavartalan állandóságot talált az Úrban való hitben. Hite sokféle módon édesíti meg, gyarapítja és gazdagítja az életét. Próbáld ki, kedves olvasó, és győződj meg róla, hogy a hit valóban megadja-e neked a kegyelem állapotának mérhetetlen gazdagságát! Nem fog megmenteni minden bajtól, mert az ígéret ez: „Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen én bennem. A világon nyomorúságotok van, de biztatok: én legyőztem a világot” (Jn 16,33); de a megpróbáltatások között is dicsekedni fogsz, „mivel tudjuk, hogy a megpróbáltatás munkálja ki az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet; a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szent Szellem által” (Róm 5,3-5).

17. A megfelelő ígéret kiválasztása

Te ígérted szolgádnak ezt a jót.”

(2Sám 7,28)

Dávid király tudta, hogy az Úr mit ígért neki, és főként az imáiban gyakran hivatkozott rá mint „erre a jó dologra”. Esdeklő imánkban pontosabban kell fogalmaznunk, mint általában szoktunk. Sokszor úgy imádkozunk mindenért, hogy gyakorlatilag semmiért sem imádkozunk. Jó, ha tudjuk, hogy mit akarunk. Urunk ezt mondta a vak embernek: „Mit kívánsz, mit tegyek veled?” Azt kívánta, hogy a vak ember legyen tisztában a saját szükségleteivel, és hogy őszinte vágyat érezen e szükségletek iránt: ezek értékes hozzávalók az ima összeállításához.

Ha már tudjuk, hogy mire van szükségünk, a következő feladatunk az, hogy meggyőződjünk arról, az Úr valóban megígérte-e nekünk ezt a konkrét áldást. Akkor teljes bizalommal fordulhatunk hozzá, és joggal számíthatunk arra, hogy teljesíti ígéretét. E célból szorgalmasan kutassunk a Szentírásban, figyeljünk oda más hívők hasonló eseteire, és próbáljuk megtalálni az isteni kegyelemnek azt a konkrét kijelentését, amely alkalmazható az esetünkre az adott körülmények között! Minél pontosabban illik az ígéret az esetünkre, annál nagyobb vigaszt nyújt. Ebben az iskolában a hívő megtanulja a Biblia szó szerinti ihletés értékét; mert lehet, hogy a saját esetében egy olyan, látszólag jelentéktelen dolognál kell elidőznie, mint egy főnév egyes vagy többes száma. Pál, amikor idézte az Ábrahámnak tett ígéretet, a következő megjegyzést fűzte hozzá: „Az ígéretek pedig Ábrahámnak adtak és az ő utódának. Nem így mondja az Írás: „és az ő utódainak”, mintha sokakról szólna, hanem csak egyről: „és a te utódodnak”, aki a Krisztus” (Gal 3,16).

Biztosak lehetünk afelől, hogy az ihletett könyv (a Biblia) valamelyik lapján ott van az alkalomhoz illő ígéret. Isten végtelen bölcsessége nyilvánul meg abban, hogy olyan kinyilatkoztatást adott nekünk, amely megfelel népe számtalan helyzetének. Egyetlen megpróbáltatás sem került el a figyelmét, akármilyen sajátos is. Ahogy a földön minden élőlény számára van megfelelő élelem, ugyanúgy az ihletett könyvben is megtalálható az alkalmas segítség Isten minden gyermeke számára. Ha nem találtunk az esetünkre illő ígéretet, az azért van, mert nem kerestük; vagy ha megtaláltuk, még nem fogtuk fel teljesen a jelentését.

Itt hasznos lehet egy egyszerű hasonlat. Tegyük fel, hogy elvesztetted egy szekrény kulcsát, és miután kipróbáltál minden nálad lévő kulcsot, lakatost kell hívnod. A kisiparos egy nagy kulcsosomóval érkezik, amelyben minden fajtájú és méretű kulcs megtalálható. Számodra rozsdás szerszámok különös gyűjteményének tűnnek. A mester megnézi a zárat, aztán kipróbálja az első kulcsot, majd sorra a többit. Még nem találta el; és a kincseid még mindig elérhetetlenek számodra. Nézd csak, talált egy jónak tűnő kulcsot: majdnem érinti a zár nyelvét, de mégsem. Nyilván jó nyomon van. Végül kinyílik a szekrény, mert megtalálta a megfelelő kulcsot.

Ez a példa jól szemlélteti az ember tanácstalanságát. Nem könnyű megbirkózni egy nehézséggel, megtalálni a helyes megoldást, és eljutni a boldogító eredményhez. Imádkozol, de imádban nem rendelkezel a kívánt szabadsággal. Te egy meghatározott ígéretet szeretnél. Sorban kipróbálsz az ígéreteket, de egyik sem illik rád. A zavarodott szív azt gyanítja, hogy nem alkalmazhatók a szóban forgó esetre, így a „régii Könyvben” maradnak, hogy egy másik napon felhasználj őket, hiszen a jelen szükséghelyzetben nem elérhetők. Aztán újra megpróbálsz, és a kellő pillanatban ráakadsz egy ígéretre, amelyet éppen erre az alkalomra szabtak; olyan pontosan illik az esetedre, mint ahogy egy jól elkészített kulcs illeszkedik annak a zárnak a kulcsvezető bordáihoz, amelyhez eredetileg készült. Megtalálván az élő Isten megfelelő üzenetét, a kegyelem trónjához

sietsz, és esedezel érte: „Ó, Uram, te ígérted szolgáltnak ezt a jót; légy kegyes, és teljesítsd!” A dolognak ezzel vége; a szomorúság örömmé változik; az ima meghallgattatott.

A Szent Szellem gyakran emlékeztet minket – élénken és erőteljesen – Istennek azokra az ígéreteire, amelyeket elfelejtettünk. Új megvilágításba helyezi azokat a szövegrészeket is, amelyekre jól emlékszünk, és feltárja a bennük lévő, általunk nem is sejtett teljességet. Egyes általam ismert esetekben a szöveg sajátos volt, és a személy, akinek az elméjébe vésődött, egy ideig nem vette észre a jelentőségét. Egy szívét évekig vigasztaltak ezek a szavak: „Élete boldog marad, és utódai öröklik a földet.” Ez a szövegrész nem ment ki a fejből, mintha állandóan a fülébe súgta volna valaki. Az ígéretnak a saját életéhez való különleges viszonyát a konkrét esemény értette meg vele. Isten egy gyermekét, aki a terméketlenség évein búslakodott, egyszerre örömmel és békével töltötte el ez a ritkán idézett ígért: „Kárpótollak azokért az évekért, amelyekben pusztított a sáska” (Jóel 2,25). Dávid keserű tapasztalatai a rágalmazásról és rosszindulatról olyan vigasztaló ígéretek kijelentésére készítették Istent, amelyeket számtalanszor magukévá tettek szomorú és megtört szívű keresztyének, amikor ki kellett állniuk a „meg-szégyenítések próbáját”. Nincs kétségem afelől, hogy mielőtt ez az üdvtörténeti korszak véget ér, az Írás minden mondatát példázza majd egyik vagy másik szent élete. Talán néhány homályos vagy félreértett ígért még mindig használatlanul hever, amíg el nem jön az, akinek konkrétan szól. Ha szabad így fogalmaznom, van egy rozsdás kulcs a kulcsosomban, amely még nem találta meg a saját zárát; de megtalálja, mielőtt véget ér a Gyülekezet földi története: ebben biztosak lehetünk.

Lehet, hogy az Úrnak az az ígérete, amely megszüntetné a rossz közérzetünket, egészen közel van, csak nem tudunk róla. John Bunyan (A zarándok útjában) az emberi tapasztalat páratlan ismeretével ábrázolja a Kétségek Várának rabját, amint a saját kebelében megtalálja az Ígéretnak nevezett kulcsot, amely minden ajtót nyit a sötét börtönben. Gyakran fekszünk sötétzárkában, pedig kínálja magát a legteljesebb szabadság elnyerésének eszköze. Ha kinyitnánk a szemünket, Hágárhoz hasonlóan mi is meglátnánk egy kutat a közelben, és csodálkoznánk, hogy miért is gondoltunk a szomszéd halásra. Ó, megkísértett testvérem, az Úr ígérete éppen rád vár! Amiként a manna korán reggel lehullott, és ott feküdt a földön, készen arra, hogy az izráeliták összeszedjék, ugyanígy vár az Úr ígérete a te eljöveteledre. A kegyelem ökreit és hízóit már levágták, és minden készen áll a vigasztalásodra. A hegy tele van harci szekerekkel és tüzes lovakkal, amelyek készek a kiszabadításodra; az Úr prófétája látja őket, és ha nyitva tartanád a szemed, te is látnád. Ostobaság lenne részéről, ha csak ülnél ott, ahol vagy, és haldokolnál, akár csak a leprások Samária kapujában. Mozdulj meg, mert valahol a közeledben bőségesen árad a kegyelem, felülmúlva mindent, amit kértél vagy amire gondoltál. Csak higgy, és „menj be a nyugalomba”.

A szegények, a betegek, az erőtlének, a tévelygők számára vannak olyan vigasztaló szavak, amelyeket csak ők élvezhetnek. Az elesettek, a csüggedtek, a kétségbeesettek, a haldoklók számára vannak olyan szíverősítők, amelyeket Isten úgy készített el, hogy tekintettel volt sajátos bajaikra. Vannak ígéretek az özvegyek és az apátlanok számára, és ugyanúgy a bebörtönzöttek, az utazók, a hajótörött tengerészek, az idős emberek és a haldoklók számára is. A hívő ember akármerre vándorol, mindig isteni ígért követi. Az ígért úgy veszi körül a hívőket, mint a levegő a földgolyót. Majdnem nevezhetném mindenütt jelenlévőnek, és elmondhatom róla: „Minden oldalról körül fogtál, kezedet rajtam tartod. Csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni. Hova menjek Szellemed elől? Orcád elől hova fussak?” (Zsolt 139,5-7). A sötétség semmilyen mélysége sem rejthet el minket a szövetség ígérete elől; jelenlétében éjszaka is nappali világosság van. Merítsünk ebből bátorságot, és várjunk hittel és türelemmel száműzetésünk földjén, amíg el nem jön hazatérésünk napja. Így „örököljük az ígértet”, akár csak az üdvösség többi örököse.

A szövetség bizonyos ígéreteinek, amelyeket az Úr Jézus Krisztus tett az általa kiválasztottaknak és megváltottaknak, nincs semmilyen ránk vonatkozó feltétele; de az Úr sok más gazdag ígérete kikötéseket tartalmaz, amelyeket figyelembe kell vennünk, különben nem részesülünk az áldásból. Kedves olvasó, miközben szorgalmasan kutatsz, ne feledkezz meg erről a nagyon fontos dologról. Isten megtartja a neked tett ígértet; csak pontosan teljesítsd a benne előírt feltételeket. Csak akkor várhatjuk, hogy az ígért teljesül számunkra, ha mi is teljesítjük a feltételeit. Ő ezt mondta: „Aki hisz Jézusban, az üdvözül.” Ha hiszel az Úr Jézus Krisztusban, bizonyosan üdvözülsz, de különben nem. Hasonlóan, ha az ígért imához, szentséghez, az Ige olvasásához, a Krisztusban való élethez vagy bármi máshoz van kötve, teljes szívvel és lélekkel próbáld teljesíteni a parancsot, hogy részesülhess az áldásban. Egyes esetekben a nagy áldás azért nem valósul meg, mert az ember elhanyagolja ismert kötelességeit. Az ígért nem tud belépni, mert „a bűn az ajtó előtt leselkedik”. Még egy ismeretlen kötelesség is megkorbácsolhat minket „néhány ostorcsapással”, és ez a néhány csapás is elronthatja az örömeinket. Törekedjünk arra, hogy megismerjük az Úr akaratát minden dologban, és aztán engedelmeskedjünk neki habozás nélkül. Nem a mi akaratosságunk, hanem az isteni bölcsesség útjai azok, amikről olvasunk: „Útjai kedves utak, és minden ösvénye békesség” (Péld 3,17).

Ne becsüld le az ígéret kegyelmét csak azért, mert egy feltétel van mellékelve hozzá; hiszen ez megkettőzi az értékét. A feltétel maga is áldás, amelyet az Úr szándékosan elválaszthatatlanná tett attól, amire vágyasz, hogy egyszerre két kegyelmet is elnyerj, miközben csak egyet keresel. Sőt, ne felejtse el, hogy a feltétel csak azoknak fájdalmas, akik nem örökösei az ígéretnek: számukra tüskés sövény, amely távol tartja őket a vigasztól, amihez nincs joguk; de számukra nem fájdalmas, hanem vigasztaló, ezért nem akadályoz abban, hogy hozzáférj az áldáshoz. Azoknak a követelményeknek, amelyek fekete felhőt és sötétséget ígérnek az egyiptomiak számára, derűs oldala van az izráeliták számára, amely éjjel világít nekik. Számunkra az Úr igája könnyű, és ha magunkra vesszük, lelkünk nyugalmat lel. Vedd hát figyelembe az ígéret szóhasználatát, teljesítsd ki minden előírását, hogy minden jó dolog a tiéd lehessen!

Ha hiszel az Úr Jézusban, minden ígéret a tiéd; és közöttük biztosan van olyan, amelyik éppen arra a napra illik és arra a helyre, ahol éppen táborozol. Ezért kutasd az Írást, és találd meg a ma rád vonatkozó részt! Az Úr a következőt mondta, az általa tett ígéretekéről: „Egy sem fog hiányozni ezek közül, sem az egyik, sem a másik nem marad el, mert az Úr parancsa ez.” Tehát bizakodj, és ne félj. Bármilyen hibázhat, de Isten ígérete sohasem. Ebben a bankban nem kockázatos elhelyezni semmilyen kincset. „Jobb az Úrnál keresni oltalmat, mint előkelő emberekben bízni.” Valahányszor megemlékezünk az igazság és kegyelem Istenéről, szívünk énekelni fog.

18. Az ígéret ideje

„Közeledett az ígéret teljesülésének ideje.”

(Csel 7,17)

Egy evangéliumi író emlékeztet minket arra, hogy Isten kegyelme nem a türelmetleneknek van címezve, hanem az a „Dávid iránt való változhatatlan kegyelmesség”. Semmi okunk siettetni az Urat, még akkor sem, ha úgy tűnik, hogy kegyelmének szekerai lassan jönnek. Egyáltalán nem szokatlan, ha egy szent így kiált fel: „Ó, Uram, meddig késel?” Írva van: „Az Úr dicsősége lesz mögötted” (Ézs 58,8). Az utóvéd jelenik meg utoljára, de megérkezik. Lehet, hogy Isten időnként megvárakoztat minket; de a végén rájövünk, hogy ő az alfája és ómegája népe szabadulásának. Soha ne legyünk bizalmatlanok iránta; mert „ha késik is a látomás, várjuk türelemmel, mert biztosan bekövetkezik, nem marad el” (Hab 2,3).

A londoni kikötőből egyszer kifutott egy hajó, amelyet tulajdonosa Gyors-Biztosnak nevezett el, mert azt remélte, hogy sebesnek és biztonságosnak bizonyul. Ez megfelelő név Isten kegyelme számára is: az is gyors és biztos. Dávid ugyan nem ezt mondta a Brooks által idézett szövegben, de más helyeken gyakran állította ezt, sőt még többet is. Nem ő mondta-e: „Kerubon ülve repült, szelek szárnyán suhant”? Isten nem késlekedik meghallani népe kiáltását. Kitézte a napot, amikor kegyeibe fogadja Siont, és ha eljön ez a nap, nem fog késlekedni.

Teljesítésének időpontja az ígéret fontos része; valójában ez az ígéret lényege. Méltánytalan lenne elhalasztani egy adósság kifizetését; és ugyanez vonatkozik az ígéretek megtartásának köteletségére. Az Úr percnyi pontossággal teljesíti kegyes ígéreteit. Az Úr megfenyegette a világot, hogy özönvízzel pusztítja el, de megvárta, amíg Nőé belép a bárkába; és akkor, még ugyanazon a napon feltörték a mélység nagy kútjai. Kijelentette, hogy Izráel ki fog jönni Egyiptomból, és így is történt: „A négyszázharmincadik esztendő végén, éppen ezen a napon vonult ki az ÚR egész serege Egyiptomból” (2Móz 12,41). Dániel szerint az Úr számlálja ígéreteinek éveit és várakozásának heteit. Ami legnagyobb ígértét, vagyis Fiának elküldését illeti a mennyből, az Úr nem késlekedett ezzel a nagy ajándékkal, hanem „amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született”. Kétségtelen, hogy az Úr, a mi Istenünk percnyi pontossággal megtartja ígértét.

Amikor nélkülözünk, szeretnénk sürgetni az Urat, hogy siessen a segítségünkre, ahogyan Dávid is esedezett a hetvenedik zsoltárban: „Istenem, ments meg engem, Uram, siess segítségemre!” (1. vers). „Én nyomorult és szegény vagyok, siess hozzám, Istenem! Te vagy segítségem és megmentőm, Uram, ne késlekedj!” (5. vers). Sőt, az Úr magáról is mondja, hogy sietve teljesíti kegyes ígéreteit: „Én, az Úr, rövid idő múlva megvalósítom ezt” (Ézs 60,22). Nem szabad azonban úgy imádkoznunk, mintha attól félnénk, hogy az Úr késlekedik, vagy nekünk kéne siettetni őt. Nem. „Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják” (2Pt 3,9). Istenünk lassú a haragjában, de kegyes a cselekedeteiben, „beszéde gyorsan terjed” (Zsolt 147,15). Népének megáldásában gyorsasága gyakran megelőzi az időt és a gondolatot; mint például

amikor teljesíti ezt a régi kijelentését: „Mielőtt kiáltanak, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom” (Ézs 65,24).

Mégis, imáinkra gyakran csak később válaszol. Amiként a gazda nem aratja le ma, amit tegnap vetett, mi sem kapjuk meg rögtön az Úrtól, amit kérünk tőle. A kegyelem ajtaja kinyílik, de nem az első kopogtatásra. Miért van ez? Azért, mert annál nagyobb lesz a kegyelem, minél tovább van úton. Minden célnak megvan a maga ideje az ég alatt, és minden a maga idejében a legjobb. A gyümölcs akkor a legjobb, ha kellő időben érik meg. Az idő előtti kegyelem csak fél kegyelem lenne; ezért az Úr visszatartja, amíg tökéletessé nem válik. A menny is egyre jobb lesz – mert nem lesz a miénk addig, amíg Isten elő nem készíti számunkra, és mi fel nem készülünk rá.

A kegyelem előkészítését a szeretet vezérli, és csak akkor üti meg a harangot, amikor elérkezett a megfelelő pillanat. Isten késlekedése ugyanúgy áldás számunkra, mint azonnali válasza. Nem szabad kételkednünk az Úrban azért, mert nem jött még el az Ő ideje; ha ezt tennénk, úgy viselkednénk, mint a nyügös gyerekek, akik azonnal akarják, amit meglátnak, különben azt gondolják, hogy sohasem kapják meg. Egy várakozó Isten méltó várakozó népe bizalmára. „Még vár az Úr, hogy megkegyelmezessen” (Ézs 30,18). Szánalma nem csökken, még akkor sem, ha úgy tűnik, hogy elhalasztotta egyes cselekedeteit, és szomorúságunk egyre csak mélyül. Annyira szeret minket, hogy próbára tesz bennünket, késleltetve válaszát. Mennyei Atyánk is úgy van ezzel a mennyben, mint Urunk volt a földön: „Jézus szerette Mártát, ennek nővérét és Lázárt. Amikor tehát meghallotta, hogy beteg, két napig azon a helyen maradt, ahol volt” (Jn 11,5.6). A szeretet összezárja az isteni nagylelkűség kezeit, és visszatartja a kegyelem kiáradását, ha úgy látja, hogy a megpróbáltatásból komoly nyereség származhat. Talán nem jött még el az ígéret ideje, mert megpróbáltatásunk még nem érte el a célját. A fegyelmzésnek el kell érnie a célját, különben sohasem érhet véget. Ki kívánná, hogy az aranyat kivegyék a tűzből, még mielőtt kiég belőle a salak? Ó, nagyszerű dolog, várj, amíg el nem nyerted végső tisztaságodat! Ezek a pillanatok a kemencében nagyon hasznosak. Nem lenne bölcs dolog lerövidíteni ezeket az aranyat érő órákat. Az ígéret ideje összhangban van a szív és a lélek gyarapodásának idejével.

Talán még nem tanúsítottunk kellő alázatot az isteni akarat iránt. A türelem még nem fejezte be a munkáját. Az elválasztás folyamata még nem ért véget: még mindig epekedünk azon vigaszok után, amelyekről az Úr szeretne örökre leszoktatni minket. Ábrahám nagy ünnepséget rendezett, amikor fiát, Izsákot elválasztották; és a mi mennyei Atyánk ugyanígy fog cselekedni velünk. Türed a sorsod, büszke szív! Hagyd el a bálványaidat; hagyd fel a majomszeretettel, és elnyered a megígért békét.

Az is lehetséges, hogy még nem teljesítettük valamelyik kötelességünket, amely életünk fordulópontja lesz. Az Úr akkor vetett véget Jób betegségének, amikor a barátaiért imádkozott. Lehet, hogy az Úr hasznossá akar tenni minket egy rokonunk vagy barátunk számára, mielőtt nekünk adja személyes vigaszát. Lehet, hogy figyelmen kívül hagyjuk az Úr házában valamelyik előírását, vagy valamilyen szent munka még elvégezetlen; és ez hátráltatja az ígéret teljesülését. Vajon így van? „Kevésnek tartod Isten vigasztalását? Van még valami, amit visszatartottál?” Talán még fogadalmat kell tennünk az Úrnak, és be kell mutatnunk neki egy figyelemre méltó áldozatot, ami eszébe juttatja kötelezettségvállalását. Ne adjunk rá okot, hogy panaszkodjon: „Nem nekem vettél pénzért illatos nádat.” Inkább fogadjuk el a kihívását: „Hozzá-tok be a raktárba az egész tizedet, és így tegyetek próbára engem - mondja a Seregek Ura.

Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok rátok” (Mal 3,10).

Isten úgy határozta meg ígéretei teljesítésének idejét, hogy biztosítsa dicsőségét, és ennek elégnek kell lennie számunkra, ha nem látunk más okot a késedelemre. Lehet, hogy tisztában kellene lennünk szükségleteinkkel és az általunk kért áldások nagy értékével. Ami túl könnyen jön, azt lehet, hogy kevésbé értékeljük. Talán hálátlan lelkünket a várakozás tanítja meg a hála. Nem tudunk hangosan énekelni, ha előtte nem lélegeztünk mélyet. Az akarás és a várakozás türelemhez vezetnek; ezek pedig kel-lő időben vidámsághoz és örvendezéshez.

Ha mindent úgy ismernénk, mint Isten, tiszta szívből áldanánk Őt, amiért megfenyített, és nem kímélt minket, bár keservesen sírtunk. Ha olyan jól ismernénk a véget, mint a kezdetet, akkor magasztalnánk az Urat a zárt ajtóért, a rosszálló tekintetekért és a megválaszolatlan imákért. Ha tudnánk, hogy az Úr nagy céljait azzal szolgáltuk, hogy továbbra is a vágyott örömök nélkül élünk, és elviseltük a bajt, amitől rettegtünk, akkor hangosan sírnánk örömeinkben, hogy Isten meghagyott szegénységünkben, és bezárt fájdalunkba. Ha azzal dicsőíthetjük Istent, hogy lemondunk arról, amit kérünk, akkor arra vágyunk, hogy visszautasítson minket. Legfontosabb imánk, és az összes többinek az összegzése a következő: „Ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint Te” (Mt 26,39).

19. Ígéretetek, amelyeket a Szent Szellem által birtokolunk

„Eljegyzett pecsétjével, a megígért Szent Szellemmel, örökségünk zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az ő dicsőségének magasztalására.” (Ef 1,13-14)

A szövetségben megígért dolgokat már ténylegesen és valóságosan a hívők birtokolják. „Minden a tiétek.” Az Atya őszintén mondhatja minden gyermekének, aki az Ő házában él: „Mindennem a tiéd.” Az örökség már a miénk; vagyis Isten ígéletében, az Úr Jézus által fizetett árban és az első szeretetben, amelyeket a Szent Szellem töltött belénk. Biztos ígéletében az Atya már „megáldott minket mennyei világának minden szellemi áldásával a Krisztusban”: elhatározta, hogy nem csak a jövőben tesz gazdaggá minket, hanem már a jelenvaló életben megáld minket szeretete kincseivel. Az Úr Jézus nem csupán az eljövendő korokra tett minket egy mérhetetlen vagyon örökösivé, hanem már most kivehetjük belőle a részünket és élvezhetjük; ahogy az Írás mondja: „Őbenne lettünk örökösivé is” (Ef 1,11).

A Szent Szellem sokféleképpen eszköze annak, hogy már most miénk lehessen a megígért örökség. „Eljegyzett pecsétjével.” Biztosan tudjuk, hogy az örökség a miénk, és hogy mi magunk is a világ minden dolgának nagy Örököséhez tartozunk. Az, hogy a Szent Szellem munkálkodik bennünk a megszentelődés által, igazolja, hogy kegyelemben élünk, és örököljük a dicsőséget. Üdvösségünk összes többi tanúbizonyságán kívül van a biztos és kétségtelen bizonyíték, hogy az élő Isten Szelleme bennünk lakozik. Bűnbánat, hit, hívő élet, szent vágyak, égbe szálló sóhajok és kimondhatatlan fohászkodások – mindezek annak bizonyítékai, hogy a Szent Szellem különlegesen munkálkodik bennünk, az üdvösség örökösében. A Szent Szellem belénk lehelte az életet, és ez Isten Királyságának nagy pecsétje számunkra. Nincs szükségünk álmokra, sem látomásokra, sem misztikus hangokra, sem törékeny érzésekre: a Szent Szellem általi ösztönzés és megújulás jobb pecsét, mint ezek. Az ígélet Szelleme nem készítené fel az embereket olyan áldásra, amit sohasem kapnak meg. Ő, aki elkészítette számunkra, biztosítja is azt az áldást, amelyre felkészített bennünket. A Szellem pecsétjének leghalványabb lenyomata jobb tanúságtétel arra, hogy részesedünk és osztozunk Isten népének örökségében, mint bármilyen elbizakodott következtetés, amelyet az önteltség von le délibábos képzelődéseiből.

A Szent Szellem nemcsak pecsétje, de záloga is az örökségnek. A Szent Szellem maga is fontos része a szentek örökségének, és az Ő birtoklása a tökéletesség, a menny és az örök dicsőség kezdete. Ő az örök élet, és ajándékai, kegyelme és munkálkódása a vég nélküli boldogság első részletei. A Szent Szellem birtoklásával magunkénak tudhatjuk azt a királyságot, amelyet a mi Atyánk örömmel ad a választottjainak.

Ez világossá válik, ha egy kicsit elgondolkodunk rajta. A mennyben szentség uralkodik, és világos, hogy – amennyiben már idelent szentté kíván tenni minket – a Szent Szellem belénk ültette a menny kezdeteit. A menny győzelem; és valahányszor legyőzzük a bűnt, a Sátánt, a világot és a testet, ízelítőt kapunk abból a nem halványuló diadalból, amelynek hallatán pálmaágakat lengetnek majd az Új Jeruzsálemben. A menny vég nélküli szombat; és kaphatunk-e jobb ízelítőt a tökéletes nyugalomból, mint az a béke és öröm, amelyet a Szent Szellem áraszt szét bennünk? Az Istennel való bensőséges közösség a megdicsőültek üdvösségének fontos alkotóeleme; és a Szent Szellem már idelent lehetővé teszi számunkra, hogy gyönyörködjünk az Úrban, és örüljünk üdvözítő Istenünkben. Az, hogy közösségünk van az Úr Jézussal minden kegyelmes tervében és céljában, és hasonlítunk hozzá az Isten és ember iránti szeretetben, szintén nagyban hozzájárul ahhoz, hogy tökéletes állapotban állhassunk a trón elé; és a szentség Szelleme ezen munkálkodik bennünk napról napra. Tiszta szívűnek lenni, hogy megláthassuk Istent, szilárd jelleműnek lenni, hogy megerősödjünk az igazságban, erősnek lenni a jóban, hogy legyőzzük a gonoszt, hogy megtisztuljunk önmagunktól, és mindenünket megtaláljuk Istenben – nem ezek-e a boldogító látomás legfontosabb áldásai, ha maradéktalanul megvalósulnak? És vajon nem kaptuk-e már meg ezeket az erő és a dicsőség Szellemétől, aki most is bennünk lakozik? De igen. A Szent Szellem által megtaláljuk ezeket a dolgokat, amelyeket keresünk. Benne a menny kezdete és a dicsőség napjának hajnala mosolygott ránk.

Tehát nem olyan ismeretlenek számunkra a megígért áldások, mint azt sokan állítják. Sokan ismételtetik papagáj módjára ezt a mondatot: „Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el az Isten az őt szeretőknak” (1Kor 2,9); de elmulasztják hozzátenni a rákövetkező mondatot ugyanabban az Írásban: „Nekünk pedig kinyilatkoztatta ezeket Isten a Szellem által.” Micsoda kegyetlenség félbevágni az Írás mondanivalóját! A Szent Szellem kinyilatkoztatta nekünk, amit szem nem látott és fül nem hallott: széthúzta a függőnyt, lehetővé téve, hogy bepillantást nyerjünk a korok és nemzedékek elöl elrejtett titkokba. Pillants bele Isten életébe saját lelkedben, az örök életbe, amelyet azoknak ígért, akik szeretik őt. A dicsőségben való élet csupán folytatása és természetes következménye a kegyelemben való életnek.

Szemléld a megbékélést az engesztelés vére által, azt az örök békeséget, ami az örök béke alapja. Pillants bele Isten szeretetébe, amely szétárad a hívó lélekben, és ízelítőt ad a boldogság kellemes illatából. A teljes bizonyosság mozdulatlan állandóságában és megszentelt derűjében figyelj a Paradicsom nyugalmanak jövődülésére. Ha belső örömeink túlradnak és énekekben törnek ki, meghalljuk a mennyei halleluja előjátékát. Ha meg akarjuk ismerni Kánaán szőlőfürtjeit, megmutatják azokat az érzelmek és a várakozások, mint amikor a Szellem vezérletével az ígélet földjére elment kémek elhozták nekünk a föld legfinomabb gyümölcsseit!

Nemcsak lesz az örökségünk, de MÁR MOST A MIÉNK. Minthogy a Szent Szellem a miénk, máris birtokában vagyunk a tejjel és mézzel folyó földnek. „Mi, akik hiszünk, bemegyünk a nyugalomba” (Zsid 4,3). „Ti a Sion hegyéhez járultatok, és az élő Isten városához, a mennyei Jeruzsálemhez és az angyalok ezreihez” (Zsid 12,22).

Mi más marad azok számára, akik Isten Fiában az isteni örökség részeseivé váltak, mint hogy méltók legyenek a felemelő, szent, mennyei elhívásra? „Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül” (Kol 3,1).

20. JÉZUS KRISZTUS és az ígéreték

„Mert valahány ígérete van Istennek, azokra őbenne van az igen, és ezért általa van az ámen is, az Isten dicsőségére általunk.”

(2Kor 1,20)

Jézus, a mi Urunk örökre összefonódik az ígélet útjával. Valóban, Ő „az út, az igazság és az élet”. Csak Jézus Krisztus által juthatunk el a hűséges Ígettevőhöz. Nem tudnám befejezni ezt a könyvecskét úgy, hogy ne írjak egy rövid fejezetet Róla. Remélem, hogy az olvasó nem próbál semmilyen vigaszt meríteni az általam leírt szavakból, vagy akár Isten Igéjéből, kivéve ha Jézus Krisztus által kapja. Nélküle az Írás nem tartalmaz semmi olyat, amin az ember lelke élhetne. Ezt a nagy hibát sokan elkövetik – az Írást kutatják, mert azt gondolják, hogy belőle örök életet nyerhetnek, de nem akarnak Krisztushoz jönni, hogy „életük legyen”. Nehogy mi is ehhez az ostoba társasághoz tartozzunk! Forduljunk Jézushoz nap mint nap, mert tetszett az Atyának, hogy benne lakozzon az egész teljesség. Csak akkor ismerhetjük meg az ígélet örököseinek fényét, életét és szabadságát, ha már megismertük Őt; és bizonyos, hogy ha eltávolodunk tőle, rabszolgaságra jutunk. Legyen kegyelmes, hogy általa birtokolhassuk ama szövetség minden áldását, amelyet Isten velünk kötött Őbenne!

Jézus Krisztus az ígéreték kapuja. Általa az Úr kegyes ígéreteket tehet a bűnös embereknek. Amíg el nem küldte „az asszony magvát”, hogy Közvetítő legyen Isten és ember között, semmilyen vigasztaló üzenetet nem küldhetett az Őt megsértő fajnak. Isten nem szólt a bűnösökhöz, amíg Isten Igéje nem vállalta, hogy „testté lesz, és köztünk fog lakni”. Isten csak Jézus, az Ige által tudta közölni az emberekkel a szeretet szándékát. Minthogy Isten csak a szövetség Hírnöke által tudott üzenni nekünk, mi is csak a Közvetítőn keresztül tudtuk Őt megközelíteni. Félelmeink távol tartanak minket a Szentséges Istentől, amíg Isten Fiában meg nem látjuk Testvérünket, aki tele van gyengéd együttérzéssel. Az isteni Szentháromság dicsősége megfélemlít minket, amíg meg nem látjuk a testté lett Isten szelídebb fényességét. Istenhez csak Fián, mint emberen keresztül juthatunk el, különösképpen az érettünk szenvedő és meghaló emberen keresztül.

Jézus minden ígélet összegzése. Amikor Isten megígérte, hogy nekünk adja az Ő Fiát, benne megadott nekünk mindent, ami üdvözülésünkhöz szükséges. A Megváltó személyében, szolgálataiban és művében megtalálható minden jó és tökéletes ajándék. Minden ígélet Őbenne van. Ha összeadnád őket, vagy készítenél egy hosszú listát mindazokról az áldásokról, amelyeket biztosítanak számunkra, megkímélnéd magad a fájdalomtól, és boldogan fedeznéd fel, hogy a végösszeg, vagyis a lényeg ez: az Úr nekünk adta Fiát, Jézust. Ahogy minden csillag az égen van, és minden hullám a tengerben, ugyanúgy a szövetség minden áldása Krisztusban van. Urunkon kívül nem tudunk elképzelni semmilyen valódi áldást: Ő minden mindenkben. Erre a cérnára van felfűzve minden gyöngyszem; ebben a szelencében található minden ékszer.

Jézus az ígéreték biztosítója. Ő, aki nem kímélte a saját Fiát, semmit sem fog megtagadni népétől sem. Ha valaha is gondolt volna a meghátrálásra, akkor ezt csak azelőtt tehetné volna, mielőtt feláldozta Egyszülött Fiát. Fel sem merülhet a gyanú, hogy az Úr visszavonja bármelyik ígéletét, hiszen már teljesítette a legnagyobbat és legértékesebbet. „Hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?”

Jézus az ígéretek megerősítője „Őbenne van az igen, és ezért általa van az ámen is” (2Kor 1,20). Azzal, hogy emberi formát vett fel, hogy szövetségünk Feje lett, és hogy teljesítette a szövetség minden kikötését, az isteni szerződés minden pontját szilárdná és tartóssá tette. Most már nem csak jóindulat, de igazságos is Isten részéről, hogy megtartsa az embereknek tett ígéreteit. Mivel Jézus az ember nevében teljes kártérítést fizetett az isteni tisztességnek, amely ellen az ember merényletet követett el, Isten igazsága egyesül szeretetével, hogy biztosítsa az ígélet minden szavának teljesülését. Miként a szivárvány biztosíték számunkra, hogy Isten soha többé nem pusztítja el a világot özönvíz által, ugyanúgy Jézus is biztosíték számunkra, hogy az Úr hűsége és jósága nem fullad meg az emberi bűn áradatában. Ő magasztalta és tiszteletreméltóvá tette a törvényt; jutalmat érdemel lelki gyötrelmeiért, ezért minden jó dolognak el kell jutnia azokhoz, akikért meghalt. A dolgok teljesen összezavarodnának, ha az ígéretek érvényüket vesztenék most, miután Urunk minden szükségést megtett, hogy bizonyossá tegye azokat. Ha valóban egyek vagyunk az Úr Jézus Krisztussal, az ígéretek olyan bizonyosak számunkra, mint Atyja szeretete Fia iránt.

Jézus az ígéretek emlékeztetője Közbenjár értünk Istennél, és az Ő közbenjárása az isteni ígélet. „Közbenjárt a bűnösökért.” Kérjük majd az Urat, hogy adja meg nekünk azokat a dolgokat, amelyeket ígért nekünk, és kérésünket a legkedvezőbb körülmények között teljesítse. És íme, maga az Úr Jézus jár közben értünk: Sionért nem nyugszik, hanem éjt nappallá téve emlékezteti Istent az örökkévaló szövetségre és a vérré, amellyel le lett pecsételve és alá lett írva. Minden ígélet mögött ott áll hitvallásunk élő, közbenjáró és uralkodó Főpapja. Lehet, hogy mi elfelejtjük a hűséges ígéletet, de Ő nem: ismerteti érdemeit és Isten kötelezettségeit, a mi érdekünkben azon a helyen, a kárpit mögött, ahol mindenhatóságával közbenjár értünk.

Jézus az ígéretek teljesítője Első eljövetele elhozta nekünk az áldások nagyobb részét, amelyeket az Úr rendelt az övéinek, második eljövetele pedig elhozza majd a többit is. Szellemi gazdagságunk szorosan összefügg imádatra méltó személyével. Mert Ő él, mi is élünk; mert Ő uralkodik, mi is uralkodunk. Hamarosan, amikor megjelenik, mi is megjelenünk majd; diadalában mi is diadalmaskodunk; dicsőségében mi is megdicsőülünk. Ő Isten ígéreteinek az Alfája és az Őmegája: benne megtaláltuk az életet mint bűnösök, és benne találjuk meg majd a dicsőséget mint szentek. Ha nem támadt volna fel, hitünk hiábavaló lenne; és ha nem jönne el másodszer is, reménységünk önámítás lenne; de mivel feltámadt a halottak közül, megigazultunk; és mivel Atyjának dicsőségében jön majd el, mi is megdicsőülünk.

KEDVES OLVASÓ, MI KÖZÖD VAN NEKED KRISZTUSHOZ?

Minden attól függ, hogy mit válaszolsz erre a kérdésre. Egyedül BENNE bízol? Akkor az Úr megígérte, hogy megáld téged, és jót cselekszik veled; és meglep azzal, hogy milyen bámulatos módon teszi ezt veled. Semmi sem túl jó az Atyának, hogy megadja annak, aki örömét leli Fiában, Jézus Krisztusban.

Ha viszont a saját tetteidben, imáidban és szertartásaiddban bízol, akkor a törvény szerint cselekszel, és átok alatt állsz. Emlékezz, mit mondtam Hágár, a rabszolganő utódjáról, és találd ki, mi lesz a sorsod. Ő, bárcsak otthagynád a rabszolgaság házát, és az ingyenes kegyelem otthonába menekülnél, ahol téged is megáldana Isten

AZ ÍGÉRET SZERINT!

Isten adja meg neked ezt a nagy kegyelmet az Úr Jézus Krisztus érdemeért!

Ámen.